SAS

PROSCRIȘII DIN CEYLON

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gerard de Villiers

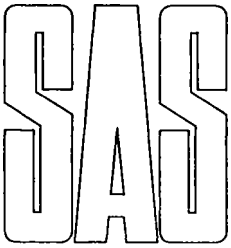

Proscrişii din Ceylon

V.1.0

ISBN:
973-9138-64-0

Malko Productions – Paris,
Les parias de Ceylon
© Gerard de Villiers
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA
1999

Gerard de Villiers

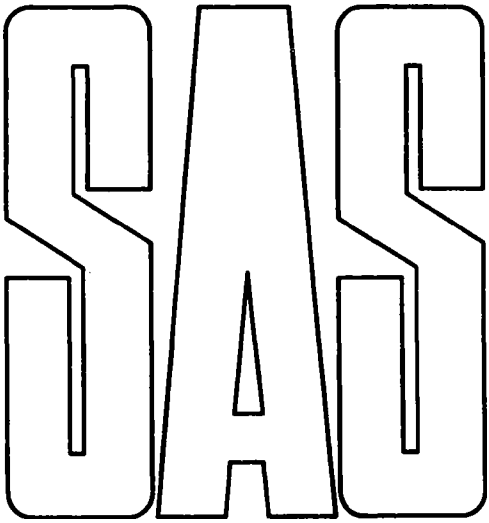

Proscrişii din Ceylon

În româneşte de Cristina Szabo

Tineretului

1999

Capitolul I

Andrew Carmer, întins pe burtă pe stânca fierbinte, îndepărtă de la ochi binoclul cu lentile negre, pentru a-şi şterge transpiraţia care i se prelingea pe frunte, împiedicându-l să vadă clar. După trecerea musonului, căldura devenise apăsătoare şi grea. Până şi fluturii care zburau de ici colo păreau epuizaţi şi poposeau din ce în ce mai des pe pietre. Andrew avea impresia că pe sub cămaşa de mătase spatele îi luase foc.

Cu toate acestea, nu şi-ar fi schimbat locul nici pentru o cameră climatizată şi un duş rece ca gheaţa.

Ceea ce vedea prin binoclu merita din plin, călătoria epuizantă prin jungla ceyloneză, hârtoapele pistei care îi torturaseră articulaţiile şi îi chinuiseră musculatura, făcând aproape praf bătrânul Land-Rover care valora probabil greutatea lui în aur la Colombo, atât de scump îl costase închirierea. Până fa Trincomalee, rulase fără incidente pe drumurile înguste, în ciuda vacilor şi chiar a unui piton mare care traversase liniştit şoseaua, undeva înainte de Dambulla, dar după aceea, drumul străbătea jungla: mâlos, plin de hârtoape adânci, sinuos şi întretăiat de mlaştini. Crengile erau atât de joase că Andrew îşi ferea instinctiv capul atunci când loveau parbrizul.

Era la începutul lui mai şi ploile torenţiale începuseră, transformând drumul într-un imens smârc.

Americanul lăsă binoclul şi luă aparatul de fotografiat, agăţat de gât cu o curea de piele. Teleobiectivul de 200 era suficient. Îl reglă în grabă şi apăsă pe declanşator.

Făcu şapte fotografii, mai mult decât suficiente. Descoperirea îi dădea ghes să o ia la goană spre Colombo, dar Andrew Carmer era un tip aşezat şi conştiincios. Fusese învăţat să exploateze la maximum situaţiile. Trebuia să se apropie, ca să afle mai multe.

Pentru a se destinde, zăbovi câteva clipe cu privirea asupra valurilor care se spărgeau de stâncile roşiatice. În faţa lui se afla Golful Bengal. Apa avea o culoare curioasă, o nuanţă de violet dată de fundul stâncos. Colombo era la numai o sută de kilometri în linie dreaptă, dar parcă era la capătul lumii. Toată partea de nord est a Ceylonului era practic nelocuită, acoperită de jungla deasă în care nu existau drumuri.

Locul unde se afla Andrew Carmer era o surplombă deasupra unui golf natural întins pe trei mile, la adăpost de valurile Oceanului Indian, pătrunzând pieziş în junglă. La cincizeci de kilometri sud se aflau ruinele unui templu hinduist, acoperit de secole de o alunecare de teren. Pelerinii mai veneau încă să se roage, de parcă zeii supravieţuiseră scufundării...

Andrew se ridică. Privirea i se împăienjenise de căldură. La douăzeci de metri mai încolo, stâncile făceau loc ierburilor înalte, presărate cu pâlcuri de vegetaţie tropicală. Americanul înaintă până la lizieră, ezita, apoi sări într-o văioagă. Îl rodea curiozitatea şi ce fotografiase nu-i ajungea.

Mai multe păsări galbene şi albastre îşi luară zborul, scoţând nişte strigăte ascuţite ca de flaut. Încordat la maximum, Andrew se opri, dar dându-şi seama despre ce era vorba, o porni din nou. Patru sute de metri îl mai despărţeau de imensul Dagoba din piatră cenuşie înconjurat de iarba elefanţilor, dar fiecare metru putea ascunde un pericol mortal, fără a mai pune la socoteală nenumăraţii scorpioni singalezi, răspândiţi chiar şi pe aeroportul Katuna Yake, unde muşcaseră pasagerii.

*

* *

Ghemuit în spatele unui manghier, Andrew Carmer privea imensul Dagoba cenuşiu, aflat la o sută de metri în faţa lui.

Părea aidoma tuturor acelora răspândite pe întreg teritoriul Ceylonului: un soi de trunchi de con rotunjit în formă de clopot, făcut din pământ sau ciment, acoperit cu pietre. Echivalentul templelor budiste din Thailanda. Fiecare Dagoba marca un loc sfânt pentru budişti. Unele, minuscule, reprezentau domiciliul unor credincioşi.

Andrew Carmer fu cuprins brusc de nelinişte. Nu-i venea să creadă că se afla singur în jungla ceyloneză, fără armă, departe de orice îi era familiar. Misiunile încredinţate până atunci de Departamentul de Stat pentru Informaţii, INR, erau cel mai adesea operaţiuni aride de triere a documentelor oficiale. Ceea ce făcea acum îl pasiona, dar îşi dădea seama de pericolul situaţiei.

Din fericire, se simţea mai la adăpost în spatele manghierului. Ca să ajungă acolo, fusese nevoit să traverseze iarba care îi ajungea până la brâu, fără să fie sigur că cineva nu-l ţinea sub observaţie...

Cu toate că se afla mai aproape de obiectiv, îi cam pierise cheful să continuie, de parcă pericolul se materializase. În definitiv, adunase destule date de care INR putea fi interesat. Se întoarse şi încercă să străbată vegetaţia deasă din stânga sa. Putea fi observat cu uşurinţă, fără ca el să-şi dea seama.

Se ridică, pregătindu-se de plecare.

Chiar în acea clipă, undeva la douăzeci de metri în dreapta se auzi un zgomot de crengi frânte. Se aruncă imediat la pământ şi îşi reţinu suflul. Lipit de manghier, ridică privirea şi scrută pădurea în direcţia zgomotului.

Acesta se amplifica, apropiindu-se de el. Semăna cu mersul degajat al cuiva prin junglă, care nu se sinchisea de crengile şi lianele strivite în cale... Această lipsă de grijă îl linişti pe american. Cei animaţi de

intenţii ostile nu procedau aşa.

O masă cenuşie apăru brusc dintr-un pâlc de copaci tineri şi de liane, dând buzna pe cărare.

Un elefant.

Andrew Carmer fu gata să urle de groază. Mai văzuse el elefanţi la grădina zoologică din San Diego, iar Ceylonul era plin de ei. Erau folosiţi la munca în orezării sau la tractatul arborilor. Chiar la Colombo văzuse unul în plină stradă. Erau animale la fel de blânde ca vitele.

Cel de pe cărare părea însă de o sută de ori mai înfricoşător.

Americanul privi în jur: nu se zărea nici un copac în care să se caţere pentru a scăpa de pachiderm. Acesta se proţăpise în mijlocul potecii şi stătea nemişcat, clătinând blajin din cap şi agitându-şi trompa.

Părea un animal sălbatic. Ca să-şi dea curaj, Andrew se gândi la fraţii lui din Gal Oya National Park, atât de obişnuiţi cu turiştii, încât veneau de bună voie să se fotografieze cu ei în faţa căsuţelor!

Cu mii de precauţii, dădu ocol manghierului. Poate că pachidermul nu-l văzuse. Elefanţii au vederea slabă şi atacă în linie dreaptă. Era de ajuns probabil să se ascundă pe lângă drum şi ar fi scăpat.

Un alt zgomot de crengi strivite undeva în faţa lui îl alertă iar. Tufişul de ferigi gigante forma un zid verde, în spatele căruia nu se zărea nimic.

Andrew Carmer încă mai ezita când peretele vegetal se volatiliză parcă la zece metri de el.

Văzu mai întâi un cap imens şi roz, cu perii tociţi de frecatul de copaci, apoi trompa ce lovea în stânga şi în dreapta, dând la o parte lianele şi frunzişul. Era un animal mare de cel puţin două tone, cu colţii retezaţi, ceea ce însemna că fusese domesticit.

Andrew Carmer zări şi cornacul care îl călărea şi spaima i se risipi. Se simţea ca un prost. Imaginaţia îi jucase o festă. Nu era o poveste cu care să se mândrească.

Surâzând, se îndepărtă de manghier şi înaintă pe cărare.

Un strigăt omenesc şi sălbatic îl făcu să tresară.

Aplecat în faţă, aproape lipit de capul elefantului, cornacul îi înţepa acestuia urechile cu un băţ ascuţit. Împietrit, Andrew Carmer rămase în mijlocul potecii.

Totul se petrecu foarte repede. Cu trompa ridicată, pachidermul mugi furios. Andrew văzu gura roză la trei metri de el. Mugetul îi îngheţase sângele în vine. Elefantul îl văzuse şi trecu la atac.

Andrew avu timp doar să se lipească de manghier. Perii cenuşii şi ţepoşi îi zgâriară braţul stâng. Căzu printre ferigi, se ghemui, apoi reuşi să se ridice în genunchi.

Disperat, Andrew Carmer urlă cu o voce isterică:

— Hei! Aţi înnebunit?

Furia era mai puternică decât frica, dar cel ce călărea elefantul păru să nu-l audă. Deja, la îndemnurile lui, elefantul făcea cale întoarsă. Celălalt animal nu se mişcase, blocând în continuare poteca. Andrew urlă încă o dată, gata să-şi spargă plămânii; era imposibil să nu fi fost auzit de cornac. Acesta nici măcar nu coborî privirea.

Andrew Carmer înţelese dintr-o dată. Cei doi elefanţi veniseră să-l ucidă. Manghierul nu oferea o protecţie suficientă. La primul atac, ar fi fost zdrobit, iar Andrew ar fi avut aceeaşi soartă!

Primul elefant îl împiedica să ajungă la Land-Rover, înnebunit de groază, o luă la goană spre Dagoba. În hăţişul de ierburi înalte nu avea nici o şansă. Dacă reuşea să se caţere pe Dagoba, ar fi fost salvat pentru moment. În timp ce fugea, strigă prosteşte:

— Ajutor!

Singurul răspuns fu tropăitul picioarelor enorme din spatele lui. Elefantul atacă din nou, traversând poteca.

Sandalele americanului alunecau, înfundându-se în nămol. Căzu, apoi se ridică. Zgomotul crengilor strivite devenea tot mai puternic. Îmboldit de strigătele cornacului, elefantul tropăia. Discrepanţa între atacul sălbatic şi obiectul misiunii sale, îl făcu pe Andrew să se întrebe dacă nu visa.

Avea impresia că fuge dar nu înaintează deloc, de parcă trăia un coşmar. Cu toate acestea, reuşi să ajungă într-un luminiş. În faţa lui, după o zonă nisipoasă, se înălţa Dagoba. Dacă ajungea acolo, era salvat, dar plămânii îl ardeau şi nu mai reuşea să-şi mişte picioarele.

Panica îi răvăşea ideile. Ar fi avut o şansă dacă aştepta să-l ajungă elefantul, evitându-l în ultima secundă printr-un salt lateral, dar continuă prosteşte să alerge în linie dreaptă, fără să îndrăznească să se întoarcă.

Luminişul se cutremura de paşii animalului. Mai avea încă zece metri până la Dagoba când trompa îl înşfăcă.

Scoase disperat pumnalul de la brâu şi încercă să lovească trompa care îl apucase de mijloc. Tăişul pătrunse un centimetru printre perii cenuşii. Elefantul mugi furios şi îl aruncă la patru metri în sus, zdrobindu-l de pământ. Ultimul lucru pe care îl văzu Andrew Carmer fu elefantul care îi strivea gâtul şi umerii ca un cilindru compresor. Simţi o durere peste fire şi nu avu timp să strige. Din pieptul făcut zob, plămânii îi ieşiră ca nişte fâşii roze şi sângerânde. În momentul în care labele din spate ale animalului îl zdrobiră definitiv, se auzi un trosnet oribil de oase rupte. Murise deja când elefantul îl apucă cu trompa, azvârlindu-l înainte. Îl mai călcă încă o dată, smulgându-i jumătate din faţă.

Neobosit, pachidermul zdrobea în continuare corpul neînsufleţit, pată sângerândă în mijlocul luminişului. Acolo unde căzuse prima oară, nisipul se înroşise.

Impasibil, cornacul dirijă masacrul, până când din nefericitul Andrew Carmer nu mai rămase decât o zdreanţă roşie, apoi calmă animalul bătându-l peste urechi şi plescăind din limbă, încet, încet, furia animalului se stinse. Rămase nemişcat la câţiva metri de bărbatul pe care îl făcuse zob, cu ochişorii injectaţi şi agitând furios trompa.

Cornacul strigă un ordin şi pachidermul îngenunchie pe labele din faţă.

Bărbatul sări şi fugi spre victimă, aşezându-se pe vine lângă ea.

Cu greu se mai putea cunoaşte că fusese odată om. Capul fusese complet zdrobit, la fel şi toracele. Bucăţi de piele erau amestecate cu fâşii din cămaşă. Ochii îi ieşiseră din orbite şi craniul nu avea mai mult de cinci centimetri grosime... Cadavrul răspândea un miros fad şi greţos.

Fără a manifesta repulsie, cornacul scotoci ce mai rămăsese din veşminte, căutând documente. Nu găsi decât un portofel şi un sul de bancnote, atât de impregnate cu sânge că păreau un ghemotoc cenuşiu. Bărbatul le ascunse în pânza care îi înconjura mijlocul, lângă pumnalul încrustat cu strasuri, de care nu se despărţea niciodată. În cazul în care elefantul nu l-ar fi ascultat, nu avea decât să-i înfigă arma în pielea subţire de pe burtă şi să o şteargă repede...

Cornacul culese binoclul căzut puţin mai departe şi îl examină. Era un model american, nou, care nu se găsea în Ceylon. Marfă de profesionist. Îşi trecu cureaua pe după gât. Curând păsările aveau să simtă mirosul apetisant şi aveau să dea fuga la ospăţ, fără a mai pune la socoteală micile rozătoare din junglă.

Cornacul privi în jur. Nu uitase nimic şi servindu-se de piciorul elefantului ca de o scară, se urcă în şa. În timp ce se balansa în ritmul liniştit al animalului cuminţit, se gândi cu satisfacţie la misiunea îndeplinită, Dacă intrusul ajungea la Dagoba, n-ar fi reuşit să-l încolţească şi l-ar fi pierdut pe drumul spre Colombo, ceea ce ar fi dus la nişte consecinţe neplăcute...

Cornacul plescăi din limbă şi elefantul grăbi pasul. Chemarea modulată a bărbatului îl făcu pe celălalt elefant să apară la marginea potecii. Tropăind greoi, se alătură primului. Din Andrew Carmer rămăsese doar o grămadă de carne sângerândă. Nici măcar un os nu mai era întreg.

Trecând prin faţa templului, cornacul se întoarse spre monument, împreună mâinile şi salută. Moartea îngrozitoare a intrusului nu-l mişcase absolut deloc, cu toate că budismul interzicea uciderea oricărei creaturi vii, chiar şi a celor mai umile, muştele şi ţânţarii. Se pare că bunătatea divină nu amintea nimic despre străini, mai ales cei bănuiţi că nu ţineau de adevărata credinţă. În orice caz nu avea de ce se teme, exista întotdeauna un mod de a se pune bine cu Cel de Sus.

Capitolul II

David Wise se întoarse spre Henry Sutherland, responsabilul zonei „Oceanul Indian”. Un tip serios şi grăsun, cu ochelari cu ramă de aur fără montură.

— Arătaţi-i fotografia.

În voce se simţea o uşoară ironie. Malko privi dosarul gros de sub braţul lui Henry Sutherland. Pe banda roşie de pe copertă scria cu litere negre şi groase „secret”. Cei trei se aflau la etajul şaptesprezece al clădirii centrale din complexul CIA de la Langley, la câţiva kilometri de Washington.

De la eşecul din România, Malko nu mai fusese solicitat de patronii lui de la CIA.

Henry Sutherland răsfoi dosarul şi scoase o fotografie 24 x 30, pe care i-o întinse lui Malko.

Documentul reprezenta o tânără foarte frumoasă de aproximativ douăzeci şi cinci de ani, cu părul lung şi blond încadrând o figură ovală şi surâzătoare, aşezată picior peste picior pe un fotoliu. Rochia din material imprimat îi descoperea coapsele aproape până sus. Fotografiată din faţă, necunoscuta părea destinsă şi chiar puţin provocatoare. Malko puse poza pe biroul lui David Wise. Nu era genul de document care putea fi găsit în mod curent în birourile austere de la Langley.

— Foarte frumoasă femeie. Ultima dumneavoastră cucerire?

David Wise, care nu avea deloc simţul umorului, se sili să surâdă:

— Ne-ar place să fie următoarea *dumneavoastră* cucerire.

Accentuase în mod deosebit pe „dumneavoastră”, fără urmă de ironie. Malko lăsă ochii aurii în jos:

— Vreţi să mă amestecaţi în ceva imoral. Mi se pare că ar trebui să-mi măriţi leafa…

David Wise puse capăt glumei. Ţinea cu dinţii de fiecare cent din bugetul de cheltuieli ale CIA, de parcă erau propriile lui economii. Malko îl costase deja foarte scump. Chiar dacă acesta folosea zecile de mii de dolari la restaurarea castelului său de la Liezen din Austria – o operă remarcabilă – tot contribuabilii americani plăteau şi acestora le era indiferent că Alteţa Sa Serenisimă, prinţul Malko Linge trăieşte într-un castel istoric sau într-o cameră de serviciu.

— Henry vă va explica despre ce e vorba, îi răspunse el sec. Am mult de lucru. O.K., Henry?

Un mod elegant de a-l face pe Malko să înţeleagă că problema nu era de o importanţă vitală…

Colaboratorul lui David Wise clătină grav din cap:

— Sigur, David.

Îşi aranja deja dosarul. David Wise îi strânse mâna lui Malko.

— Distraţi-vă în Ceylon. Aveţi noroc de soare…

Malko ştia că avea să plătească în curând privilegiul de a lucra pentru CIA. Fără să-şi exteriorizeze presimţirea, îşi puse eternii ochelari negri şi îl urmă pe Henry Sutherland. Fără să schimbe o vorbă, traversară holul şi se urcară în ascensor. Biroul împuternicitului cu problemele zonei Oceanului Indian era la fel de auster ca cel al şefului său, în afara unei hărţi a lumii împânzite cu steguleţe multicolore.

Malko se aşeză pe singurul fotoliu din încăpere, în timp ce interlocutorul lui se aşeză la birou.

— Cine este această fermecătoare doamnă?

Tonul nepăsător îl făcu pe Henry Sutherland să se încrunte uşor. Deschise dosarul gros şi îi spuse solemn:

— O persoană extrem de periculoasă. Se numeşte Diana Vorhund, de naţionalitate sud-africană. A stat optsprezece luni în Statele Unite, studiind arheologia la Universitatea Columbia, apoi a plecat în vacanţă în Mexic, în apropiere de Merida.

— Doar nu pentru asta o căutaţi?

Tonul apăsat al oficialului CIA îl exaspera pe Malko, mai ales că trupeşa sud-africană nu părea mai periculoasă pentru SUA decât o rachetă balistică… Henry Sutherland se mulţumi doar să-l privească furios. Ochii aurii ai lui Malko nu-l impresionau.

— Vreţi să ascultaţi şi restul, vă rog?

Malko privi distrat pe fereastră. Afară era frumos şi avea chef de plimbare la Arlington, înainte de a pleca la New York şi de acolo la Poughkeepsie:

— Din Mexic, persoana s-a dus în Cuba, continuă Henry Sutherland pe acelaşi ton egal. Apoi s-a întors la Washington. Câteva luni mai târziu, FBI-ul a descoperit că îi ajuta pe revoluţionarii din Quebec să fugă în Cuba, că transporta bombe pentru „Panterele Negre” şi că locuise mai multe săptămâni într-un apartament închiriat pe numele ei de nişte cubanezi căutaţi de FBI… în timpul anchetei, FBI-ul a descoperit că ea asigura legătura între toate reţelele cubaneze ce operează în Canada şi în Statele Unite.

Malko examină din nou fotografia Dianei. Părea mai degrabă un manechin la modă… Cubanezii ştiau să se descurce.

— Se ştie ce anume a împins-o spre viaţa de militantă? întrebă el.

Henry Sutherland se întunecă şi mai tare la chip.

— Nu ştim sigur, spuse el ezitant, dar am aflat de la un informator că în timpul sejurului în Cuba, Dana Vorhund s-a întâlnit cu Storkeley Carmichael. Şi… în sfârşit, au fost văzuţi des împreună. Se pare că l-a însoţit în Algeria, dar nu suntem siguri. Mă rog, s-ar putea să fie un alt motiv, nu-i aşa… Sunt nişte…

Henry Sutherland se bâlbâia de ruşine. Malko spuse placid, dar cu o uşoară urmă de ironie:

— Asta dovedeşte că se poate face dragoste... şi război în acelaşi timp...

Storkeley Carmichael era unul dintre cei mai extremişti membri ai „Panterelor Negre", căutat de FBI, de CIA şi de toate Agenţiile federale de securitate. Legătura sa cu tânăra femeie explica subitul ei devotament pentru cauza revoluţiei...

Storkeley Carmichael îşi petrecea timpul străbătând lumea, alcătuind cât de multe grupări de stânga putea. Pentru cei de la FBI era al doilea inamic ca importanţă.

— Nu avem nici o dovadă că presupunerile dumneavoastră sunt adevărate, spuse Henry Sutherland sec.

— În definitiv, de ce nu aţi arestat-o? întrebă perfid Malko.

— A şters-o, mărturisi silit Henry Sutherland. A trecut frontiera la Tijuana într-o sâmbătă seara şi nimeni n-a mai văzut-o...

— Iar dumneavoastră vreţi să fac înconjurul lumii ca să o găsesc?

Henry Sutherland puse de o parte dosarul. Malko îl exaspera vizibil:

— De două luni este în Ceylon, chiar la Colombo. Am vrea să ştim cu ce se ocupă.

— Storkeley Carmichael e şi el acolo cu ea?

— Nu avem cunoştinţă de asta.

Malko nu era încântat de o asemenea misiune de rutină. Agenţiile federale supravegheau cu anii o mână de agitatori de toate felurile.

— Trebuie să o răpesc şi să v-o aduc?

Henry Sutherland tresări:

— Sunteţi nebun! Nu vrem decât să aflăm de ce se află în Ceylon, cu ce se ocupă, cu cine se întâlneşte, pe cine frecventează. Dacă e nevoie, faceţi cunoştinţă cu ea...

— Până unde pot să merg?

Oficialul CIA ignoră întreruperea.

— Luând în consideraţie cât rău ne-a făcut, călătoria merită osteneala, spuse el, chiar dacă vom descoperi că nu desfăşoară o activitate politică.

Malko se ridică.

— Pot să iau cu mine această fotografie?

— Aşteptaţi, zise Henry Sutherland, mai e ceva ce nu ştiţi. Departamentul de stat pentru Cercetări şi Informaţii a trimis deja pe cineva pe urmele acestei persoane. Un agent pe nume Andrew Carmer.

Malko se aşeză la loc. Latăcă lucrurile nu erau atât de simple.

— Acest... Andrew a avut un accident, spuse Henry Sutherland cu o voce neutră. A murit, dar se pare că decesul nu are nici o legătură cu misiunea pe care o avea. A fost ucis de un elefant sălbatic în timpul

unei excursii.

— Afurisită coincidenţă, murmură Malko.

Henry Sutherland rămase impasibil.

— Am anunţat la contabilitate să vă obţină un bilet la clasa întâi până în Ceylon. Veţi face escală la Paris şi vă veţi continua drumul cu UTA, o companie franceză. Puteţi ajunge la destinaţie poimâine…

— Aţi cerut un bilet dus-întors?

— Veţi avea şi 2500 de dolari în cecuri de călătorie, continuă Sutherland. În rest… i-am spus…

— Ştiu, ştiu, îl întrerupse Malko, vă veţi ocupa de transportul corpului până la destinaţie şi veţi trimite nişte flori frumoase.

Neîndemânarea interlocutorului său îl agasa. Se aplecă brusc peste birou:

— De ce Dumnezeu nu cereţi cuiva de la Ambasada din Colombo să se ocupe de această Diana, în loc să-mi oferiţi un tur al lumii? Vreţi să spuneţi că nu e nimeni acolo?

Henry Sutherland îşi feri privirea:

— Ba da, ba da, dar relaţiile dintre singalezi şi englezi sunt foarte delicate. Trebuie să fim cât mai discreţi şi să nu folosim persoane oficiale.

Altfel spus, Malko putea foarte bine să înfunde închisoarea, fără ca cineva să mişte un deget… dar Henry Sutherland nu executa decât ordinele lui David Wise. Această misiune banală era preţul pe care Malko trebuia să-l plătească pentru eşecul cu colonelul Okolov. O clipă îi veni să lase totul baltă, să se întoarcă la castelul lui şi la Alexandra şi să trăiască liniştit.

Castelul nu era însă terminat şi în plus, îl atrăgeau aventura, noul, pericolul…

— De acord, se auzi el spunând. Poimâine voi fi în Ceylon.

Ieşi din birou fără să-i strângă mâna lui Henry Sutherland.

În mână ţinea fotografia făcută sul a Dianei Vorhund. Spera ca originalul să-i semene…

Capitolul III

Intrând în restaurantul Hotelului Galle Face, Malko avu impresia că podeaua era din lemn de abanos. Apropiindu-se mai mult, zări hoardele de gândaci care fugeau în toate părţile, lăsând liber parchetul. Tăcut şi în picioarele goale, tamilul îl conduse la masă. Încăperea era cât o catedrală gotică mijlocie ca mărime. Lumina slabă dădea cu greu la iveală tavanul ascuns în penumbră. Nenumărate ventilatoare, agăţate de tavan cu cabluri, ca nişte lilieci, duceau o luptă inegală şi nesfârşită cu căldura umedă a musonului, asta în cazul în care curentul nu era oprit, sau avea un voltaj simbolic, din motive de economie.

„Galle Face" era cel mai elegant hotel din Colombo, o fosilă hotelieră, vestigiu uitat al colonialismului englez. Cu cincizeci de ani înainte, se vorbea despre el ca despre *Savoy* sau *Dorchester*. Răposata regină Victoria probabil că bântuia pe culoarele lungi şi prost luminate, ducând dorul vremurilor de glorie când singalezii nu erau admişi acolo decât pe post de servitori. Cu toate că devenise un stat independent, Ceylonul nu abrogase în totalitate privilegiile albilor; singura piscină cumsecade din Colombo era rezervată albilor, precum şi cel mai bun spital, Frazer.

Malko se aşeză la o masă rotundă acoperită cu o pânză care nu mai fusese spălată de trei ani.

Îşi puse ochelarii negri, care pe lângă că îi ascundeau ochii aurii, îl protejau puţin de lumea exterioară.

Prima impresie despre Ceylon nu fusese deloc încurajatoare. De când aterizase pe aeroportul de la Negombo, traversase Colombo fără să se oprească decât la *Galle Face,* în sudul oraşului, la malul Oceanului Indian. Drumul care lega Colombo de aeroport, o stradă îngustă mărginită de junglă şi de magherniţe, era plin de autobuze englezeşti, atât de încărcate încât la fiecare hop săreau scântei din caroserie şi de biciclete mari şi negre, de aceeaşi provenienţă.

Camera era o ruină. Zugrăveala părea nerefăcută de cel puţin o jumătate de secol. Un ventilator astmatic se învârtea alene, stârnind un roi de muşte şi de alte insecte. Malko îşi atârnase cu grijă costumele de stofă. Avea o singură consolare: pe plăcuţa ataşată de cheia camerei se specifica faptul că domnii nu erau admişi în restaurant decât în ţinută completă... Rămăşiţe ale demnităţii anglo-saxone.

Galle Face era uluitor. Imensa clădire roşcată, aşezată pe malul oceanului, avea un aer falnic. Piscina de mozaic acoperită, aidoma fermelor romane, era umplută cu apă de Javel aproape pură... dar de aproape toate se dovedeau a fi îmbătrânite şi cu tencuiala căzută. În

hol, zeci de casieri, total imuni la progres, buchiseau cu pana şiruri nesfârşite de cifre în registrele negre. O maşină de scris era considerată lucru necurat, iar la 141 de camere, *Galle Face* avea 500 de angajaţi.

Deprimat, Malko ceru o friptură de bivol şi o bere Heineken. Din fericire, adusese cu el o poză panoramică a castelului şi asta îi mai ridica moralul. Mai luase şi o cutie cu balsam de tigru, pentru răni, dureri de gât şi migrene. De când cu călătoriile în Extremul Orient, nu se despărţea niciodată de ea…

Malko reuşise să aleagă cuiele şi bucăţile de sfoară din bucata de ananas conservat, când o voce uşor grizată îl făcu să tresară:

— Deci dumneavoastră sunteţi cel nou.

Fără să simtă, de masă se apropiase un european. Înalt, cu părul roşcovan şi fruntea pleşuvă, cu umeri înguşti şi mijlocul otova. Cămaşa cu mâneci scurte dădea la iveală pieptul păros, iar pantalonul era plin de pete. Necunoscutul contempla cu un soi de ironie costumul impecabil al lui Malko, cravata şi cămaşa albă.

Îi întinse o mână plină de pistrui.

— James Kent, al treilea consilier.

Nu era nevoie să spună la ce ambasadă. Avea un accent de Missouri.

— Sunt prinţul Malko Linge, spuse Malko destul de rece. De ce Dumnezeu mi-au recomandat hotelul ăsta?

James Kent ridică din umeri.

— Ambasada este chiar în spate şi condiţiile sunt mai bune decât la *Trapobane.* Aici nu sunt decât gândaci, acolo şobolanii vă scotocesc prin bagaje în timp ce dormiţi.

Fermecător.

După ce despături ziarul pe care îl ţinea în mână, James Kent îl întinse pe un scaun şi apoi se aşeză. Văzând uimirea lui Malko, rânji.

— Un obicei local… Ploşniţele. Chiar şi Primul Ministru se aşază pe ziar. Sunt peste tot.

Malko se gândi cu groază la mâncărimile groaznice care îl chinuiau de la începutul mesei. Naiv din fire, crezuse că îl apucase urticaria.

James Kent pocni din degete. Unul dintre tamili, care aştepta în picioare alături de alţi doisprezece în dreptul uşii de la bucătărie, se desprinse cu încetineală de grup şi se îndreptă spre cei doi străini, părând că pluteşte pe parchetul ceruit.

— Un coniac, ordonă americanul, de îndată ce servitorul fu destul de aproape.

Acesta se întoarse demn şi tăcut. Strania îmbrăcăminte albă pe care o purta îl făcea să semene cu un spectru. Ca el erau cu sutele în toate colţurile hotelului, ghemuiţi sau chiar culcaţi pe jos, aşteptând ceva neştiut.

Malko îşi scruta interlocutorul. Cuperoza de pe pomeţi era la fel de evidentă ca şi mirosul respiraţiei. Mai bine ar fi suflat pe scaun decât să se aşeze pe ziar. Nici o ploşniţă n-ar fi rezistat. După toate aparenţele, James Kent era un beţiv tipic: unghiile cernite, petele de pe haine şi privirea stinsă nu corespundea standardelor CIA. Cu toate acestea, chiar şi cerşetorii din Pettah, popularul cartier al oraşului Colombo, ştiau că James Kent, al treilea consilier al Ambasadei SUA, era responsabilul local al CIA.

Coniacul apăru pe un platou de argint cizelat. James Kent îl înşfăcă direct, îl bău dintr-o înghiţitură, făcu o grimasă oribilă şi puse pe masă paharul gol.

— Ce porcărie! Nu este decât o poşircă.

Şocat de limbaj, Malko nu se putu împiedica să remarce:

— De ce-l beţi?

Indignat, James Kent se aplecă peste masă.

— Ştiţi cât costă o sticlă de J&B? Şaisprezece dolari!

Avea lacrimi în ochi.

— Nu ai cu ce să-ţi pierzi timpul la Colombo, continuă el pe un ton plângăcios. Nimic nu te poate atrage. Televizor nu, iar pentru amor trebuie să te duci practic până la Singapore. Nu mai vorbesc de carnea de bivol. Bivol şi curry. Şi blestemata asta de climă.

O adevărată feerie singaleză…

Malko nu vru să se lase descurajat de un asemenea tablou pesimist. Îi cunoştea deja pe americani şi ştia cât de pierduţi se simţeau plecând din ţara mamă.

— Cel puţin, munca trebuie să fie interesantă, nu?

James Kent rânji şi apoi sughiţă:

— Ei aşi! Mai întâi sunt englezii, stăpânii locurilor. Regina are încă drept de viaţă şi de moarte asupra singalezilor… Britanicii îi suportă pe ruşi, dar pe noi nu ne prea iubesc. Nici nu se pune problema unei revolte… Altfel spus, fără romane de capă şi spadă. Aşa că nu facem altceva decât să schimbăm bezele cu fetiţele şi să numărăm vapoarele ruseşti care trec… Şaptezeci şi opt de la începutul anului. Singalezilor nu le pasă de nimic, din moment ce au asigurat bolul de orez. Ruşii şi chinezii au camioane de propagandă care parcurg satele oferindu-le orez şi marxism. Fiecare cu versiunea lui. Populaţia nu-i prea ia în seamă, dar hăpăie orezul şi când unul are trei rupii, se îmbată crunt cu arak… Noi le dăm ciment, dar ştiţi ce fac cu el?

Malko nu ştia. James Kent îndreptă arătătorul îndoliat spre el peste masă:

— Le-am dat ciment ca să facă o jetelă. Şi-au construit unul dintre monumentele acelea nenorocite, un arc de ciment, un Dagoba! De fiecare dată când mai pun mâna pe un sac de ciment, mai adaugă la el…

Mătură cu privirea furioasă restaurantul, de parcă tamilii jerpeliţi erau responsabili de sustragerea cimentului.

— Haideţi să bem un pahar la mine, spuse el, e mai bine ca aici unde e o porcărie.

Era ceva adevăr în spusele lui. Malko se scărpină cât mai discret posibil, aşa cum îi stă bine unui gentleman şi se ridică.

*

* *

Acasă la James Kent nu era mai bine. Din fericire, de la *Galle Face* la Green Path, un bulevard liniştit mărginit de vile, nu era mai mult de un kilometru. Bătrâna Impala avea banchetele pline de gloduri ca un pat de fachir şi îi lipsea climatizarea. Din exterior, casa lui James Kent părea cochetă, cu acoperişul ei roşu şi pereţii albi.

Înăuntru, însă, era un coşmar de nedescris! Pereţii din living erau de un roz lipsit de gust, iar plafonul era maroniu. Sufrageria era de un verde ţipător.

James Kent bătu din palme şi apăru un servitor, care le aduse imediat o sticlă de J&B şi pahare. Tolănit într-un fotoliu de plastic, americanul îl contempla interesat pe Malko.

— Deci v-au trimis pentru frumoasa Diana, spuse el. Cu picioarele pe care le are, e chiar plăcută. Ceva rar în Ceylon.

Vulgaritatea americanului îl agasa pe Malko. Luă o gură de whisky şi răspunse:

— Am venit să anchetez moartea lui Andrew Carmer. S-ar putea ca cele două obiective să fie legate…

— Vreţi să-i vedeţi bagajele? Sunt aici.

Mâna lui James Kent arătă spre un colţ al camerei. O valiză de pânză albastră şi un sac maron.

— Am pus lacăte, din cauza servitorilor. Fură orice. Luna trecută bucătarul a încercat să mă convingă că am consumat douăsprezece kilograme de unt şi şase litri de ulei. Vă daţi seama…

Uşor înfiorat, Malko nu-şi putea lua ochii de la bagaje. În definitiv, venise acolo ca să reia ancheta făcută de Andrew Carmer…

— Tot nu s-a descoperit ce i s-a întâmplat? întrebă el.

James Kent îşi mai turnă un pahar plin, apoi răspunse:

— A fost strivit de un elefant. Dacă l-aţi fi văzut… Părea o meduză. Îmbălsămătorii au folosit patruzeci de kilograme de ceară pentru a-l face cât de cât prezentabil…

— Ceară?

— Da, aici se procedează ca în California. Au credinţa că dacă trupul nu este întreg, sufletul nu mai ajunge în ceruri.

— Unde s-a întâmplat accidentul?

Americanul făcu un gest vag.

— La capătul lumii. Undeva în nord est, după Trincomalee, într-un

colţ pierdut de junglă. Chiar mă întreb ce căuta pe acolo... Dacă nu era hodoroaga aceea închiriată, nu l-am fi găsit niciodată, dar după trei zile erau ca nebuni. Îşi voiau maşina înapoi, eu nu aveam idee unde era şi i-am trimis la plimbare. Nu ştiu cum s-au descurcat, dar cred că fusese reparat un drum spre Trincomalee. Pe scurt, într-o dimineaţa au venit la ambasadă şi mi-au spus că au găsit Land Rover-ul. Şi pe Carmer, sau mai degrabă ce mai rămăsese din el. Se pare că a fost atacat de un elefant şi făcut terci. L-au adus într-un sac...

— Nu aţi reuşit să aflaţi ce făcea acolo.

James Kent făcu un gest de neputinţă:

— Nu ştiu absolut nimic. Tipul doar a trecut pe la mine. Mi-a spus că Departamentul de Stat l-a trimis în Ceylon ca să facă o anchetă asupra activităţilor Dianei Vorhund. Noi i-am semnalat prezenţa aici. INR ne-a trimis ordinul de căutare. M-am stricat de râs. La Washington, dacă cineva spune ceva de rău despre Hoover este automat trecut pe lista roşiilor. Se pare că sunt şi preoţi pe listă! Toată lumea o cunoaşte pe Diana. De cel puţin trei ori pe săptămână poate fi văzută la Capri. Este cea mai tare tipă din Colombo. Aş fi putut chiar să-i fac cunoştinţă cu ea... Se pare că se ocupă cu arheologia şi că pregăteşte o teză despre budism. Este bănuită că unelteşte cu comuniştii. Am văzut în raport că a fost în Cuba, dar dacă am face o anchetă asupra comuniştilor, am avea multă bătaie de cap: sunt cinci sute la ambasada rusească... Fără a mai pune la socoteală oficialii.

Însetat de tiradă, James Kent îşi făcu din nou plinul cu J&B, sub privirea critică a lui Malko.

Acesta era perplex. Şeful Diviziei planuri îi dăduse de înţeles că trimiţându-l în Ceylon, CIA îi dădea o nouă şansă într-o afacere considerată nu chiar de prima mână. James Kent putea avea şi el dreptate.

— Se pare că e amanta lui Carmichael, spuse Malko.

— Şi ce-i cu asta? Dacă îi place să se culce cu un negru?

O tăcere pudică întrerupse discuţia.

Malko îl examina pe James Kent. Una dintre şosete îi coborâse până la gleznă. Pantofii nu mai fuseseră lustruiţi de la ultimul muson. Pantalonul era atât de şifonat, de parcă dormise îmbrăcat... Fantomele ofiţerilor din armata Indiilor, care se îmbrăcau în haine de gală şi se bărbiereau înainte de a merge la moarte, se răsuceau în mormânt.

— Pentru că o cunoaşteţi, îi sugeră Malko, mă puteţi ajuta. Unde locuieşte?

Americanul căscă.

— Dumnezeule, cât sunteţi de grăbit! O să vă înveţe minte căldura, pupă două, trei zile veţi fi mai calm. Bine, vă dau adresa. În orice caz,

cred că nu e acasă. Am văzut-o la începutul săptămânii şi mi-a spus că pleacă la Anuradhapura ca să măsoare piciorul lui Buddha.

Cu adevărat îngrijorat, Malko îi aruncă o privire lui James Kent.

— Să măsoare ce?

Celălalt izbucni în hohote:

— Piciorul lui Buddha… Este undeva pe vârful unui munte. Ceva ca o urmă plată de vreo zece metri. Budiştii spun că Buddha a făcut de acolo un salt până în India. Prostii, dar micuţa este interesată.

Din ce în ce mai bine. Malko suspină şi se frecă la ochi. Nouă ore de decalaj între Ceylon şi New York…

— Ascultaţi, zise deodată James Kent, nu vă pot lăsa în rahat. Există cineva care vă poate ajuta. O fată. Lucrează niţel pentru noi. Este plătită în sari-uri. Cunoaşte pe toată lumea din Colombo şi nu e proastă…

— O singaleză?

— Pe jumătate. O „burger” aşa cum se spune aici. O metisă olandeză. În definitiv, are sânge omenesc.

În ochişorii injectaţi ai lui James Kent sclipi o lucire lubrică.

— O să vedeţi… Numai să nu vă atingeţi de ea. Are pe unul Jules, un bookmaker indian care o umple de bijuterii. Eu o plătesc doar cu ţigări…

Îşi goli paharul dintr-o înghiţitură şi se ridică:

— Hai să mergem. Nu e departe.

Cât timp stătuseră de vorbă, americanul secase un sfert de sticlă de J&B. Malko se întreba cum mai putea să stea în picioare.

La ieşire se izbiră de un bărbat cu turban, înarmat cu o bâtă enormă. James Kent îl bătu pe umăr şi celălalt rânji cu nişte dinţi ca de vampir.

— Paznicul, explică James Kent. Toată noaptea dă ocol caselor, lovind ca un surd cu reteveiul în pereţi. Ca să alunge spiritele şi hoţii. Cartierul nostru este şic…

Malko privi cerul înstelat. Aerul era călduţ şi mirosea a migdale. Departe de centrul plin de forfotă, bulevardul liniştit părea din alt secol. Strâmbă din nas la vederea banchetelor desfundate, amintindu-şi de mirosul particular din Impala.

*

* *

James Kent încă mai ţinea degetul pe butonul soneriei când uşa fu deschisă de un servitor îmbrăcat în alb ca toţi tamilii. Kisney Road era un bulevard liniştit, nu departe de locuinţa americanului. Puţin mai departe, la intersecţia cu Horton Place, se zăreau lămpile cu acetilenă ale unui mic magazin de noapte.

Malko şi însoţitorul său intrară în grădină. Veranda era luminată de o lampă.

— Bună seara, spuse în engleză o voce melodioasă de femeie.

Aceasta apăru brusc din penumbră şi Malko zări mai întâi sari-ul verde până la glezne. În picioarele goale, cu unghii îngrijite, purta sandale aurii. Ridică privirea şi întâlni doi ochi extrem de negri, creionaţi şi fardaţi cu khol şi subliniaţi de cel puţin trei rânduri de gene false. Roşul buzelor contrasta cu privirea întunecată, iar părul negru corb era pieptănat într-un coc complicat, împodobit cu o eşarfă de mătase. În urechi străluceau cercei cu smaralde.

Sari-ul se mula pe sânii mari şi depărtaţi şi pe coapsele fine. În afara nasului uşor ascuţit, necunoscuta era perfectă.

Ea îi întinse mâna lui Malko.

— Mă numesc Swanee. James mi-a vorbit de dumneavoastră. Intraţi.

Parfumul greu alunga cu siguranţă ploşniţele şi insectele. La Londra sau la New York, Swanee ar fi şocat poate, dar la Colombo părea probabil foarte atrăgătoare.

James amuţise brusc. Cei doi o urmară într-o încăpere ce dădea pe verandă, ai cărei pereţi erau zugrăviţi într-un albastru întunecat! Masa joasă, pe care erau puse pahare şi o sticlă de arak era luminată slab. Swanee se aşeză pe nişte perne imprimate şi îşi pofti oaspeţii să facă la fel.

Ca peste tot în Ceylon, mirosea a tămâie şi a orez stricat. Pereţii erau acoperiţi cu tablouri stranii, toate de o factură suprarealistă. Un amestec de Magritte şi Salvador Dali. Femei extrem de frumoase, cu nişte ochi albaştri extraordinari şi răni teribile, înconjurate de monştri şi animale mitologice.

Un tablou neterminat, aşezat pe un şevalet, împodobea un colţ al camerei. Reprezenta un cap de pisică cu chip de femeie, având aceiaşi ochi albaştri uluitori…

— Vă place?

Swanee îl privea cu interes pe Malko. Acesta surâse:

— Mi se pare straniu. De ce toate femeile din tablouri au ochi albaştri?

— Mi-ar fi plăcut să am ochii ca safirele, suspină Swanee.

James Kent pusese deja arak în trei pahare. Swanee îi întinse unul lui Malko şi acesta fu frapat de mâinile lungi şi cafenii, cu unghii ascuţite ca ghearele şi pictate cu negru. La fiecare mişcare, sari-ul de mătase foşnea, ameţindu-l pe James Kent mai tare ca băutura. Americanul nu reuşea să-şi dezlipească ochii de pieptul tinerei femei, făcând-o pe aceasta să roşească. Înghiţi un pumn de fistic. Masa era plină de boluri cu diverse aperitive.

— Sper că nu aţi cinat încă, spuse Swanee.

Era aproape unsprezece. Înainte ca Malko să poată răspunde, James interveni:

— Pe aici se cinează foarte târziu, zise el. La miezul nopţii, dar după asta toată lumea se duce imediat la culcare.

Se uită la ceas şi păru deodată nervos şi agitat.

— Swanee, spuse el, trebuie să-l ajutaţi pe prietenul nostru, aşa cum aţi face cu mine. Ştiţi de ce…

Metisa surâse:

— Ştiu, dar nu am idee cu ce l-aş putea ajuta.

James se bosumflă.

— Ştiţi tot ceea ce se vorbeşte la Colombo…

— Se spun atâtea…

Pe Malko îl sâcâia o problemă.

— Se întâmplă des ca un elefant sălbatic să atace? o întrebă el pe Swanee.

Femeia clătină din cap.

— Nu. Aproape niciodată. Elefanţii de aici nu sunt atât de mari şi atât de periculoşi ca cei din Africa.

Tăcere. Nu se auzeau decât ţânţarii. James Kent îşi curăţa unghiile cu un beţişor.

— Vă gândiţi la Andrew Carmer, nu-i aşa? întrebă tânăra.

— Da. Credeţi că e posibil ca…

James Kent izbucni într-un râs vulgar:

— Haida de, nimeni nu ucide cu ajutorul unui elefant. Nu e uşor de manevrat.

Swanee nu surâse. Îl privea cu atenţie pe Malko.

— De ce credeţi că ar fi putut fi ucis?

— Era în misiune. O supraveghea pe Diana Vorhund. Nu se ştie niciodată. Poate că a descoperit ceva acolo…

James Kent se înecă cu băutura.

— Acolo! Acolo nu e nimic, decât o mică bonzerie.

Malko ciuli urechile:

— Budişti? Înseamnă că nu e o zonă nelocuită?

Americanul făcu un semn dispreţuitor:

— Nu spuneţi tâmpenii. Dacă tipul a fost lichidat, comuniştii au făcut-o, iar budiştii scuipă pe comunişti, fie ei ruşi sau chinezi. Sunt obligaţi.

— Aş vrea mai bine să văd locul unde a fost găsit corpul lui Andrew Carmer, spuse Malko. Simplă rutină… E posibil?

Se întorsese spre Swanee. Tânăra dădu din cap.

— Mâine vă voi face rost de o maşină şi vă voi arăta cum să ajungeţi acolo. E destul de uşor de găsit.

— Şi cu Diana Vorhund cum rămâne?

Swanee mestecă încet un fistic înainte de a răspunde:

— Se întâlneşte cu foarte multă lume. Este o femeie foarte frumoasă. Se pare că nu duce lipsă de bani…

James Kent se ridică brusc:

— Trebuie să vă las.

Malko o privi pe Swanee. Era puţin jenant pentru el. Avea impresia că fata era atrasă de el şi în acelaşi timp ostilă. Părea să trăiască într-o lume diferită.

— Unde vă duceţi? întrebă Swanee. Am pregătit cina pentru trei persoane.

Americanul avu un surâs deocheat.

— Am o întâlnire la Sunanora. Sunt deja în întârziere.

Malko ezita. Genele false ale lui Swanee se zbătură:

— Sper că rămâneţi…

În orice caz, James Kent nu părea dornic să-l ia cu el pe Malko. Ajuns pe verandă, strigă:

— Ne vedem mâine, înainte de plecare. Treceţi pe la birou. Noapte bună.

Se auzi scrâşnetul paşilor pe pietriş şi poarta închizându-se. Malko avea o senzaţie stranie. Cu două zile înainte era în Statele Unite, iar acum se găsea în plină noapte în compania unei fermecătoare şi provocatoare necunoscute. În vila lui James Kent îl aşteptau bagajele celui mort în junglă. Care era motivul pentru care oficialul CIA plecase atât de repede?

— Ce înseamnă Sunanora?

Swanee surâse caustic.

— Este locul unde străinii în trecere găsesc companie, dar fetele sunt urâte, berea este infectă şi colcăie ploşniţele. Dacă mai rămâneţi la Colombo, veţi cunoaşte cu siguranţă acel loc…

Încurajator.

— Nu cred, spuse Malko.

— Poate că nu vă voi oferi aceleaşi lucruri, spuse ea batjocoritor. Relaţiile mele cu domnul Kent sunt doar de afaceri. Să mergem la cină.

Cel puţin, pusese lucrurile la punct.

Se ridică. Încăperea dădea direct pe verandă. Masa era pregătită şi luminată cu două lămpi cu petrol. Într-un vas ardea tămâie pentru a alunga ţânţarii. Malko o lăsă pe Swanee să treacă, admirându-i silueta fină. În momentul în care pătrunse pe verandă, se auzi un zgomot uşor, venind dintr-un colţ întunecat, din dreapta.

Coborî privirea şi fu nevoit să facă un efort pentru a se convinge că nu visa. La zece centimetri de mâna sa se balansa o superbă cobra regală. Capul ascuţit se pregătea să muşte.

Swanee se întoarse şi îi văzu expresia de pe chip..

— Nu vă mişcaţi, spuse ea şi nu vă temeţi.

Capitolul IV

Malko rămase complet nemişcat, înţepenit de frică. Nici măcar nu îndrăznea să respire. Brusc, auzi distinct toate zgomotele nopţii. Bolboroselile, scrâşnetele, strigătele îndepărtate. Coborî privirea. Capul şarpelui era la zece centimetri de mâna lui. Chiar cu cele mai bune reflexe din lume reptila avea timp să se destindă şi să-şi înfigă dinţii...

Malko fu cuprins de un frison: ce moarte stupidă. Gândurile i se amestecau în minte. În definitiv, nu avea nici o dovadă că James Kent era de la ambasadă sau de la CIA. În acest caz, căzuse într-o capcană foarte ingenioasă. A doua zi avea să fie găsit mort, pe una dintre străzile din Colombo, muşcat de un şarpe, aşa cum fusese găsit Andrew Carmer, făcut terci de un elefant.

Râsul cristalin al lui Swanee îl aduse la realitate.

— Aşezaţi-vă fără mişcări bruşte. Nu muşcă decât la comandă. E îmblânzit.

Ca un automat, Malko se prăbuşi pe un scaun de răchită, dar nu scăpă şarpele din ochi. Swanee ocoli scaunul şi se aplecă spre reptilă.

Întinse orizontal braţul. Imediat, cobra se sprijini pe coadă şi se încolăci pe mână urcându-se spre umăr. Semăna cu o monstruoasă brăţară neagră. Măsura mai bine de un metru şi rămăsese în continuare la pândă, cu capul ridicat. Malko îşi înghiţi cu greu saliva.

Straniu animal de casă.

Swanee se aşeză lângă el, surâzând ironic.

— Sunt o femeie singură şi am nevoie de protecţie. Siva are grijă de mine... Cu el nu mă tem de hoţi.

Cobra îşi balansa capul, încolăcit în jurul braţului stăpânei sale.

— Nu vă muşcă?

Swanee clătină din cap:

— Se întâmplă rar, atunci când este nervos, dar nu e ceva grav. Tatăl meu era îmblânzitor de şerpi. Mi-a dat să înghit venin de când eram mică. Îmi era foarte rău atunci, dar acum, dacă Siva mă muşcă, nu am decât o durere de cap...

— Şi dacă mă muşcă pe mine?

Ochii negri susţinură privirea aurie.

— Muriţi în mai puţin de zece minute.

Tânăra apucă şarpele de ceafă şi îl desprinse uşor din jurul braţului. Acesta nu se opuse. Swanee îl puse pe podea şi el se întoarse în colţul întunecat de unde apăruse.

Malko o privea. În ciuda modului pudic în care era îmbrăcată, fata îl atrăgea foarte tare. Unghiile pictate cu negru îl fascinau.

Swanee se uita la cer, cu capul dat pe spate. Ce căuta o femeie

atât de frumoasă în angrenajele clandestine ale CIA? Nu părea să ducă lipsă de bani. Ea întoarse capul spre el şi Malko avu impresia că se pregătea să-i spună ceva, dar ea se mulţumi doar să surâdă.

— Cum l-aţi cunoscut pe James Kent? întrebase ei ca să rupă tăcerea.

— Nu-mi este amant, zise ea calmă. Lucrez pentru el.

— Vreţi să spuneţi…

— Informaţii. Despre diverse persoane şi despre ce gândesc acestea. Compatrioţii mei sunt foarte vorbăreţi şi adoră politica.

Malko nu scoase o vorbă. Cobra, dispariţia lui Andrew Carmer, strania Diana Vorhund, prea multe lucruri bizare pentru o insulă atât de mică precum Ceylon-ul.

Swanee îi propuse:

— Cinăm?

Fără să aştepte răspunsul lui Malko, ea bătu din palme şi pe verandă apăru un tamil în picioarele goale. Probabil că negustorii de pantofi nu reuşeau să facă avere la Colombo. Swanee îi dădu un ordin şi el dispăru. Pe cer sclipeau mii de stele şi aerul se răcorise.

*

* *

— Puneţi puţin lapte de cocos, îl sfătui Swanee.

Malko privea cu neîncredere curry-ul din fructe de mare care aburea în faţa lui. Nu îndrăznise să spună că cinase la Galle Face. Orezul avea un vag miros de stricat. În jurul platoului mare, servitorul aşezase farfurii mai mici cu ceapă crudă, castraveţi în lapte de cocos, peştişori uscaţi din insulele Maldive, tari ca lemnul, roşii cu ardei iute şi dulceaţă de mango.

Ca o minune, existau tacâmuri. În mod normal, singalezii mâncau cu mâna, chiar şi primul ministru.

Swanee începu delicat să mănânce, cu o plăcere evidentă pe chip. Încurajat, Malko o imită.

După o fracţiune de secundă, crezu că explodează. Curry-ul îi cobora pe esofag, lăsând în urmă o arsură de necrezut, aidoma unui foc lichid. Se repezi la carafa cu apă. Din ochi îi ţâşniră lacrimi şi nu fu în stare să scoată o vorbă. După o jumătate de litru de apă, arsura din stomac se mai potolise, dar nu reuşi să vorbească decât după aproape cinci minute.

Tânăra singaleză mâncase tot. Malko o privea întrebându-se dacă nu visa. Nimeni nu putea înghiţi AŞA CEVA. Cu toate că era obişnuit cu mâncărurile exotice şi rafinate, era peste poate.

— Tatăl dumneavoastră v-a obişnuit să mâncaţi plumb topit? întrebă el.

Swanee râse din toată inima:

— Străinilor nu le place curry-ul nostru. Cu toate acestea, este

foarte sănătos pentru stomac...

Avea dreptate, în asemenea condiţii, nici un parazit nu reuşea să supravieţuiască. Dezgustat, Malko îndepărtă farfuria şi se mulţumi să bea ceai. Swanee îşi mai pusese o porţie. Părea atât de fragilă şi de delicată. Avea o ţinută dreaptă şi pe sub mătasea sari-ului sânii se reliefau perfect.

Malko mai bău ceai. Nu-i mai era foame, dar Swanee îl intriga din ce în ce mai tare.

— De ce furnizaţi informaţii americanilor, întrebă el. Ar putea fi periculos pentru dumneavoastră.

Nu pricepea, Swanee părea bogată. De ce îşi risca viaţa în maşinaţiunile celor de ia CIA?

— Din ură, spuse ea, pe un ton vesel. Bunicul meu era olandez. Sunt o metisă, o declasată. La fel ca săraca fată care vine să-mi spele baia. Îşi aduce paharul şi farfuria de acasă, pentru că nu are dreptul să se atingă de altceva. Dacă n-aş fi fost frumoasă, aş fi ajuns ca ea, dar am avut şansa de a deveni o târfă.

Ea surâse rece.

— Cuvântul este exact. Nu-mi iubesc amantul, dar este foarte bogat. Dacă mai rămâneţi în Ceylon îl veţi cunoaşte. Se numeşte Siri Daranigula, unul dintre cei mai bogaţi oameni din Colombo. Un agent de pariuri clandestin. Din cauza budiştilor, cursele au fost interzise în Ceylon, dar oamenii sunt înnebuniţi după pariuri, aşa că Siri a avut ideea de a se lega prin telex de toate marile hipodromuri din lume... Bineînţeles, a cumpărat poliţia. Gândiţi-vă că are 80 de angajaţi şi două camere pline cu telexuri.

— Amuzant.

— Sigur că da, am tot ce vreau, zise Swanee, dar mă plictisesc. Chiar plină de bijuterii, tot o paria rămân pentru un brahman. Am cunoscut unul. Eram îndrăgostiţi unul de altul. Când mi-a descoperit originea, m-a scuipat în faţă, acuzându-mă că îl dezonorez.

— De ce nu plecaţi?

Ea clătină din cap:

— Nu-l cunoaşteţi pe Siri, e nebun de gelozie. M-ar ucide. Deja mă spionează zi şi noapte prin servitori. Are zeci de informatori. Ştie tot ce fac. Mâine va afla şi despre dumneavoastră, tot ce am făcut şi ce am vorbit. Acum înţelegeţi de ce vreau să mă distrez.

Surâse obosită, jucându-se cu un cercel:

— Mi-ar plăcea ca într-o zi să fac dragoste cu un bărbat pe care l-am ales, dar Siri m-ar ucide. Aş vrea să trăiesc în America...

Malko ar fi vrut să-i spună că şi acolo existau probleme.

O privi pe Swanee, încolăcită în fotoliul de răchită, cu picioarele strânse sub ea şi cu gura superbă întredeschisă, dând la iveală dinţii perfecţi. Cu machiajul îndrăzneţ şi cu fizicul atât de tipic, părea o

hetairă dintr-o gravură veche. Nu-i văzuse decât chipul, ceafa şi gleznele. Această discreţie atât de diferită de exhibiţionismul femeilor americane îl tulbura. Încerca să-şi închipuie cum arăta corpul descoperit din nenumăratele pliuri ale sari-ului.

— Aveţi cumva o hartă a Ceylonului? întrebă el pentru a goni gândurile nelalocul lor. Aş vrea să plec mâine dimineaţă devreme.

Swanee se ridică, dispăru în casă şi se întoarse cu o hartă mică, pe care o despături pe masă. Malko îşi apropie fotoliul. Braţul gol şi parfumat al tinerei era la câţiva centimetri de faţa lui. Fata întoarse uşor capul spre el, în timp ce el făcea aceeaşi mişcare. Chipurile lor se aflau atât de aproape, încât Malko simţi brusc dorinţa de a o săruta. Swanee parcă aştepta şi ea ceva.

Tensiunea dură doar câteva secunde.

— Aici e, spuse ea.

Malko nu vedea decât ceafa brună. O unghie lăcuită în negru arăta un punct pe hartă, în nord estul Ceylonului, mai sus de oraşul Trincomalee. De altfel, drumul se termina în oraş. De acolo mai erau o sută de kilometri. Coasta se întindea în linie dreaptă, întreruptă doar de un golf, mai mic decât cel din Trincomalee. Arătătorul ceylonezei se opri deasupra.

— Corpul a fost găsit undeva pe malul acestui golf.

Chipul ei deveni grav.

— Chiar vreţi să vă duceţi acolo?

Malko o privi surprins:

— Sigur, vreau să fiu împăcat. De ce nu m-aş duce, e periculos?

— Se spune că e un loc blestemat, zise gânditoare Swanee. Din această cauză e pustiu.

Malko surâse:

— Doar nu sunteţi superstiţioasă. Nu cred în fantome.

Ea clătină din cap, rămânând la fel de gravă:

— Nu trebuie să vă bateţi joc de lucrurile necunoscute.

Împături harta şi i-o întinse lui Malko. La atingerea degetelor ei, bărbatul simţi o plăcere ascunsă.

— Mâine dimineaţă vă voi trimite o maşină, spuse ea şi un şofer. Puteţi să-l păstraţi dacă vreţi, dar pe aici se conduce pe stânga. Dacă vreţi să mergeţi singur, e uşor. Înainte de a ajunge la Trincomalee drumul se întretaie cu cel spre Batticoloa. Pe stânga este o staţie de benzină BP. Imediat după aceasta, o luaţi la dreapta, spre nord. Nu aveţi decât să urmaţi şoseaua... Se termină în apropierea drumului unde a fost găsit corpul.

— Nu este nici un sat acolo?

— Nu, doar jungla, O mică mănăstire budistă şi atât. Şi elefanţii.

— Ştiu, zise Malko.

Tânăra deveni brusc serioasă.

— Fiţi atent, spuse ea. Aş vrea să vă rămână timp să profitaţi de sejurul în Ceylon…

Malko se întrebă dacă şi ea făcea parte din plăcerile oferite de insulă. Avea să se dumirească după ce se întorcea de la Trincomalee.

— Oare de se s-a dus acolo Diana? întrebă el.

Swanee nu răspunse imediat.

— Nu ştiu.

— Ce ştiţi despre ea?

Din nou, fata nu răspunse imediat, de parcă ar fi vrut să-i împărtăşească un secret.

— Nimic, spuse ea, dar nici nu m-am ocupat de subiect. Cred că James Kent v-ar putea da mai multe informaţii…

Malko se ridică. Se făcuse aproape răcoare.

— Mă găsiţi la hotelul *Galle Face,* camera 456.

Swanee se ridică şi ea şi îi surâse:

— Eram sigură că locuiţi la *Galle Face,* pentru că e aproape de ambasadă. Cu ce vă întoarceţi acolo astă seară?

— E departe?

— Zece minute pe jos. Puteţi găsi un taxi pe drum.

Malko îi sărută mâna lui Swanee. Ea se abandonă acestui semn de curtoazie, retrăgându-şi mâna cu întârziere şi rămase pe verandă în timp ce Malko traversa grădina.

— Mergeţi pe Ward Place până la capăt, strigă ea. Nu vă puteţi rătăci.

Malko simţea o uşoară părere de rău că o lasă aşa. Atitudinea lui Swanee fusese ambiguă toată seara. Poate că îi făcuse avansuri de care el nu ştiuse să profite…

Kinsey Road era întunecată şi pustie. Nici urmă de maşină. Grăbi pasul şi dădu colţul pe Ward Place. Cartierul rezidenţial era complet amorţit noaptea. Malko realiză că era singur şi neînarmat şi scrută întunericul din jur.

În sfârşit, la colţul străzii Regent, un vechi Austin opri lângă el. Un taxi.

Se urcă, gândindu-se la ploşniţe şi îi dădu adresa Hotelului *Galle Face*.

Se gândea la Andrew Carmer. Fusese cu adevărat asasinat? Experienţa îi spunea că Serviciile de informaţii nu recurgeau la crime decât în cazurile grave.

Ce se petrecuse în Ceylon?

Se afla în aşa numita „zonă verde” a CIA, acolo unde nu exista nici o confruntare violentă cu inamici puternici.

La zece mii de kilometri de Europa, într-o ţară fărâmiţată între treizeci şi şase de secte budiste, şase partide de stânga, pro-ruseşti şi pro-chineze, ce se putea întâmpla? Sintezele CIA nu comunicau nimic.

Silueta roz a Hotelului *Galle Face* apăru din întuneric. Îi dădu cinci rupii şoferului, dublul tarifului şi se smulse dintre arcurile rupte ale Austin-ului.

Holul era pustiu, în afară de nelipsiţii tamili în picioarele goale, muţi şi nemişcaţi.

Capitolul V

Soarele orbitor îl făcu pe Malko să mijească ochii pe sub ochelarii negri. Se sculase cu greu din pat. Ventilatorul sucombase pe la patru dimineaţa şi transpirase până în zori. Bătrânele autobuze cu imperială care circulau pe Galle Road reuşiseră să-l trezească.

Smulsese victorios micul dejun din ghearele gândacilor din restaurantul cât o catedrală şi era gata de plecare spre Trincomalee. De data aceasta renunţase la costumul de stofă în favoarea unei sahariene şi a unor pantofi potriviţi pentru mersul prin hăţişuri. Într-un săculeţ de piele pusese pentru orice eventualitate noul său pistol extraplat, celălalt fiind furat de români şi două încărcătoare. Spera totuşi ca expediţia să fie doar o plimbare agreabilă. La întoarcere, avea să se ocupe de frumoasa Diana Vorhund.

Privi în jur, căutând maşina trimisă de Swanee. Nimic nu se zărea în afara taxiurilor care aşteptau în dreapta intrării, înconjurate de zeci de ciori enorme şi grase, de care Colombo era plin. În faţa lui, pe Galle Green, pe o imensă esplanadă gazonată, zeci de puşti se jucau cu zmeul. Cel care se ocupa de maşini, un singalez înalt şi atletic, îmbrăcat ca un amiral, se apropie de el.

— Doriţi un taxi?

— Aştept o maşină care trebuie să vină să mă ia, spuse Malko.

Singalezul pocni din degete.

— Da, domnule, am fost anunţat.

Bolborosi ceva de neînţeles şi un tamil care aştepta ghemuit lângă zid se ridică şi veni spre ei. Părul îi era năclăit cu briantină şi avea un aer complet abrutizat. Portarul îi explică lui Malko.

— Maşina are pană de cauciuc. Vă întreabă dacă puteţi merge până la Hotelul *Taprobane,* unde vă aşteaptă.

Ridicase deja braţul să cheme un taxi. Tamilul se îndepărtă cu acelaşi mers indolent.

Malko se urcă într-un Pontiac ce părea că participase la luptele din Ardeni. Începea bine... După ce-şi recupera maşina voia să treacă pe la ambasadă, în caz că James Kent era dispus să-l însoţească.

*

* *

Hotelul *Taprobane* se afla la intersecţia străzilor York şi Church, faţă în faţă cu portul celui mai animat cartier din Colombo. Taxiul îl lăsă chiar la intrare şi Malko îi dădu şoferului cinci rupii unsuroase. Se uită în jur.

Unde era maşina promisă de Swanee?

În momentul în care se pregătea să intre în holul întunecat, un tamil foarte slab ţâşni dintr-un ungher. Îi arătă lui Malko o hârtie pe

care era scris *Galle Face*, camera 456.

— Eu sunt, spuse Malko.

Celălalt îi făcu semn să-l urmeze. În partea dreaptă a intrării hotelului erau aliniate câteva taxiuri.

Nu parcursese mai mult de trei metri când un puşti desculţ şi în zdrenţe îl trase de mânecă:

— Rupii, domnule?

Veşnica piaţă neagră. Pentru un pumn de dolari, cei care schimbau clandestin bani ofereau rupii la o rată extrem de scăzută. Bani care în afara Ceylonului nu valorau nici măcar greutatea lor în hârtie…

Cel care îl escorta pe Malko lătră o înjurătură şi ridică mâna. Înfricoşat, băiatul îi dădu drumul lui Malko şi fugi. Întrecându-se în temenele, celălalt îl conduse pe Malko până la un automobil închis, atât de prăpădit încât nu i se mai cunoştea marca… Deschise cu greu portiera şi îl invită pe Malko înăuntru.

Înfiorându-se la gândul că era plin de ploşniţe, Malko se aşeză pe bancheta desfundată. Uitase să cumpere *Ceylon Time…* În loc să se urce la volan, şoferul începu să cureţe parbrizul ciobit cu o cârpă atât de murdară că peste treizeci de secunde nu se mai vedea nimic afară… Adevărat exotism.

După cinci minute, lui Malko i se păru că fusese pus la fiert. Sudoarea îi lipea hainele de piele. Soarele lovea nemilos în acoperişul de tablă. Vru să coboare un geam, dar rămase cu mânerul în mână.

Deschise portiera cu gând să coboare. Tamilul lăsă imediat baltă parbrizul care devenise complet opac şi ţâşni spre Malko, împingându-l în maşină şi făcându-i temenele.

Ou ajutorul câtorva cuvinte într-o engleză scâlciată, încercă să-l facă să înţeleagă că nu era şoferul, ci mecanicul… într-un sfârşit, surâzând cu toţi dinţii pătaţi de betel, îl întrebă:

— Ceai?

Educaţia primită de Malko îi permise să refuze politicos… Se aşeză la loc în etuvă şi suspină. Încercă să uite de căldură imaginându-şi-o pe Swanee în şort.

Poate că avea picioare oribile.

Respingând o ipoteză atât de deprimantă, Malko privi de-a lungul străzii York. Cei mai mulţi dintre singalezi erau desculţi. Femeile purtau sari-uri, iar bărbaţii curiosul lor veşmânt alb. Nu zări nici un străin. Toţi mergeau cu maşina.

Privind în oglinda retrovizoare, văzu silueta unui bonz. Robele galbene ale celor supranumiţi „bikkus” reprezentau o pată de culoare în mulţimea cenuşie şi amărâtă. Mai tot timpul mergeau câte doi, adăpostindu-şi de soare ţestele rase sub o umbrelă uriaşă. La trecerea lor, singalezii se dădeau la o parte cu respect. În autobuze era ceva obişnuit ca femeile bătrâne să se ridice, de pe scaun şi să le ofere

locul, ei acceptând cu un soi de detaşare demnă şi condescendentă.

Cel pe care îl văzuse Malko mergea pe trotuar, îndreptându-se spre maşină. Spre deosebire de marea majoritate, îşi acoperise umerii cu roba. Întoarse privirea, urmărind o tânără singaleză îmbrăcată într-un sari albastru. Un camion o ascunse vederii. Nu-şi putu explica ce îl făcu să întoarcă privirea spre stânga: călugărul se oprise lângă maşină şi scotocea prin pliurile robei galbene. Părea destul de tânăr, cu un chip întunecat şi un nas foarte lung.

— Încă un călugăr cerşetor, se gândi Malko.

La Bangkok şi în Vietnam, văzuse o groază de călugări obraznici care trăiau pe spinarea budiştilor cinstiţi... Cu toate acestea, rareori cereau de pomană de la străini.

Călugărul băgă brusc mâna sub roba de culoarea şofranului şi scoase un pistol automat. Prin geam, Malko văzu clar ţeava îndreptată spre chipul său.

Părea enormă. Se aruncă pe spate cu un gest reflex, dar se lovi de banchetă. Sacoşa în care era pistolul căzuse pe podea. Nu avea timp să ajungă la ea. Cu mintea golită de gânduri îi văzu degetul crispându-se pe trăgaci, apoi apăsând.

Ţeava tremură uşor, dar glonţul nu plecă. Călugărul apăsă furios încă o dată. Nici un rezultat.

Fără a mai sta pe gânduri, Malko plonjă peste banchetă încercând să deschidă portiera: călugărul uitase să tragă piedica, sau glonţul era prost.

Norocul lui: portiera se deschise din prima încercare.

În momentul în care cădea pe trotuar cu mâinile înainte, geamul din stânga se făcu ţăndări. Cu braţul întins, călugărul trăgea ca la stand. Din fericire, nu era obişnuit cu armele automate. Jumătate din încărcător se risipi lovind capota. Nimeni nu fusese atins. Detunăturile se succedau asurzitoare.

Malko se rostogoli pe asfalt şi rămase lipit de caroseria care îl proteja. Dacă bonzul dădea ocol maşinii, era pierdut.

Ceva făcu să zboare în bucăţi geamul din partea în care se afla. Se ghemui şi mai tare. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, se gândi la o grenadă, dar nu era decât greoiul pistol automat, pe care bonzul îl aruncase înspre el, cu chiulasa înţepenită în poziţia deschis. Malko se ridică dintr-un salt: agresorul o luase la goană pe York Street, fofilându-se prin mulţimea nepăsătoare. În ciuda robei peste genunchi, alerga foarte repede, pierzându-şi pe drum sandalele.

Nebun de furie, Malko se luă după el, evitând la ţanc un autobuz pe care scria „Piccadilly”. Bonzul avea aproape cincizeci de metri avans. Se întoarse şi zărindu-l pe Malko pe urmele sale, o luă şi mai tare la goană. Malko fugea ca un nebun, evitând cu greu pietonii. Nu vedea decât pata galbenă, care se apropia din ce în ce mai mult..

Strigătele ascuţite şi de neînţeles nu-l nelinişteau. I se păru că bonzul încetineşte.

Forţă şi mai mult şi stupefiat, îl văzu că se opreşte şi-l aşteaptă.

În momentul în care îl ajunse, Malko se trezi înconjurat de treizeci de chipuri întunecate şi pline de ură. Singalezii îl protejau pe bonz, formând un adevărat zid uman. Lipit de vitrina magazinului de artă locală Laksala, călugărul îşi trăgea sufletul. Când îl văzu pe Malko încercând să-şi croiască drum prin mulţime, întinse spre el un deget acuzator, debitând o frază pe un ton ascuţit.

Un val de furie străbătu gloata care îl înconjura pe Malko. Nu erau decât bărbaţi. Puţeau a slin şi a briantină. Zeci de ochi ieşiţi din orbite îl fixau plini de ură.

Malko înţelese că orice ar fi făcut, ar fi fost linşat. În Ceylon, bonzii erau sacri.

— Chemaţi poliţia, spuse el în engleză. Acest om a încercat să mă ucidă.

Nimeni nu păru să-l înţeleagă. Chipurile rămaseră în continuare ostile. Văzându-l înconjurat de lume, bonzul se pierdu în mulţime, blestemând încă o dată. Malko vru să-l urmărească dar doi tamili se proţăpiră ameninţători în faţa lui, cu pumnii strânşi.

Malko ezită. Bonzul dispăru după colţul magazinului Laksala, pe Baillie Street.

După treizeci de secunde, apăru un poliţist bărbos şi blajin, purtând un şort kaki şi o caschetă tropicală. La fel ca în Marea Britanie, nici poliţiştii din Ceylon nu erau înarmaţi. La vederea lui, cei din jur începură să vocifereze cu ură, ridicând ameninţător pumnii spre Malko. Poliţistul ascultă câteva clipe, apoi se întoarse spre Malko.

— Se pare că aţi vrut să loviţi un venerabil „bikku”.

— A încercat să mă ucidă, a tras asupra mea, se apără Malko. Am vrut doar să-l prind şi să-l predau justiţiei…

Se felicită că nu-şi luase pistolul. Ar fi fost spânzurat pe loc, în uralele mulţimii.

Poliţistul îl asculta vizibil plictisit. Între un „bikku” şi un străin, care prin definiţie cheltuia devize…

Exasperat, Malko îl luă de braţ.

— Haideţi cu mine la *Taprobane.* Veţi, vedea că spun adevărul.

*

* *

Malko aproape că smulse din perete soneria vilei lui Swanee. Se sufoca de furie. Era douăsprezece jumătate şi tocmai scăpase de la secţia de poliţie de pe Queen’s Street. Mai avea puţin şi poliţiştii singalezi îl arestau! Nu-i ascunseseră că li se părea extrem de suspect că un bonz nevinovat trăsese asupra lui. Fusese percheziţionat, inclusiv prin căptuşeala hainelor. Economia singaleză îşi trăgea seva

şi din contrabanda cu safire...

Din fericire, sacoşa de piele scăpase de percheziţie. Unul dintre angajaţii de la *Taprobane* o recuperase după atentat şi i-o dăduse lui Malko la ieşirea din postul de poliţie.

Norocul făcuse că existaseră martori ai tentativei de crimă. Pistolul Herstall de 9 mm fusese găsit, iar taxiul era burduşit de gloanţe...

Din prudenţă, Malko nu apelase la ajutorul ambasadei. Oficial, nu era decât un turist oarecare.

Desigur că nu fusese găsit nici puştiul care îl căutase pe Malko la *Galle Face,* nici cel care îl invitase în maşină. Adevăratul proprietar al acesteia nu era disponibil decât după amiază, pentru că demarorul maşinii se stricase. Dacă bonzul se evaporase, poliţiei nu-i mai rămăsese nici un element concret. Atentatul fusese extrem de bine pus la punct. Dacă ucigaşul ar fi avut experienţă, Malko ar fi fost mort.

Uşa vilei se deschise. Malko îl îmbrânci pe tamil şi străbătu grăbit grădina.

Chiar în acel moment apăru pe verandă Swanee, îmbrăcată foarte şic într-un pantalon maron şi cu o cămaşă asortată. Părul îi cădea pe umeri în valuri negre. La vederea lui Malko încruntă din sprâncene.

— N-aţi plecat?

Malko de-abia se putu abţine să nu explodeze în faţa unui asemenea cinism: doar tânăra singaleză era capabilă să pună la punct tentativa de crimă.

— Ştiţi foarte bine că n-am plecat, zise Malko. Sunteţi surprinsă doar de prezenţa mea aici. Vreau să vă spun că faceţi o pereche perfectă cu cobra dumneavoastră.

Îşi scosese ochelarii negri şi ochii aurii aruncau fulgere de mânie. Fu nevoit să facă apel la întreaga lui stăpânire de sine, moştenită de la un lung şir de gentlemeni, ca să nu o apuce de gât pe Swanee.

— Ce vreţi să spuneţi, întrebă singaleza. Păreţi furios. Şoferul nu era bun? Veniţi înăuntru, aici e prea cald.

Malko se sufocă în faţa unui asemenea aplomb!

— Nu, mulţumesc. Pentru dimineaţa asta îmi ajunge. Mai bine cuminţiţi-vă cobra.

Swanee clătină din cap:

— Siva doarme. Priviţi.

Malko văzu cobra încolăcită într-un colţ al verandei. Swanee tocmai picta, pentru că avea degetele pline de vopsea. Sau avea un sânge rece de invidiat, sau ceva în raţionamentul lui Malko nu stătea în picioare.

— În definitiv, ce s-a întâmplat?

Malko îi explică. Pe măsură ce vorbea, chipul lui Swanee devenea din ce în ce mai grav. Nu-l întrerupse decât o dată:

— Sunteţi sigur că bonzul avea umerii acoperiţi cu roba? E

important…

— Sunt sigur, spuse Malko.

Ea îşi frecă distrată mâinile.

— Straniu. Doar călugării sectei care ascultă de venerabilul Sri Zahir se îmbracă aşa.

Malko încruntă sprâncenele:

— Cine este acest venerabil?

— Un şef budist foarte cunoscut în Ceylon. Crede că bonzii nu au destulă influenţă. Militează pentru acţiune directă. Acum câţiva ani i-a asmuţit pe „bikkus” să încerce să ia puterea. L-au împuşcat pe primul ministru chiar la el acasă, aşa cum aţi păţit şi dumneavoastră. Aţi avut noroc…

— Nu, spuse Malko, dar au folosit cartuşe prea vechi. Primul nu a ieşit de pe ţeavă şi bonzul a fost nevoit să-l arunce. Asta mi-a dat timp să sar…

— Vor încerca din nou, spuse Swanee, venerabilul Zahir este un om de fier.

— Unde locuieşte?

— La Kandy, la şaizeci de kilometri de Colombo, într-o mănăstire climatizată în apropiere de pagoda Octogonală.

— Poate că merită să-i fac o vizită acestui venerabil, zise Malko printre dinţi.

Swanee clătină din cap.

— Are nenumărate gărzi de corp şi cu siguranţă că nu vă va primi. Trebuie să-i găsim pe cei ce se află în spatele acestei afaceri, aici la Colombo.

— Cum vreţi să găsim un bonz în Colombo, explodă Malko. În plus, s-ar putea să nu fie unul veritabil.

Tânăra negă cu un gest energic:

— Nu-i cunoaşteţi pe singalezi. Nici unul n-ar îndrăzni să se deghizeze în bonz. Nu, un bikku adevărat a tras asupra dumneavoastră. Chiar şi mie mi-ar fi greu să dau de el, dar putem să-l găsim pe cel care v-a invitat în maşină. A primit ordine de la cineva şi pe acela trebuie să-l găsim.

— Mi se pare imposibil. Nu ştiu nimic despre el.

Swanee surâse uşor.

— Pentru dumneavoastră ar fi imposibil, dar nu pentru mine. Aşteptaţi-mă aici, mă duc să mă pregătesc.

Dispăru în casă. Malko se aşeză pe verandă, la o distanţă apreciabilă de Siva. Era cald şi resimţea şocul experienţei violente pe care o trăise.

Realiză înciudat că mâinile îi tremurau uşor.

Swanee apăru peste zece minute şi dădu la o parte perdeaua. Purta un sari de mătase maron împodobit cu fire colorate. Avusese timp să

se coafeze şi să se machieze.

— Vă voi duce într-un loc unde străinii nu au acces prea des, îl anunţă ea.

Surâdea, foarte sigură pe ea. Malko avu o bănuială îngrozitoare. Dacă Swanee nu era nevinovată? Putea foarte bine să-l ducă într-un loc unde să fie lichidat discret… Poveştile venerabilului Zahir păreau foarte complicate.

— Aşteptaţi o secundă, spuse el. Dacă DUMNEAVOASTRĂ nu aţi spus nimic nimănui, cum m-au găsit azi dimineaţă? Nimeni altcineva nu ştia unde mă duc.

— Nimeni? repetă Swanee ironică. Gândiţi-vă bine.

Malko înţepeni. Era grotesc.

— Sper că nu-l bănuiţi pe James Kent? întrebă el. Ce motiv ar avea să mă ucidă?

Swanee se juca cu fermoarul poşetei şi nu-l scăpa pe Malko din ochi:

— De-abia aţi venit în Colombo, spuse ea rar. Nu ştiţi chiar tot.

Malko ridică privirea.

— Ce vreţi să spuneţi?

Ea ezită înainte de a răspunde.

— Ceva ce ar fi trebuit să vă spun aseară. Dacă v-ar fi ucis m-aş fi simţit foarte vinovată… Dar probabil că nu m-aţi fi crezut.

Malko se întrebă brusc dacă nu-l păcălea încercând să-l intoxice aşa cum numai orientalii ştiau s-o facă.

— Explicaţi-mi, spuse el brutal. Nu-mi plac subînţelesurile.

— James Kent este amantul Dianei Vorhund.

Malko crezu că nu auzise bine. Gândurile i se învălmăşeau în minte. Revedea mutra de beţiv a americanului şi silueta sclipitoare a sud-africanei. Ceva nu se lega.

— De unde ştiţi?

— Ştiu, dar nu ştiu dacă el ştie că ştiu…

Şeful local al CIA se culca cu o presupusă agentă cubaneză… Scandalul plutea în aer. Lui Malko nu-i venea să creadă:

— Vreţi să spuneţi că James Kent este complice la această tentativă de crimă?

Swanee surâse trist:

— Nu neapărat, dar o femeie abilă poate face un bărbat să vorbească, mai ales dacă este îndrăgostit…

— E foarte frumoasă?

— Foarte.

Părea de necrezut şi mai era şi moartea stranie a lui Andrew Carmer.

— Legătura lui Kent este cunoscută?

— Nu de către străini.

Malko nu dezarmă.

— De acord, să admitem asta, dar nu pare să aibă vreo legătură cu crima din această dimineaţă…

— Am aflat ceva, spuse Swanee. James Kent n-a fost aseară la Sunanora.

De data aceasta tăcerea se prelungi mai multe secunde. Malko n-o întrebă de unde ştia.

— Ce legătură este între bonzul care a vrut să mă ucidă şi această Diana?

— N-am nici cea mai mică idee, răspunse Swanee, dar poate vom afla. Asta dacă acceptaţi să mă urmaţi, adăugă ea râzând ironic…

Malko ezita:

— M-aş duce să-l caut pe James Kent.

Swanee se strâmbă dezaprobator.

— Aşteptaţi până aflăm mai multe. S-ar putea să nege şi îl vom pune în gardă. Poate ea se serveşte de el. Dacă nu-i spuneţi nimic, l-aţi putea face pe James Kent să acţioneze fără ştirea ei.

Uimit, Malko recunoscu că avea dreptate, în caz contrar era cea mai bună intoxicare pe care o văzuse. În orice caz încercaseră să-l ucidă şi nu puteau fi decât doi vinovaţi: Swanee sau James Kent.

— Foarte bine, vă urmez, spuse el.

Swanee chemă imediat servitorul, care alergă să caute un taxi. Malko şi ea rămaseră faţă în faţă. Brusc, Malko avu o inspiraţie.

— De ce mă ajutaţi? Speraţi să câştigaţi mulţi bani?

Ochii negri îl fixară cu o expresie nedefinită:

— Nu există numai bani în viaţă, spuse Swanee.

Un scrâşnet de frâne o întrerupse: venise taxiul.

*

* *

Pe malul lacului Sclavilor, în mijlocul oraşului Colombo, tamilii spălau cu grijă vacile placide. Austin-ul era atât de strâmt că Malko şi Swanee erau atât de înghesuiţi de parcă dormeau în acelaşi pat. Prin mătasea delicată a sari-ului Malko simţea căldura coapsei singalezei. Taxiul se opri la un stop, la intersecţia cu Mac Callum Road şi un vânzător de casete din baga se precipită spre ei, dar lui Malko nu-i ardea de Colombo şi de farmecul său…

— Dacă au vrut să scape de mine, spuse el, nu au avut decât un singur motiv: să mă împiedice să ajung în locul unde a murit Andrew Carmer. Înseamnă că acolo există ceva care nu trebuie descoperit… şi sunt şanse mari ca Andrew Carmer să fi fost asasinat.

Vocea frumoasă şi muzicală a lui Swanee îl întrerupse:

— Sunt destule lucruri de descoperit la Colombo.

Malko o scrută cu privirea. Era o persoană alunecoasă şi imprevizibilă.

— Ce joc jucaţi? De ce mă împiedicaţi să plec?

Ea scutură un fir. De praf de pe sari:

— Vreau doar să vă ajut şi cred că răspunsul la întrebare se află la Colombo, nu în altă parte. Atentatul contra dumneavoastră este ceva tipic singalez. Niciodată bonzii nu s-au amestecat în certurile dintre străini. A fost nevoie de un motiv foarte puternic ca să intervină…

— Banii?

— Nu, venerabilii sunt foarte bogaţi, au pământuri şi bijuterii. Ori nu văd cine ar fi avut interesul aici în Colombo să vă ucidă.

În afară de domnişoara Vorhund.

Taxiul se opri şi Swanee aruncă o privire afară.

— Am ajuns.

Malko deschise portiera şi vru să coboare, dar se opri. Mirosea afară de parcă cineva înfuriase un dihor. Un amestec de peşte putrezit şi latrină. Taxiul se oprise la intersecţia străzii Sea cu Main, chiar în centrul cartierului Portului. În faţă se vedeau mai multe ulicioare strâmte pline de suluri de bumbac puse pe jos, cu vânzători ambulanţi şi puşti slăbănogi cu pântecul umflat. Ca peste tot în Colombo, sute de ciori zburau la joasă înălţime, dându-se la o parte doar ca să nu fie strivite.

— Unde suntem?

Swanee îi aruncă şoferului trei bancnote mototolite şi surâse.

— În Pettah, în bazar dacă doriţi. Aici puteţi găsi de toate: sari-uri de contrabandă, pietre preţioase, târfe şi tot ce s-a furat noaptea trecută din Colombo puteţi găsi la piaţa hoţilor… Veniţi.

Malko o urmă pe prima ulicioară. După câţiva metri se împotmoli în jeg, mizerie şi gloată. La fiecare pas dădea cu piciorul în suluri de material. Mulţimea era compactă şi amorfă. Oamenii de-abia se întorceau să-l privească. Dacă Swanee avea intenţii necurate putea foarte bine să-l facă să dispară în magma-umană… Cotiră la stânga, apoi la dreapta, pe străduţele sinuoase şi împuţite, care păreau identice, ajungând la un moment dat pe străduţa paietelor. Zeci de femei, cele mai multe bătrâne şi zbârcite scotoceau prin sacii cu paiete din plastic de toate culorile, destinate să înfrumuseţeze sari-urile de seară.

Ulicioara de pământ era plină de resturi. La un moment dat, Malko călcă cu piciorul într-un căţeluş strivit şi i se făcu greaţă.

— Fir-ar să fie, unde mergem? întrebă el.

Swanee se întoarse foarte demnă.

— La piaţa de copii. Aproape am ajuns.

Strada se lărgea într-un soi de piaţetă, plină cu lăzi care putrezeau la soare. Puştii se luptau cu ciorile pentru resturi. Judecând după cât erau de slabi, nu ieşeau prea des învingători.

Swanee se opri. Sariul ei elegant atrăgea toate privirile. Malko se

întrebă cum de îndrăznea să se aventureze într-un asemenea infern. Cele o sută de rupii cât valora sariul ar fi fost de ajuns să hrănească timp de un an o familie din Pettah. Un şobolan, mare cât un autobuz, traversă încet piaţa şi dispăru într-o gaură.

Cu toate acestea se găseau la cinci sute de metri de cele trei clădiri albe şi moderne ale Băncii Ceylonului.

— Am ajuns, spuse deodată Swanee.

Ocolind lăzile se îndreptă spre o dugheană întunecată şi fără uşă. Malko o urmă şi dădu cu ochii de o droaie de copii, aşezaţi sau în picioare. Unii erau întregi, alţii mai puţin. Un adevărat eşantion de studiu. Întoarse privirea la vederea unei fetiţe cam de zece ani ale cărei braţe, inclusiv mâinile, nu aveau mai mult de douăzeci de centimetri… Rănile purulente ieşeau din bandajele jegoase şi pline de noroi. Cei mai mulţi aveau capetele pline de peladă, alţii erau bolnavi de trahoma. Lui Malko îi veni să fugă. Chipurile resemnate şi fără viaţă care îl priveau în tăcere îi făceau rău. Un puşti cam de şase, opt ani al cărui picior stâng era înlocuit de la genunchi în jos cu o bucată de lemn, şontâcăi până la el cu mâna întinsă.

— Nu le daţi nimic, îl avertiză Swanee, altfel vă fac bucăţi.

Îi dădu la o parte pe puşti şi strigă:

— Pitti-Pitti!

Un mormăit vesel îi răspunse. Puştii se dădură la o parte şi Malko îl zări pe cel pe care îl strigase Swanee: un olog aşezat într-un cărucior cu rulmenţi. Se sprijinea pe un morman de pânzeturi. Mâinile îi atârnau pe podea şi de fiecare parte a căruciorului era agăţat un fier de călcat.

Aidoma tuturor singalezilor, părul negru corb era năclăit cu ulei de cocos: Avea o faţă lată, cu ochii ieşiţi din orbite, nările răsfrânte şi o barbă căruntă. Văzând-o pe Swanee mormăi bucuros, dând la iveală dinţii stricaţi. Aplecându-se, tânăra singaleză sărută obrazul murdar şi bărbos. Infirmul îşi frecă ţeasta de sariul de mătase, închizând ochii de plăcere, apoi îl contemplă bănuitor pe Malko.

— Prieten, spuse Swanee, în limba tamililor.

Se întoarse spre Malko.

— Vi-l prezint pe Pitti-Pitti. Dacă vreodată veţi avea nevoie să închiriaţi un copil, cu el trebuie să vorbiţi…

— Să închiriez un copil?

Swanee dădu din cap:

— Toţi cerşetorii din Colombo au nevoie de copii să-i ajute la cerşit. Oamenii devin mai milostivi, mai ales străinii. E mai simplu să închiriezi unul decât să-l ai. Pitti-Pitti are o sută ca ei. Cei care îi închiriază îi aduc înapoi în fiecare seară. Împarte câştigurile cu familiile şi le îngrijeşte rănile uşoare; are grijă să nu-i fie furaţi copii pentru sacrificii umane…

Singalezii sunt superstiţioşi. Cred că la fiecare nouă afacere trebuie să sacrifice pe cineva, ca să le meargă bine. Deseori, înainte de a turna betonul unui pod, aruncă un copil în cofraj… Nimănui nu-i pasă, e ceva obişnuit.

Malko se întrebă mai întâi dacă vorbea serios, apoi zări în penumbră bărbaţi şi femei care aşteptau. Unul dintre ei se îndepărtă împreună cu trei copii. În faţa lui Pitti-Pitti, pe cărucior, zări o grămadă de rupii unsuroase şi mototolite. Preţul copiilor.

— La el am venit? întrebă Malko îngrozit.

— La el.

— Are un nume extrem de ciudat…

Swanee surâse.

— Pentru că atunci când cerşeşte strigă „Pity, pity” (Fie-vă milă!).

Capitolul VI

Ologul o fixa pe Swanee cu o privire arzătoare, aproape jenantă prin intensitate. Îşi îndreptă maşinal trupul. Pe vremuri fusese probabil bine clădit pentru că avea umerii largi, pieptul puternic, braţe musculoase şi mâini lungi, nepotrivite cu căruciorul amărât. Cerşetorii se perindau în continuare, dând rupii şi plecând cu copii. Micul amputat fu adjudecat pentru trei rupii. Spre surprinderea lui Malko mai mulţi cerşetori sărutară mâna lui Swanee înainte de a se îndepărta.

Fata se ghemui lângă olog, în poziţia obişnuită a tamililor. Malko aştepta, de-abia stăpânindu-şi dorinţa de a voma. Planurile celor de la CIA erau foarte întortocheate. Ce căuta în acea fundătură împreună cu un negustor de copii olog şi o singaleză iubitoare de cobre? Hotărât lucru, războiul secret era plin de surprize. Se gândi la Alexandra, rămasă în Austria şi ocupată să-şi numere cuceririle. Nu-i făcuse scene la plecare. Neruşinarea ceylonezilor era destul de cunoscută ca să nu-şi arate gelozia…

Din fericire nu avea idee despre existenţa lui Swanee.

Singaleza se ridică. Cât timp vorbise cu ea, ologul închiriase toţi copiii. Apucă fiarele de călcat şi plecă într-un concert de scârţâieli. Cu o abilitate diabolică îşi croia drum printre obstacole, strigând cu un glas ascuţit pentru a îndepărta lumea. Se pierdu pe una dintre străduţe şi dispăru. Swanee îl luă pe Malko de braţ:

— Plecăm. Ne întâlnim cu el din nou la ora şase, când va avea informaţia.

— El?

Swanee surâse suav.

— Pitti-Pitti ştie tot ce se întâmplă la Colombo. Cerşetorii văd tot, aud tot şi cunosc toată pleava. Nu povestesc nimic poliţiei, dar pentru mine îşi vor dezlega limba.

— De ce?

Ea râse sfidător.

— Amantul meu este unul dintre cei mai bogaţi oameni din Colombo. O dată pe an, de sărbători, îi adună pe cerşetori şi le dă mii de rupii. Eu le împart banii.

— Şi Pitti-Pitti?

— Acum câţiva ani i-am dat de mâncare, nu mare lucru, câteva livre de orez pe săptămână şi l-am lăsat să facă baie în cada mea olandeză. Ştie că sunt o paria de lux şi asta ne-a apropiat. Cred că e puţin îndrăgostit de mine.

Se întoarseră pe acelaşi drum şi Malko respiră adânc când ajunseră pe Sea Street. În ioc să se îndrepte spre centru, Swanee se fofilă într-o

fundătură şi intră într-o dugheană slinoasă. Mai mulţi singalezi numărau teancuri de bani slinoşi. Tânăra se duse în spatele magazinului, la un tamil descărnat, aşezat la o masă plină de hârtii.

La vederea ei, bărbatul se ridică vioi, se înclină adânc şi îi sărută mâna. Mirat de o asemenea primire Malko rămase cu gura căscată. Swanee vorbea repede, pe un ton autoritar şi celălalt o aproba. După ce termină se întoarse spre Malko:

— Mâine veţi avea o maşină, pe care o puteţi păstra două zile. Un Land-Rover. Mi-l va aduce acasă la ora opt. Sigur.

Malko aprobă călduros.

— Costă o mie de rupii, adăugă Swanee pe un ton egal. Plata înainte.

Malko fu gata să-şi înghită ochelarii. Încă vreo câteva călătorii ca asta şi-şi putea cumpăra un elefant: preţul mediu al unui pachiderm era de 15.000 de rupii.

— E scump, remarcă el.

— Nu le place să-şi închirieze maşinile pentru a merge în locurile care aduc nenorocire. În plus, mâine e marţi.

— Şi?

— Marţi este o zi nefastă. S-ar putea să nu vă mai întoarceţi.

Dacă ar fi închiriat un dric ar fi fost scutit un drum.

Malko nu insistă şi scoase un teanc de rupii. Plecară însoţiţi de temenele. Swanee opri un taxi:

— La *Taprobane.*

În maşină Malko întrebă:

— Nu mai sunt albi pe insulă?

— Practic nu. Mai sunt unii care trăiesc încă pe plantaţiile de ceai, pe colinele din jurul Kandy.

— Şi la Colombo?

— Sunt câteva mii.

— Unde mergem?

— Este ora ceaiului, îl anunţă Swanee. Cea mai bună băutură care se serveşte la *Taprobane.*

După plimbarea la Pettah, lui Malko i-ar fi plăcut mai mult un duş şi o votcă cu gheaţă. Coborând din taxi, privi precaut în jur. Era chiar în locul unde încercaseră să-l ucidă cu câteva ore mai devreme. Tânăra îi remarcă ezitarea şi râse:

— Nu vă temeţi. Nu vă va ataca nimeni atâta timp cât sunteţi cu mine...

— De ce?

— Pentru că eu ştiu prea multe despre Colombo. Ar trebui să mă ucidă şi pe mine ca să mă împiedice să vorbesc... iar prietenii mei nu l-ar ierta pe asasin.

Intrară în holul întunecat de la *Taprobane,* a doua minune a

oraşului Colombo. Şobolanii coborau rareori până acolo. Salonul de ceai era la etajul patru. Malko alese o masă, în apropierea unei ferestre prin care putea să vadă portul. Nu erau prea mulţi clienţi, doar câţiva oameni de afaceri, absorbiţi în conversaţii cu singalezi cu turban.

După ce le fu adus ceaiul Malko îşi scoase ochelarii şi o fixă cu ochii lui aurii.

— De ce mă ajutaţi?

Ea luă o înghiţitură din lichidul fierbinte şi îl întrebă:

— Dacă ar fi să muriţi mâine, ce v-aţi dori înainte?

Malko ezită, l-ar fi plăcut să-i spună lui Swanee că dorea să facă dragoste cu ea, dar nu era pe deplin adevărat…

— De ce? Nu ştiu. Nu mă gândesc niciodată la lucrurile acestea.

— Acesta este motivul pentru care vă ajut. Riscaţi şi mie îmi plac oamenii curajoşi. Cel care mă întreţine câştigă foarte mulţi bani, dar nu e niciodată în pericol. Pentru câteva săptămâni am avut drept amant un hoţ amărât. În fiecare noapte intra în casele altora şi lua tot ce putea. Era minunat când se strecura în patul meu, tremurând încă de excitare şi de frică.

Ea tăcu brusc, privind prin geam un pachebot mare care descărca marfă.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— A fost ucis.

Stranie fiinţă, Swanee. Lui Malko i se păru că vede lacrimi în ochii ei. Se uită la ceas.

— Îi voi face o vizită neaşteptată prietenului nostru James Kent. S-ar putea să fie surprins să mă vadă…

Swanee se încruntă:

— Să nu-i spuneţi nimic.

— Nu vă temeţi.

Se ridică şi îi strânse mâna. De data aceasta unghiile erau lăcuite cu roşu.

— Pe curând.

*

* *

În atmosfera climatizată pe Malko îl apucară frisoanele. Biroul lui James Kent se afla pe Galie Road la numărul 44, în apropiere de Galle Face, într-o clădire mică şi albă. Având acreditarea de la Departamentul de Stat, Malko nu fu nevoit să completeze nici o fişă şi se duse direct la biroul consilierului III. Faptul că responsabilul local al CIA era suspectul numărul 1 într-o afacere de spionaj, îl descumpănea.

În sfârşit… Malko îşi spuse plin de filosofie că fără trădători n-ar fi fost nici agenţi secreţi, iar castelul lui ar fi fost încă un morman de

pietre.

Când bătu la uşă o voce răguşită urlă „Intraţi”. Apăsă pe clanţă. James Kent citea Ceylon Post. Ridică privirea şi pe chip i se citi o imensă stupefacţie.

— Ia uite, v-aţi întors repede!

Malko închise uşa şi se îndreptă spre el.

— N-am plecat.

James Kent împături ziarul. Scoase cu un gest automat o sticlă de J&B dintr-un sertar al biroului şi izbucni într-un râs vesel:

— Oricum, să bem pentru întoarcerea dumneavoastră! Foarte bine aţi făcut că nu aţi plecat. Nu-i nimic de văzut acolo. Astă seară vă iau cu mine la Capri.

Malko privea fruntea atinsă de calviţie a lui James Kent. Ori era un concurent redutabil la Oscar-ul pentru minciună, ori nu avea nici o legătură cu atentatul…

— N-am plecat pentru că au încercat să mă ucidă.

Consilierul vărsă whisky-ul pe birou. Puse încet la loc sticla, goli paharul, se şterse cu mâna la gură şi zise:

— Glumiţi?

Din batjocoritor şi tărăgănat ca de beţiv, tonul îi devenise rece şi lucid. Malko îşi dădu seama că interlocutorul lui era totuşi un bun profesionist, chiar dacă trădase.

— Nu glumesc, spuse Malko aşezându-se.

Îi povesti succint americanului ce se întâmplase, fără să pomenească nimic despre confidenţele lui Swanee.

— Un bonz, murmură James Kent, e incredibil! De ce naiba au vrut să vă ucidă?

Malko profită de ocazie.

— După toate aparenţele, pentru a mă împiedica să ajung la Trincomalee…

James Kent tăcu câteva secunde, apoi spuse gânditor:

— Swanee. E singura care ştia.

Nu exista decât o şansă din două ca să se înşele. Malko îl ţintui cu ochii aurii.

— Am venit în Ceylon ca să fac o anchetă despre Diana Vorhund. Dacă au încercat să mă suprime, sigur este în legătură cu această persoană.

— Ridicol.

Vocea lui James Kent se dezumflase ca o minge, dar îi susţinu privirea lui Malko în continuare.

— E vorba despre altceva, afirmă acesta. Poate că Andrew Carmer a descoperit din întâmplare ceva. Ştiu că şi-a început ancheta la Colombo, dar poate a vrut să se destindă la sfârşit de săptămână şi nu văd ce-ar fi putut să caute Diana în acel colţ uitat de lume.

— Eu nici atât, dar bilanţul este de un mort şi jumătate în câteva zile. E mult...

James Kent îşi mai turnă un pahar de J&B:

— Merg cu dumneavoastră la mănăstirea aia blestemată, îl anunţă el. Vreau să am cugetul împăcat...

Malko avu un simţământ neplăcut. Dacă James Kent era trădător, aceasta era ocazia cea mai bună pentru a se debarasa de el în jungla din nordul insulei... Dar nu era un sentiment pe care să-l exteriorizeze.

— Aş vrea mai întâi să fac nişte cercetări la Colombo asupra Dianei Vorhund, spuse el. Sper că aveţi adresa ei, nu?

James Kent răspunse cu o întârziere de o fracţiune de secundă.

— Desigur.

Se ridică, scoase o legătură de chei din buzunar şi deschise un dulap metalic. Scoase o mapă maron pe care o puse pe birou. Malko se apropie. Recunoscu dublurile rapoartelor Departamentului de Stat, cablogramele cifrate, fotografiile şi o scurtă fişă bătută la maşină. James Kent i-o întinse:

— Poftim.

Malko parcurse cele câteva rânduri.

Nota conţinea data de sosire a Dianei la Colombo, hotelul unde locuise, locurile unde fusese văzută – o listă lungă de recepţii mondene – şi ultima sa adresă: Darley Road numărul 37.

Malko puse nota pe birou.

— Asta e tot ce aveţi?

— Tot. Ar fi trebuit s-o urmărim în permanenţă ca să aflăm mai multe, dar nu am personalul necesar.

Închise dosarul.

— Am să telegrafiez la Washington, să-i anunţ ce vi s-a întâmplat, spuse el. Poate au ei vreo idee.

Ar fi fost de mirare, de la şaptesprezece mii de kilometri...

Malko se ridică:

— O.K., ne vedem mâine.

James îi strânse viguros mâna.

— Apropo, spuse Malko, cum a fost aseară? V-aţi distrat bine la Sunanora?

Din nou, avu impresia că simte o uşoară ezitare.

— Sigur, sigur. Am să va iau odată cu mine. E foarte distractiv.

Îl ţintuia cu privirea pe Malko, dar acesta înţelese instantaneu că americanul minţea, poate din cauza intonaţiei prea puternice a vocii...

De ce oare oficialul CIA l-ar fi minţit pe Malko? Nu putea fi decât un singur motiv: Swanee spusese adevărul şi el era cu *adevărat* amantul Dianei Vorhund, femeia căutată cu atâta pasiune de toţi spionii agenţiilor federale, inclusiv de Alteţa Sa Serenissimă Prinţul Malko.

Cât priveşte feeria singaleză, aceasta era mai degrabă un coşmar.

Capitolul VII

Malko ajunse primul în faţa clădirii ziarului Time of Ceylon la intersecţia străzii Main cu Duke Street. O droaie de vânzători de ziare ieşea în rafală din imobil, strigând şi certându-se. Trotuarul era plin cu pachete de ziare, care erau încărcate în camioane. Swanee coborî dintr-un taxi, mai fermecătoare ca niciodată. Malko se întreba cum putea să arate atât de proaspătă pe asemenea căldură!

— Ceva nou?

Ea privi în jur. Malko nu văzuse nimic. Din spatele lor de pe trotuar se auzi un scârţâit. Apăru fugitiv un cap, apoi dispăru din nou. Pitti-Pitti, ologul, se ascunsese în spatele unui pachet cu ziare. Swanee îi şopti lui Malko:

— Aşteptaţi-mă vizavi.

El se supuse şi traversă, cumpărând din mers *Time of Ceylon*. Pe opt coloane era relatat eşecul conferinţei petrolului de la Teheran, subliniind faptul că insula avea propriile ei rezerve. Atentatul căruia îi căzuse victimă nici măcar nu era pomenit. Malko nu avu timp să citească articolul. Swanee îl ajunsese din urmă.

— Ştiu cine e, îl anunţă ea.

Aşteptară câteva minute bune, până când un taxi opri în faţa lor.

— Este un şomer, explică Swanee... Un docher care se numeşte Jaffna. Locuieşte la căminul Asociaţiei Tinerilor Budişti de pe Main Street, în apropiere de Pettah. Se spune că a luat o mie de rupii ca să vă agreseze.

Drumul până la cămin dură zece minute. Vreo douăzeci de tamili stăteau ghemuiţi pe trotuar, mâncând cu mâinile orezul care, după cum mirosea, probabil că fusese cultivat într-o fosă septică. Apariţia lui Swanee îi opri din mestecat. Unii dintre ei; nu se atinseseră de o femeie de luni de zile. Malko se temu să nu fie violată pe loc.

Frumoasă, parfumată şi elegantă, Swanee era la dispoziţia lor. Dorinţa şi ura lor erau aproape palpabile, dar tânăra singaleză părea să traverseze un deşert, strecurându-se cu uşurinţă printre grupuri.

— Aşteptaţi-mă, spuse ea. Dacă e aici, mă întorc să vă iau. În orice caz, nu vom obţine nimic prin violenţă şi dacă vă vede, va fugi.

Ea dispăru în clădire.

Malko se instală lângă uşă, pregătit pentru orice eventualitate. Fără să-i spună lui Swanee, îşi luase cu el pistolul extraplat şi din acest motiv fusese nevoit să îmbrace un sacou.

Odată treziţi din vis, proscrişii îşi continuară masa. Swanee ieşi, îi făcu semn lui Malko şi se precipită spre taxi. Îi spuse ceva şoferului care porni imediat. Malko observă că pe braţ avea mai multe pete roşii.

— Ploşniţe, spuse ea serioasă.

— Unde e?

— A plecat.

Malko nu spuse nimic. Nu putea fi sigur dacă minte sau nu. Unde să caute în Colombo un şomer?

— Se duce des să doarmă la vărul lui, care are o brutărie pe drumul spre Negombo, adăugă Swanee. Mergem acolo.

După câteva minute treceau podul metalic peste Kelani Sanga River. Uşor, uşor, mahalaua făcea loc junglei, deasă şi verde. Din loc în loc se zăreau colibe luminate cu lămpi de petrol. Fiecare adăpostea câte treizeci de persoane. Taxiul frână brusc şi opri. Pentru că nu mai pornea, Malko coborî să vadă ce se întâmplase.

Două maşini erau oprite faţă în faţă şi şoferii se băteau cu sălbăticie, într-o învălmăşeală de zdrenţe şi de membre rahitice. Extrem de interesat, şoferul taxiului lor oprise motorul. Singalezilor le plac spectacolele de cinema. Unele filme rămâneau pe afiş aproape şase luni. Fu nevoie de câteva înjurături apăsate din partea lui Swanee, pentru ca tamilul să se urnească şi să ocolească bătaia… Plecară chiar în momentul în care şoferul Mercedesului obţinuse un uşor avantaj, înfigându-şi degetul în ochiul adversarului…

Erau doar la zece kilometri de Colombo şi jungla devenise deasă, acoperind aproape tot drumul. Timp de douăzeci de minute nu schimbară un cuvânt. Copacii defilau monoton prin faţa lor.

În sfârşit, taxiul se opri. Swanee se aplecă în faţă.

— Am ajuns, îl anunţă ea.

Intraseră într-un sat foarte populat. Toate casele erau luminate cu lămpi de petrol, iar în faţa unui mic templu, pe marginea drumului, ardea un mănunchi de făclii.

Swanee îi spuse şoferului să oprească şi coborî să ceară informaţii. Se întoarse în fugă.

— Brutăria e acolo.

Malko o însoţi. Era nerăbdător să-l vadă pe tâlharul care îl instalase atât de politicos în standul de tir improvizat.

*

* *

Grăsimea deborda, formând un soi de şorţ până la coapse, aidoma ornamentelor scoţiene. Cu pieptul lucind de sudoare, brutarul frământa aluatul cântând. Vesel şi bine dispus, răspundea întrebărilor tinerei, care îi traducea lui Malko.

„Da, Jaffna venise după-amiază. Nu, nu era acolo, fusese trimis la râu să spele elefanţii. Puteau să-l aştepte, se întorcea peste o jumătate de oră.”

Malko şi Swanee se priviră. Ajunseseră la capătul firului. Vărul lui Jaffna începu să frământe din nou coca, dar nu avea spor, pentru că

nu o scăpa din ochi pe Swanee. La un moment dat ridică privirea şi îi spuse câteva cuvinte.

Swanee se întoarse spre Malko. În ochi îi lucea frica.

— Cineva a venit înaintea noastră! Au plecat împreună.

Părăsiră în grabă magazinul. O cărare strâmtă ducea la râul aflat la o sută de metri de sat. Malko se distanţă repede de Swanee. Era prea de tot!

Se auzi un zgomot straniu. Îi trebuiră câteva secunde ca să recunoască mugetul disperat al unui elefant.

— S-a întâmplat ceva, strigă Swanee.

Malko fugea cât putea de repede. Ajunse pe o mică plajă cu nisip auriu. Fluviul curgea în faţa lui, între doi pereţi de junglă. Pe plajă se aflau trei elefanţi. Unul dintre ei se rostogolea cu voluptate în mâlul gălbui, stropindu-se cu trompa, dar ceilalţi doi, ieşiţi din apă, se balansau pe loc, ridicând trompa şi mugind jalnic.

Apropiindu-se, Malko îi văzu dând ocol unui trup întins cu faţa în jos pe nisipul umed.

Fără să se ferească, Malko îngenunchie lângă el.

Întorcând corpul, văzu că necunoscutul avea înfiptă în gât o seceră, al cărei mâner îi ieşea prin ceafă. Pătrunsese până la laringe, secţionând carotidele şi venele jugulare. Ucigaşul lovise atât de tare, că lama rămăsese înţepenită în coloana vertebrală.

Chipul mortului, cu gura şi ochii deschişi, exprimau o surpriză puternică. Nici măcar nu-şi văzuse asasinul. Ţinea încă în mână două nuci de cocos, cu care frecase pielea elefanţilor. Sângele curgea sacadat din rana oribilă. Nu era mort de mai mult de un sfert de oră. Dacă şoferul de taxi ar fi fost mai puţin curios, ar fi ajuns la timp.

Tânăra i se alătură lui Malko. Liniştiţi de prezenţa umană, elefanţii se potoliră. Porniră de bună voie, unul în spatele celuilalt, pe poteca spre sat. Malko se ridică şi privi în jur. Vegetaţia era atât de deasă, că ucigaşul putea fi la zece metri de el şi nu l-ar fi putut vedea.

Swanee se ridică şi ea. Pe chip nu i se citea nimic. Văzuse atâtea orori în scurta ei viaţă, că un simplu cadavru n-o mai impresiona.

Spuse pe un ton gânditor:

— Această seceră... Nu cunosc decât o singură persoană din Colombo care ucide în acest mod. Se numeşte Lak şi cere trei sau patru sute de rupii pentru ceea ce face. Probabil că ne-a auzit venind, altfel nu şi-ar fi lăsat arma. O poartă totdeauna la brâu...

— De unde ştiţi?

Swanee suspină:

— V-am spus că ştiu foarte multe...

Malko era destul de dezamăgit şi nemulţumit.

— Acum nu avem decât să-l urmărim pe ucigaş.

— Nu merită, spuse Swanee. Ştiu pentru cine lucrează. Şi-a primit

banii şi atâta tot.

— Pentru cine?

— Pentru Raj Buthpitya. Un tâlhar. De obicei se ocupă cu traficul de safire, dar nu se dă în lături nici de la crime. Este un om periculos.

Malko nu mai avea stare.

— Ştiţi unde îl putem găsi pe acest Raj?

Swanee ridică din umeri:

— Sigur, dar nu ne foloseşte la nimic... Şi el lucrează pentru cineva.

— Pentru bonzi?

— Poate, dar nu neapărat.

Ajunseră în sat. Taxiul îi aştepta în continuare.

— Să plecăm, îi sugeră Swanee, altfel vom pierde foarte mult timp.

Amintindu-şi de întâmplările petrecute dimineaţă, Malko nu se opuse.

*

* *

Taxiul se opri în faţa vilei lui Swanee. De zece minute ploua atât de puternic, încât nu se vedea nici la zece centimetri. Străzile erau pustii. Vijelia scutura cocotierii. Musonul era pe terminate.

Malko o privi pe Swanee. Nu reuşea să înţeleagă. Ar fi fost mai simplu să-l lase mai întâi pe el la hotel, dar singaleza scoase zece rupii din poşetă şi le întinse şoferului, apoi se întoarse spre Malko:

— Sunteţi în pericol de moarte, spuse ea. La *Galle Face* oricine poate veni să vă taie gâtul. Dacă au încercat să vă ucidă în plină stradă, înseamnă că e vital să dispăreţi. Ar putea să încerce din nou.

Inima lui Malko începu să bată mai repede. Moartea nu era un lucru abstract. Mai păstra încă pe retină imaginea corpului lui Jaffna aproape decapitat. Cu câteva ore mai devreme surâdea, trăia şi se înclina în faţa lui. Acum nu mai era decât un trup neînsufleţit...

— Pot să schimb hotelul.

Swanee deschise portiera.

— Prefer să vă ofer ospitalitate. Aici nu vă va căuta nimeni...

*

* *

Casa lui Swanee mirosea a tămâie şi a parfum. Servitorii dormeau. Malko se aşeză în living. Siva, cobra, dormea în continuare în acelaşi loc pe verandă. Parcă era împăiat.

O privi cu alţi ochi pe Swanee care se plimba prin cameră. Din acest punct de vedere reprezenta o surpriză plăcută. N-ar fi crezut că se putea preda atât de uşor... Fără să-i spună nimic, ea dispăru în casă.

Malko profită de moment ca să-şi pună ordine în gânduri. În patruzeci şi opt de ore se petrecuseră multe, mult mai multe decât se

aşteptase atunci când văzuse fotografia Dianei Vorhund în biroul lui David Wise.

Ceva straniu se petrecea în Ceylon, destul de important pentru a justifica trei crime.

Dacă Swanee îşi bătea joc de el? Prins la mijloc între James Kent şi Swanee, situaţia nu era strălucită. De ce îl minţea oficialul CIA? Cine spunea adevărul?

Malko îşi reveni. Dacă începea să se îndoiască de toată lumea, era pierdut. Două probleme erau urgente: drumul în nord-est pe urmele lui Andrew Carmer şi găsirea lui Raj, în cazul în care putea să-i dea de urmă. Totul se învârtea în jurul misterioasei şi atotputernicei Swanee.

O femeie care ţinea o cobra pe post de animal de companie nu putea fi o persoană obişnuită…

Simţind o prezenţă, Malko ridică privirea şi avu cel mai mare şoc din viaţa lui.

Swanee stătea în picioare lângă el. Sariul verde brodat cu aur şi argint îi cobora pudic până la glezne, lăsând să se zărească picioarele goale cu unghii roşii, numai că sariul se oprea în dreptul taliei. În locul boleroului obişnuit, nu purta nimic.

Nimic altceva, în afara sânilor de culoarea caisei, depărtaţi şi somptuoşi, cu sfârcurile fardate delicat. Un lanţ de aur împodobit cu un topaz imens îi punea şi mai tare în evidenţă.

Malko îi privi chipul.

Swanee îşi pudrase părul cu auriu şi îl împodobise cu o broşă reprezentând un fluture. În urechi îşi pusese două smaralde. Pe frunte îşi desenase punctul roşu, care în principiu era rezervat doar virginelor.

Tânăra îl contempla surâzând pe Malko, bucurându-se de surpriza care i-o citea pe chip.

— Astfel îşi primeau odată curtezanele adoratorii, spuse ea. Consider că aveau mult bun gust.

Tot ceea ce ţinea de misiunea lui şi de CIA se pierdu într-o negură deasă. Regăsindu-şi reflexele de gentleman Malko se ridică şi o strânse la piept.

Ea nu se opuse.

Pielea îi era extraordinar de mătăsoasă. Sfârcurile i se afundară în stofa costumului, dar când încercă să-i apropie chipul de al lui, Swanee se retrase delicat.

— Nu vreau să mă culc cu dumneavoastră, spuse ea rece. V-am spus că Siri mă supraveghează. E adevărat că aţi avut o zi grea şi meritaţi o compensaţie.

Surâsul ei suav îi dădu lui Malko o senzaţie de amărăciune. O dorea cu furie. O fracţiune de secundă se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi smuls sari-ul.

Din nefericire sunt lucruri pe care o Alteţă Serenissimă, chiar spion fiind, nu le poate face.

— Nu am considerat că îmi faceţi avansuri, spuse el demn. Pot măcar să vă sărut mâna?

Ea îi întinse o mână acoperită de brăţări şi inele. Malko o atinse uşor cu buzele.

Anumite momente erau dificile pentru un gentleman.

— Vă voi arăta camera, spuse Swanee. Apropo, dorm cu Siva şi e foarte nervos noaptea…

Malko era gata să jure că avea să doarmă neîntors, dar pentru medalia de aur pentru sadism la toate categoriile, avea o serioasă concurentă.

Capitolul VIII

Rezemat de Land-Rover, Malko închise ochii o clipă pentru a alunga reverberaţia. Sudoarea şi praful formau un amestec scârbos care îi impregnaseră cămaşa şi jeans-ul.

Stând în picioare pe pietrele roşii, cu faţa spre Golful Bengalului, se bucura de privelişte. Împrejurimile erau extrem de frumoase. Platforma pietroasă se oprea puţin mai departe, făcând loc unei alternanţe de ierburi înalte şi pâlcuri de arbori. Printre ei, Malko zări conul cenuşiu al unui Dagoba. Acolo se afla mănăstirea de care îi vorbise Swanee.

În dreapta sa se întindea un golf splendid şi liniştit cu ape violete, un adevărat refugiu pentru miliardarii în vacanţă.

Cu toate acestea, într-un asemenea loc idilic, fusese omorât Andrew Carmer... în ciuda soarelui strălucitor, a fluturilor multicolori şi a atmosferei paşnice, Malko simţi o bruscă apăsare, de parcă era ameninţat de un pericol invizibil. Îşi aduse aminte de recomandările lui Swanee: „Fiţi atent, este fi un loc care poartă ghinion...” îmbrăcată foarte decent într-un sari de bumbac, se trezise înaintea lui şi îl aşteptase pe Malko, în living. Maşina fusese trimisă la ora promisă. La plecare, Swanee îi recomandase doar atât: „Fiţi atent...” şi îi întinsese un Winchester 30/30 şi o cutie cu gloanţe.

Dacă avea de gând să devină superstiţios, acesta era momentul! Fără să gândească prea mult, luă carabina din Land-Rover şi o armă. Zgomotul sec îl linişti. Era mai bună decât un pistol. Îşi reluă cercetarea, scrutând peisajul metru cu metru. Ce lucru anormal descoperise Andrew Carmer? Se afla exact în locul în care acesta oprise maşina. După relatările celor de la agenţia de închiriere, Swanee îi desenase lui Malko un plan foarte precis.

Corpul fusese găsit mai jos, înspre Dagoba. Pentru o clipă, Malko regretă că nu-l luase cu el pe James Kent. Era totuşi un alb, care nu credea în vrăji. Analiştii de la CIA nu credeau nici ei. Se uită la ceas. Era deja patru! Mersese fără oprire de la opt dimineaţă...

Ultimii o sută de kilometri fuseseră îngrozitori. Înainte de Trincomalee cotise la dreapta la staţia de benzină BP. Prima milă de drum era circulabilă. De acolo, drumul nu era decât o mlaştină sinuoasă. În anumite momente maşina se afunda până la osii, patinând în noroi. Următorii zece kilometri i-au dislocat umerii şi i-au zdruncinat intestinele. Agăţat de volan, Malko nu îndrăznea să se gândească ce s-ar fi întâmplat dacă Land-Roverul ar fi avut o pană.

Singurul suflet pe care-l văzu fu un bivol sălbatic, care traversase drumul cu un pas maiestuos, în afară de ţânţari, de păsări şi de nenumăraţii fluturi. Malko oprise maşina de mai multe ori, încercând

să găsească o urmă de prezenţă umană. Colombo şi furnicarul lui se găseau la zeci de ani lumină...

Locuitorii ultimului sat pe care-l traversase după ce ieşise de pe drumul principal priviseră cu stupefacţie Land-Roverul care se angajase pe poteca invadată de liane.

Trebuia să facă ceva. Platoul stâncos nu ascundea nici un mister. Tot ceea ce putea descoperi se afla jos printre ierburi, spre Dagoba.

Nu se dumirea de unde venea sentimentul de apăsare şi de nervozitate. În spatele lui se auzi un foşnet de frunze şi se întoarse dintr-o singură mişcare. Fără să-şi dea seama, degetul apăsă pe trăgaci. Detunătura îl asurzi şi reculul îl făcu să revină la realitate. Furios, avu timp să vadă o iguană mare strecurându-se printre crengi.

În cariera sa de agent de informaţii, fusese deseori în pericol de moarte, dar nu reacţionase niciodată cu asemenea nervozitate. Îmbătrânea... Detunătura se auzise probabil la kilometri distanţă... Ecoul încă îi mai răsuna în urechi.

Impunătorul Dagoba îl descumpănea. Se hotărî brusc şi înaintă până la liziera stâncilor roşii, zărind imediat o cărare care se pierdea printre ierburile înalte. Drumul urmat de Andrew Carmer.

Făcu un salt şi ateriză pe poteca aflată mai jos. Voia să aibă sufletul împăcat. Iarba era atât de înaltă, încât aproape îl ascundea. Se întoarse: Land-Roverul nu se mai vedea. Era mai cald decât pe stânci. Carabina din mână cântărea o tonă.

Porni hotărât pe cărare.

Malko se opri şi scrută peretele de vegetaţie care mărginea poteca. O aglomerare de liane şi de arbori care făcuseră loc ierburilor înalte. În faţa lui, cărarea cotea.

Din porţiunea ascunsă a drumului izbucni un zgomot neaşteptat, ca un suflu enorm, o răsuflare de uriaş. Malko ciuli urechea. Inima îi bătea nebuneşte. Făcuse o prostie aventurându-se într-un asemenea viespar. Pentru o clipă regretă că nu-l avea alături pe voinicul Krisantem. Împreună cu el s-ar fi simţit mult mai liniştit...

Cu arma bine sprijinită de antebraţ îşi reluă mersul. Din nou zgomotul îl făcu să tresară. Un suflu puternic care se transforma într-un soi de geamăt. Lui Malko i se păru că viaţa se oprise în loc. Nici un strigăt de pasăre, nici un zumzet de insectă. Se temu că soarele avea să-i întunece minţile dacă nu avea s-o ia la goană făcând cale întoarsă.

Inima îi bătea cu putere în piept, iar sângele îi pulsa în tâmple. O panică viscerală şi de neînvins îl invada. Ceva se mişcă deodată în faţa lui pe cărare.

Un elefant enorm, cu urechile bătând ca nişte evantaie, bloca poteca, imobil şi masiv. Văzându-l pe intrus, ridică trompa şi scoase un răget ameninţător.

Malko se opri.

De necrezut! Iată ce văzuse săracul Andrew Carmer înainte de a muri. Malko simţi cum gândurile o iau razna. Existau elefanţi sălbatici în Ceylon, dar de ce trebuia să fie unul chiar acolo?

Aşa cum şi Andrew Carmer avusese parte de unul.

Carabina păru deodată o jucărie ridicolă în mâinile sale. Chiar dacă golea tot încărcătorul, nu ar fi reuşit să zgârie pachidermul... iar acesta l-ar fi zdrobit şi l-ar fi ucis înainte de a putea face o mişcare. Ţinându-şi respiraţia, Malko rămase nemişcat. Transpiraţia îi curgea pe frunte, dar se simţea îngheţat.

Elefantul nu înainta, dar nici nu manifesta vreo dorinţă de plimbare. Balansându-şi capul de la dreapta la stânga, îl ţinea sub observaţie pe intrus. Malko îşi dădu seama că dacă pachidermul ar fi atacat, n-ar fi avut timp să ajungă la platforma stâncoasă. Nici nu se punea problema să fugă printre ierburile înalte. Era trist pentru o Alteţă Serenissimă să sfârşească zdrobit de picioarele unui elefant.

Un timp care i se păru nesfârşit, rămaseră faţă în faţă. Malko nu îndrăznea să se mişte de frică să nu stârnească furia pachidermului. Fruntea acestuia era bătătorită şi de culoare roz iar animalul nu avea colţi. Acest amănunt îl intrigă pe Malko. Singurele animale fără colţi din Ceylon erau elefanţii domestici, ori acesta părea sălbatic şi agresiv...

Făcu un pas în spate, ca să se convingă.

Elefantul nu se mişcă.

Înaintă cu paşi mici, îndreptând carabina spre sol. Mastodontul mugii sălbatic, cu trompa ridicată; se precipită înapoi.

Elefantul se calmă şi rămase pe loc, imobil şi ameninţător. Malko privi în jur. Jungla era prea deasă de-o parte şi de alta a potecii ca să poată ocoli elefantul şi dacă s-ar fi încurcat în liane, ar fi fost o pradă uşoară pentru pachiderm...

Furia îl făcu să-şi regăsească sângele rece. Era stupid să se lase oprit atât de aproape de ţintă de către un elefant. Examină pachidermul. Acesta stătea uşor într-o parte, supraveghindu-l pe Malko cu ochişorii rotunzi şi răutăcioşi. Fără să scape elefantul din ochi Malko se lăsă pe vine. Respiraţia îi reveni la normal. Scăpase de angoasă şi se afla din nou în deplinătatea forţelor.

Avea să se lupte.

Ochişorul rotund de pe acea parte îl fascina. În realitate era cât o monedă de zece dolari din aur. Încercă să-şi aducă aminte loviturile de tir învăţate la şcoala de la Fort-Worth, dar la CIA nu-l învăţaseră cum să tragă în elefanţi...

Era sigur că dacă îl lovea în ochi, glonţul ar fi pătruns până în creier, zdrobindu-l.

Evident, dacă rata, elefantul l-ar fi făcut terci. Nici măcar carabina

n-ar fi reuşit să-i zgârie pielea.

Îşi şterse calm de pantalon palma asudată. Trebuia să-l atingă cu primul glonţ. Dacă apuca să se mişte, era greu să lovească animalul într-un punct vital.

Se aşeză într-un genunchi, apoi ridică uşor carabina. Elefantul nu se mişcă. Îşi balansa în continuare ţeasta, cu precizia unui metronom.

Malko trecu braţul stâng prin cureaua carabinei. Plie uşor braţul, întinzând cureaua şi împiedicând deplasarea laterală a ţevii. Respiră lent şi închise ochiul stâng. Prin lunetă văzu vibrând perii groşi ai elefantului. De la o asemenea distanţă nu putea rata.

— Stop!

Fu atât de surprins încât nu reuşi să tragă. Vocea venea din spatele lui. Elefantul rămăsese în continuare pe loc. Malko se ridică, răsucindu-se şi sprijinind carabina de coapsă.

În mijlocul potecii stătea nemişcat un bonz, în picioarele goale, cu clasica robă oranj care îi acoperea umerii, cu ţeasta şi cu sprâncenele rase. Se ferea de soare cu o frunză de palmier. Era aidoma tuturor acelor „bikkus” din Ceylon, cu excepţia unui singur detaliu.

Era un alb.

Malko îl contemplă cu stupefacţie. Celălalt îl fixa cu un aer sever şi grav. O statuie vie a mustrării. Îl apostrofă în engleză pe un ton mâniat. Avea un uşor accent.

— Cine v-a dat dreptul să ucideţi o creatură vie?

Întrebarea era atât de neaşteptată, încât Malko nu răspunse imediat. Se aşteptase la orice, numai la asta nu. Un bonz alb!

— Cine sunteţi? întrebă el.

Accentul bonzului îi era familiar dar nu vroia să creadă ce auzea. Fără să-i răspundă la întrebare, bărbatul înaintă spre Malko, întinzând mâna spre el.

— Daţi-mi arma.

Malko schimbă uşor direcţia ţevii carabinei, dar n-o lăsă din mână.

— Nu văd pentru care motiv.

Totul era din ce în ce mai bizar, iar elefantul bloca în continuare poteca.

Bonzul mai înaintă un pas şi apucă arma de ţeavă.

— Sunteţi pe teritoriul unei comunităţi budiste, spuse el pe un ton furios. Este un loc sacru, interzis profanilor. Nu aveţi dreptul să ucideţi nici o creatură vie.

Cu o mişcare bruscă, Malko degajă arma şi îndreptă ţeava spre bonz.

— Nu ştiam, spuse el. Am vrut doar să mă apăr de un animal sălbatic care m-a atacat...

Bonzul îl fulgeră cu privirea:

— Minţiţi! Este paznicul pământurilor noastre. Nu v-a atacat!

Însemna că-l ţinuse sub observaţie pe Malko. Acesta examina chipul interlocutorului său. Cu buzele groase, pometii înalţi şi ochii mari şi negri puşi în evidenţă de craniul complet ras, era impresionant. Malko vru să-l prindă pe picior greşit.

— Sunteţi neamţ, spuse el. Cum aţi ajuns aici?

Vorbise nemţeşte. Ochii bonzului clipiră des, ca şi când ar fi fost prins asupra faptului.

— Sunt neamţ, recunoscu el pe un ton mai calm, dar m-am convertit de mult timp la budism. Vin aici împreună cu fraţii mei, să mă rog şi să meditez.

Bizar, foarte bizar.

— Acum câteva zile, un bărbat a fost zdrobit pe aici prin împrejurimi de către un elefant. Cunoaşteţi acest lucru?

Bonzul îi susţinu privirea.

— Poate că a fost imprudent, spuse el rece.

Fraza putea căpăta diverse înţelesuri. Malko îl ţintui cu privirea.

— Mi-ar face plăcere să vizitez această... mănăstire. Mă puteţi conduce?

Neamţul nu se mişcă:

— Este interzis, spuse el cu o voce răguşită. Aveţi nevoie de permisiunea venerabilului nostru.

— Unde îl pot găsi?

— Nu-i aici.

Elefantul mugi, ca pentru a le aminti de prezenţa lui. Malko gândea cu toată viteza. Dacă nu ar fi încercat să împuşte elefantul, bonzul nu ar fi apărut, de asta era sigur.

Ce putea fi atât de misterios într-o mănăstire aflată la capătul lumii? Acum era sigur că Andrew Carmer, trimisul Departamentului de Stat fusese asasinat şi că bonzul din faţa lui avea o misiune. Simţea un chef nebun să-l ducă la Colombo cu puşca în spate... Din nefericire, era imposibil. Ar fi fost linşat pe drum.

— Plecaţi, repetă neamţul, nu aveţi ce căuta aici.

Un gong răsună în depărtare, dinspre Dagoba. Ochii straniului bonz fulgerau de furie:

— Este ora meditaţiei, spuse el. Plecaţi şi nu vă mai întoarceţi. Acest loc este interzis străinilor.

Malko lăsă în jos ţeava armei. Pentru moment, nu mai putea face nimic, dar misterul se adâncea. Exista vreo legătură între Diana Vorhund şi bonzul alb? De ce venise Andrew Carmer până aici? Bonzii erau stăpânii insulei. Ei şi pământurile lor erau de neatins.

— De acord, plec, spuse el. Vă mulţumesc pentru primire.

Se răsuci pe călcâie. Bonzul nu schiţă nici un gest.

Nemişcat în mijlocul potecii, îl privea îndepărtându-se. Când Malko întoarse capul, înainte de cotitură, celălalt era tot acolo, cu elefantul

în spatele lui.

Gongul sună din nou. Malko grăbi pasul. Poate că era vorba doar de nişte fanatici. Din toate timpurile oamenii se măcelăreau în numele lui Dumnezeu sau al lui Buddha…

Undeva în stânga, o mierlă indiană îşi luă zborul brusc, piuind. Privirea lui Malko fu atrasă de obiectul strălucitor pe care stătuse până atunci pasărea. Se opri.

Într-un loc mai retras, agăţat de creanga unui copac, la patru metri înălţime, se afla un obiect negru şi strălucitor. Malko apucă arma de pat şi începu să rupă crengile şi lianele care îl despărţeau de obiect. Într-un minut, fu acoperit de sudoare, dar nu se lăsă şi continuă până când reuşi să ajungă la el întinzând braţul.

După ce îl apucă, se întoarse pe potecă. Hotărât lucru, era ziua descoperirilor neaşteptate…

Ţinea în mână un aparat de fotografiat în perfectă stare, marca Nikon, cu un teleobiectiv de 200 de milimetri. Numai plasticul fusese încreţit de căldură.

Malko examină partea de deasupra a aparatului. Contorul arăta că fuseseră făcute şapte poze. Îl armă şi apăsă pe declanşator, apoi manevră pârghia care rula filmul. După rezistenţa opusă, îşi dădu seama că aparatul avea film înăuntru.

Se întoarse. Bonzul dispăruse. Îi dispăruse cheful de a mai zăbovi pe acolo: ardea de nerăbdare să vadă imaginile.

*

* *

Mânerul portierei Land-Rover-ului ardea. Malko înjură şi reuşi să o deschidă cu vârful degetelor. În interior era o zăpuşeală cumplită, dar n-avea de ales, trebuia să plece. După atâta soare fu orbit de penumbră şi se strecură la volan, întinzând mâna spre tabloul de bord pentru a porni.

Se auzi un scârţâit uşor, aproape imperceptibil, care venea dinspre podea.

Malko gândea cu viteza unui computer. Înainte de a realiza ce face, se aruncă afară şi se rostogoli pe jos, chiar în momentul în care un soi de bici negru ţâşnea din podeaua maşinii: o cobra de peste un metru lungime.

Reptila se destinse brusc şi îşi înfipse colţii cu venin în banchetă, chiar în locul în care se aflase mai devreme coapsa lui Malko. După ce-şi vărsă veninul, turbat de furie, se fofila afara din maşină şi se pierdu în ierburile înalte.

Întins pe o parte, Malko goli încărcătorul carabinei. Gloanţele izbiră pietrele roşiatice dar şarpele reuşi să scape. Cu picioarele tremurând, Malko se ridică. Scârţâitul pe care îl auzise era aidoma celui produs de Siva. De restul se ocupase subconştientul.

Înainte de a se urca în maşină, lovi cu piciorul caroseria timp de un sfert de oră. Nu mai era altă cobra.

Inspectă interiorul centimetru cu centimetru. Poate că reptila pătrunsese pe fereastră şi se ascunsese sub banchetă să-şi facă siesta. Odată, în Texas, găsise din întâmplare un crotal într-o cabină telefonică, dar era puţin probabil ca istoria să se repete.

Acum înţelegea de ce bonzul apăruse în spatele lui… Pusese reptila în maşină. Un mijloc obişnuit de a descuraja curioşii, permiţându-i ca în caz de reuşită să dea vina pe hazard. În definitiv, Buddha avea uneori obiceiul să se reîncarneze într-o cobră regală…

Porni motorul şi zgomotul familiar îi linişti nervii. Chiar dacă ar fi fost nevoie să atace mănăstirea cu tancul şi tot avea să viziteze acel loc straniu.

Capitolul IX

Dezgustat, James Kent trânti uşa frigiderului.

— De trei săptămâni nu am unt. Nu au bani să cumpere, iar cel pe care ni-l trimite ambasada se acreşte pe drum…

Casa americanului era sinistră, în ciuda soarelui strălucitor de afară. Cine avusese oare ideea de a zugrăvi plafonul în maron? Chiar şi gândacii deveneau neurastenici. Tamilul cu pieptul gol aduse în tăcere de la bucătărie un platou cu „string-hoppers”, un soi de clătite cu omletă, o specialitate singaleză.

James Kent sorbi din ceai şi făcu o grimasă:

— Oribil! Totul e oribil aici, chiar şi ceaiul. E culmea. Pâinea trebuie prăjită din cauza gărgăriţelor…

Malko aşteptă să iasă servitorul şi îl întrebă:

— Cine ar putea fi bonzul neamţ?

James Kent gesticulă cu gura plină, apoi scuipă cuvintele:

— Habar n-am! Am auzit că ar fi câţiva europeni pe acolo, dar n-am văzut vreunul. Acum e moda ca orice snob să treacă la budism. Fiecare are un guru.

— Acela nu era un snob, zise Malko.

Umerii încă îi mai vibrau şi avea senzaţia că se afla în continuare pe drumul de piatră. Drumul de întoarcere durase cinci ore şi ajunsese la Colombo noaptea. James Kent nu era acasă şi fusese nevoit să doarmă cu Nikon-ul sub pernă în camera sa de la hotelul *Galle Face.* Alături pusese pistolul cu glonţ pe ţeavă. În ultima vreme fuseseră destule „accidente” în Ceylon.

Se trezise în zori şi se dusese la James Kent acasă, ca să fie sigur că-l găseşte. La acea oră matinală, James Kent nu era încă pierdut pentru CIA şi pentru civilizaţie. Relatarea lui Malko îl interesase teribil. Nikon-ul se afla pe masă între ei şi urma să fie dus la ambasadă pentru developarea pozelor.

— S-ar putea să fie doar un ţicnit, zise James Kent după ce termină de mâncat oul. Nu cred în existenţa bonzilor comunişti. Sunt de doi ani în Ceylon. Am încercat să-i îmblânzim prin orice mijloace. Ruşii s-au chinuit şi ei. Oamenii lor vorbesc singaleza. Au adus chiar şi un oficial de religie budistă. Chinezii i-au invitat pe toţi venerabilii budişti în China, promiţându-le câte în lună şi în stele.

Fără nici un rezultat.

Budiştii au rămas pe poziţii. Sunt stăpânii Ceylonului şi nu au nevoie de nimeni.

— Cu toate acestea, Andrew Carmer a fost ucis acolo, obiectă Malko. Singurii vinovaţi posibili sunt budiştii. Ştiţi doar că un „bikku” a tras asupra mea.

James Kent dădu din cap:

— Ştiu, dar nu înţeleg motivul. Bonzii nu s-au amestecat niciodată în lupte de influenţă cu străinii. V-aş putea arăta zeci de rapoarte…

Americanul părea pe deplin sincer. Malko nu reuşea să-şi facă o părere. Afacerea Diana Vorhund cântărea greu în acele rapoarte. În această privinţă cel puţin, era convins că Swanee spusese adevărul.

— Vreau să ştiu cu orice preţ ce se petrece în acea mănăstire, spuse el. Trebuie să mă ajutaţi…

James Kent se înecă cu ceaiul şi trânti ceaşca pe masă:

— Glumiţi! Bonzii sunt atotputernici aici. Aţi văzut mănăstirea de pe Darley Road, lângă Lacul Sclavilor? Acum doi ani era o clădire oficială, apoi bonzii au venit într-o zi şi au declarat că după cercetările lor era un loc sacru şi s-au instalat. Guvernul n-a ripostat şi a dat ordin personalului să se mute. Dacă mâine declară că această ambasadă este sacră, zburăm afară şi nu avem decât să ne instalăm în altă parte… Dacă bonzii nu vor să vă lase să vizitaţi mănăstirea, nu se poate face nimic. M-aş pune rău cu ambasadorul…

Malko nu era convins, dar oboseala după lunga călătorie începea să-l apese. Lucrurile se complicau din ce în ce mai tare. Luă Nikon-ul de pe masă, cântărindu-l parcă în mână:

— Ard de nerăbdare să aflu ce poze conţine… Unele din problemele noastre s-ar putea rezolva…

— Şi eu, spuse James Kent încruntându-se, dar voi fi extrem de fericit în ziua când mă voi urca în avion să plec de aici.

Americanul rânji dezamăgit:

— Menajera nu a mai venit de opt zile. Trăiesc ca un porc. Jură că e bolnavă, dar nu îndrăzneşte să-mi spună că nu vrea să lucreze într-o casă bântuită.

Malko îl privi, observând cât era de tras la faţă. James Kent nu părea să aprecieze feeria singaleză la adevărata ei valoare…

— De ce nu vă mutaţi?

Kent aproape că se sufocă.

— Mă şi vedeţi explicându-i contabilului de la ambasadă că trebuie să mă mut în altă casă pentru că a mea este bântuită. M-ar repatria imediat în cămaşă de forţă…

Părea extrem de dezgustat. Malko se gândi că trebuia să existe o explicaţie. Era imposibil ca oficialul CIA să trădeze. James Kent nu avea vederi de stânga. Nu părea să trăiască pe picior mare. Ce motiv ar fi avut să-şi trădeze ţara?

— James, spuse Malko, aş vrea să vă spun ceva foarte delicat…

Americanul puse ceaşca pe masă şi se încruntă:

— Ce vreţi să spuneţi?

În tonul arţăgos se simţea o undă de nelinişte. Malko profită şi atacă.

— Mi s-a spus că sunteţi amantul Dianei Vorhund.

James Kent se încordă de parcă fusese atacat de ploşniţe:

— Ce nenorocit v-a spus asta?

Malko îl privi: i se puteau vedea pungile sub ochi, umerii adunaţi, gura lipsită de voinţă.

— N-are importanţă. E adevărat?

— Duceţi-vă undeva, murmură James Kent.

Privea fix ceaşca de ceai de parcă ar fi căutat în ea inspiraţia. Malko nu mai stărui. Încurcătura în care se afla interlocutorul său era aproape, palpabilă.

După câteva clipe de tăcere, James Kent ridică privirea.

— Din moment ce ştiţi, spuse el cu amărăciune, nu văd de co v-aş spune poveşti… Da, e adevărat, mă culc cu ea şi pot să spun că nu am cunoscut pe cineva să-i semene.

Privirea îi străluci.

— Dacă i-aţi vedea picioarele! Prima oară când ne-am întâlnit, mi-am spus: James, ce bine ar fi dacă într-o zi ai sta în pat cu o fată cu asemenea picioare şi, şi le-ar încolăci în jurul tău…

Se opri brusc şi îl fixă pe Malko.

— Mă credeţi probabil bolnav, nebun sau slab de înger… Aş vrea să vă văd în locul meu, după câteva luni de stat aici. Afurisitul ăla de curry şi clima: ai tot timpul chef să te culci cu o femeie şi pentru asta, în afară de târfele de la Sunanora, trebuie să iei avionul până la Singapore. Nu am nici timp şi nici bani.

— În afară de picioare, mai ştiţi ceva despre ea?

Kent se bosumflă:

— Cât ştiţi şi dumneavoastră. A venit aici acum şase luni. Ne-am văzut de mai multe ori la cocteiluri. Purta întotdeauna rochii până la fund. Parcă te împingea să o violezi.

Pe măsură ce vorbea, americanul se dezumfla, arătând vrednic de milă. Malko era satisfăcut că avusese dreptate, dar în acelaşi timp încerca un sentiment de jenă.

— Nu v-aţi gândit că era o imprudenţă, spuse el. Aveaţi doar un anume statut social…

— Fir-ar să fie…

Cu capul între mâini, James Kent înjura ca un birjar. Ridică ochii şi îl privi pe Malko:

— Parcă m-am mai gândit la slujbă…

Malko nu vru să pară prea crud:

— Nu e o crimă, spuse el. Şi Mata-Hari făcea dragoste cu mulţi. Sper doar că nu i-aţi spus nimic care să-i poată fi de folos, în cazul în care s-ar afla de cealaltă parte a baricadei…

Americanul se chirci şi mai tare.

— Nu cred…

— Alaltăieri seară aveaţi întâlnire cu ea?

— Da.

— I-aţi povestit de călătoria pe care urma să o fac în nord?

— Cred că da.

În faţa unei asemenea inconştienţe, Malko simţi că explodează, în ciuda bunei educaţii pe care o avea.

— Nu v-aţi gândit că există o legătură între acea conversaţie şi atentatul căruia i-am căzut victimă…

James Kent clătină din cap.

— Ştiu că e o prostie, dar cred că fata nu a fost amestecată. Poate că a făcut câteva prostii din idealism, dar acum s-a potolit. Din contră, cred că a venit aici pentru a-şi schimba ideile.

Malko îl privi scrutător pe James Kent. Era sincer, ceea ce era cel mai grav… Cu atât mai rău pentru el.

— De ce se culcă cu dumneavoastră? întrebă el pe un ton egal.

Kent roşi imediat.

— Ce vreţi să…

Malko îşi continuă necruţător cuvintele:

— Să fim serioşi. Nu sunteţi un play-boy şi nici bogat nu sunteţi. Şi-ar fi putut alege un amant mai tânăr, asta în situaţia în care nu face dragoste cu toată lumea…

Ochii aurii îl fixau cu inocenţă pe James Kent.

— Sunteţi nebun!

James Kent era sincer indignat. Malko îi studia trăsăturile buhăite de alcool, pungile de sub ochi, cămaşa şifonată, părul rar. Americanul se dezumflă brusc.

— Vreţi să spuneţi că nu s-ar culca cu un amărât ca mine dacă nu ar avea un motiv anume…

Malko îl privi cu reproş. James Kent avea un aer nenorocit.

— Trebuie să ne gândim la tot, să luăm în calcul toate posibilităţile. Asta ne e meseria.

James Kent începu să se joace cu ceaşca goală…

— Adevărat, murmură el, adevărat.

Ridică ochii. Privirea îşi pierduse expresia uşor absentă. Părea mai tânăr şi mai bătrân în acelaşi timp. În jurul gurii i se săpaseră riduri de amărăciune.

— Sunt un imbecil, spuse el calm. M-aţi făcut să-mi dau seama. Sigur că am avut o bănuială atunci când am cunoscut-o pe Diana Vorhund, dar eram atât de fericit, că nu mi-am mai pus întrebări. În plus, nu ştiam Că era căutată de FBI. Atunci când am aflat, nu am avut curaj să rup legătura. Doar v-am spus că în Ceylon viaţa nu e prea veselă. Pentru că nu m-a întrebat nimic şi nici nu a făcut vreo aluzie politică, m-am gândit că cei de la Washington mergeau prea departe cu bănuielile. Li se întâmplă uneori să exagereze… Când aţi

sosit dumneavoastră, mi-a fost penibil să recunosc că o cunoşteam atât de intim... Speram ca ancheta dumneavoastră să nu releve nimic. Acum ştiu că m-am înşelat.

Suspină.

— Păcat.

— Încă nu ştim nimic, spuse Malko. Poate fi o coincidenţă, mai ales că aici în Ceylon am dat doar de bonzi. Nu avem nici o dovadă că Diana Vorhund are vreun amestec în acţiunile lor...

Omise intenţionat să spună că singura legătură între atentat şi el o constituia tânăra sud-africană. Nu avea nici un rost să-l întristeze mai tare pe James Kent, dându-i peste cap echilibrul interior. Avea nevoie de ajutorul lui. Împinse Nikon-ul spre James Kent:

— Grăbiţi-vă să developaţi filmul.

Se ridică şi americanul îl imită. Cu umerii căzuţi, avea un aer mizerabil. Înainte de a pleca, Malko se întoarse spre el:

— James, ştiu că ardeţi de nerăbdare, dar când vă veţi întâlni cu Diana, n-o lăsaţi să bănuiască nimic.

James Kent îi strânse cu putere mâna.

— Nu vă temeţi, mai bine îmi înghit limba. Pe curând. De îndată ce am fotografiile, vă voi telefona la hotel.

*

* *

Pitti-Pitti întindea mâna murmurând o rugăciune. Femeia se opri şi scotoci în poşetă. Ologul venea des în acel loc, în faţa clădirilor ultramoderne ale Băncii Ceylonului. Recolta era 1 întotdeauna bună: străinii, mai ales, nu voiau să-şi încarce buzunarele cu monede de aramă care nu valorau aproape nimic. Pitti-Pitti avea însă şi un alt motiv pentru care se afla acolo...

Trase aer în piept plin de voluptate. Picioarele necunoscutei, aflate la câţiva centimetri de faţa lui, miroseau a lux şi a curăţenie. Erau atât de tentante încât simţea nevoia să le mângâie. În umbra coapselor descoperite de rochia foarte scurtă, ghici aproape pata albă a slipului.

Ologul îşi înăbuşi un uşor mormăit. Nu reuşea să se obişnuiască cu lipsa de pudoare a străinelor, mai ales când erau frumoase ca aceea. Privirea îi urcă spre pieptul la fel de bogat ca al unei singaleze. Femeia purta un sutien uşor.

I se făcu brusc ruşine de mâna întinsă şi o trase repede. În acel moment privirile li se încrucişară. Timp de o fracţiune de secundă, nu fu decât un bărbat care admira o femeie frumoasă, apoi străina roşi brusc, aruncă în cărucior câteva monede şi se îndepărtă murmurând:

— Bătrân libidinos.

Monedele căzură pe asfalt. Pitti-Pitti rămase o clipă paralizat. Vedea ca prin vis coapsele rotunde ce se balansau în mers, picioarele lungi şi fusiforme, părul blond. Un val de salivă îl făcu să se sufoce.

Scuipă violent pe trotuarul străzii York şi cuprins de ură o luă pe urmele ei. Scârţâitul rulmenţilor o făcură să întoarcă privirea.

Diana Vorhund mergea fără grabă pe York Street. Era atât de excitant să simtă privirile arzând de dorinţă, ca un soi de viol permanent şi tăcut. Se gândi la ologul cerşetor şi chipul i se întunecă. Ce ticălos bătrân! Dacă n-ar fi fost în plină stradă, ar fi strigat de dezgust. Când se gândea că îi dăduse o rupie!

Întoarse maşinal privirea şi îl zări strecurându-se prin mulţime. Zgomotul rulmenţilor îi răsuna încă în urechi, când îl văzu venind după ea. Grăbi pasul.

Pitti-Pitti îl altoi cu un fier de călcat pe un tamil care îi bloca trecerea. Acesta scoase un strigăt şi se dădu la o parte. Nimeni nu se lua la ceartă cu un olog.

Acesta era la capătul puterilor. Trotuarul străzii York era atât de desfundat, că rulmenţii se înţepeneau la fiecare metru. Trebuia să împingă cu toate puterile pentru a-şi continua drumul. În alte locuri, căldura muiase asfaltul şi avea impresia că merge pe nisipuri mişcătoare.

Sprijinit pe braţele puternice, se agăţă de o rigolă. Dacă nu era vorba de Swanee, n-ar fi acceptat niciodată o urmărire atât de epuizantă. Era mult prea greu pentru corpul care îi mai rămăsese. Trebuia să-şi balanseze braţele din toate puterile şi să-şi strige jelania cât putea de tare, ca să-şi poată croi drum. Silueta blondei se îndepărta din ce în ce mai tare. Nu se temea, avea să o regăsească. Toţi cerşetorii din Colombo fuseseră anunţaţi. Nu putea să le scape, dar voia să facă totul singur, să-i demonstreze lui Swanee că putea avea încredere în el. Frumoasei Swanee care fusese atât de bună cu el. Îi oferea întotdeauna flacoane cu ulei de cocos cu care îşi ungea părul, îndepărtând mirosul de jeg şi de sudoare.

Absorbit de manevrele pe care le făcea, uită să o supravegheze pe tânăra femeie. Aceasta dispăruse.

Încetini. Roate că intrase într-una din nenumăratele magazine cu bijuterii de pe York Street. Mormăind de unul singur, Pitti-Pitti înainta încet. Aruncă maşinal o privire într-un gang care dădea în York Street, puţin mai înainte de intersecţia cu Prince Street.

Chiar în acel moment văzu rochia galbenă de bumbac dispărând în cadrul unei uşi.

Pitti-Pitti frână uşurat, dar şi intrigat. Cunoştea casa în care intrase necunoscuta. Era una dintre ascunzătorile lui Raj Buthpitya, gangsterul. Făcea poze porno pe care le vindea apoi turiştilor şi adăpostea marfă furată sau de contrabandă.

Era straniu ca o străină atât de frumoasă şi bogată să intre într-un loc atât de sordid... Privi în jur. Un puşti stând pe vine pe trotuar vindea *Ceylon Time.* Pitti-Pitti fluieră încet. Puştiul se ridică şi se

apropie de el. Ologul îi murmură ceva şi copilul se îndepărtă, lăsându-i în grijă ziarele.

Ologul îşi şterse fruntea inundată de sudoare, se dădu puţin înapoi ca să nu stânjenească trecătorii, îşi puse un ziar pe cap şi întinse mâna.

— Milă!

Văicărelile lui se amestecau cu rumoarea străzii. Oamenii treceau indiferenţi pe lângă el. Existau prea mulţi amărâţi la Colombo pentru ca cineva să se ocupe şi de mutilaţi.

*

* *

— Voi afla unde se găseşte acel bikku care a tras în dumneavoastră. Nu a părăsit Colombo.

Malko puse pe masă ceaşca cu ceai. Swanee vorbise calm, de parcă nu dădea importanţă subiectului. Plecând de la James Kent, se dusese acasă la ea. Fata îşi alegea nişte sariuri somptuoase de mătase, importate clandestin din India. Veranda era plină de ţesături de toate culorile. Vânzătorul, un hindus îmbrăcat în robă, aştepta în picioare în grădină.

Swanee despături un sari de culoare galben canar şi îl lipi de piept.

— Vă place?

Era minunat, dar Malko nu avea chef să vorbească despre pânzeturi…

— Superb, zise el. Cum veţi da de urma acelui bonz şi ce vom face apoi?

Swanee lua un alt sari de brocart roşu împodobit cu auriu.

— Îl vom face să iasă din ascunzătoare şi îl vom răpi, spuse ea calmă. Apoi îl vom face să vorbească…

Malko tresări şi întoarse capul spre negustorul care mesteca liniştit betel. Swanee îi observă privirea:

— Nu vă temeţi, nu vorbeşte decât hindusa.

Se înfăşură din nou în ţesătură şi se apropie de Malko.

— Îl voi cumpăra pentru dumneavoastră, spuse ea.

Era o invitaţie directă, dar Malko îşi amintea ultima. Experienţă avută cu tânăra singaleză şi remarca îl lăsă rece.

— N-am nevoie de el ca să vă curtez, spuse el.

Swanee remarcă visătoare:

— Mă detestaţi, nu-i aşa? Pentru că nu am făcut dragoste cu dumneavoastră. V-am spus totuşi că nu pot. Siri află orice. A acceptat să mă văd cu dumneavoastră, dar atât…

Fără să-i dea lui Malko timp să răspundă, ea se întoarse spre negustor. Acesta veni repede şi începu să înfăşoare o parte din mătăsuri, apoi se înclină adânc în faţa lui Swanee şi ieşi din grădină de-a-ndărătelea.

— Nu-i plătiţi?

Swanee râse maliţios.

— Niciodată! Siri se ocupă de asta. Nu vreau să-i stric plăcerea…

Aranjă mătăsurile şi se aşeză pe un fotoliu. Malko bău din ceaiul amar. Perspectiva torturării unui bonz nu-l încânta, fără a mai pune la socoteală consecinţele diplomatice pe care le-ar fi putut avea o asemenea acţiune. O groază de ambasade SUA ar fi luat foc dacă s-ar fi aflat că un agent CIA comisese un sacrilegiu cu un biet bonz… Frumoasa Swanee se dovedea extrem de diabolică.

— Ce vom face cu acel bonz, dacă punem mâna pe el?

Swanee mestecă delicat un fistic:

— Îl vom închide cu Siva. Nu cred că ar rezista mult, iar dacă ar rezista, ei bine, ar fi un accident…

Ea îi aruncă o privire afectuoasă lui Siva, care dormea încolăcit pe fotoliul lui.

În momentul în care Malko se pregătea să obiecteze, cineva sună la poarta grădinii. Unul dintre tamilii de la bucătărie se duse să deschidă. După o scurtă discuţie, servitorul se întoarse spre stăpâna sa şi strigă ceva. Swanee răspunse cu o interjecţie. Tamilul se dădu imediat la o parte, lăsând să intre un puşti care alergă spre verandă…

Părea aidoma tuturor acelora care alergau pe străzile din Colombo. Cu picioarele goale, în zdrenţe, slab, cu ochii vii şi trişti. Ignorându-l pe Malko, i se adresă lui Swanee, debitând fraze lungi şi de neînţeles. Ea îl întrerupse de două, trei ori, apoi îl întrebă pe Malko.

— Aveţi două sau trei rupii la dumneavoastră?

Malko îi întinse o hârtie de cinci rupii, pe care ea i-o dădu puştiului. Acesta se răsuci şi o luă la fugă.

Singaleza părea cuprinsă de o mare bucurie.

— Cred că veţi fi obligat să-mi cumpăraţi o pereche de cercei cu smaralde, spuse ea veselă.

— Întotdeauna mi-a făcut plăcere să ofer ceva unei femei frumoase, spuse Malko galant.

— I-am cerut lui Pitti-Pitti să o supravegheze pe prietena dumneavoastră Diana, spuse ea. Ştiţi unde se află în acest moment?

Malko avu un presentiment oribil.

— La James Kent?

În ochii negri ai lui Swanee luci o undă de triumf.

— Nu. La Raj Buthpitya, cel pentru care lucra omul care v-a poftit în maşină…

Era prea frumos să fie adevărat. O altă verigă a lanţului, înseamnă că între sud-africană şi tentativa de omor era o legătură…

— Sunteţi sigură?

Ea surâse ironic:

— Duceţi-vă să vă convingeţi singur. Se află într-un gang care dă în

York Street. Îl veţi găsi pe Pitti-Pitti în colţ…

Malko clătină din cap.

— Nu-l cunosc pe acest Raj. Vă las pe dumneavoastră să acţionaţi. Până atunci, mă duc la James Kent. Mă tem să nu facă prostii.

Când trecu pe lângă ea, Swanee se ridică şi se apropie de el la câţiva centimetri.

— Nu-mi spuneţi la revedere?

Fără să-şi dea seama, Malko o sărută. Avea limba dulce şi caldă şi se lipise cu tot corpul de el. O strânse de talie, dar ea se desprinse imediat, privindu-l ironic.

— Siva se uită la noi, spuse ea. Va fi gelos.

*

* *

Cu capul între mâini, James Kent înjura de unul singur. Sticla de J&B era pe jumătate goală, dar durerea din stomac nu se potolea. Avea chef să urle şi să sară pe fereastră.

Cu un sfert de oră mai devreme, un planton de la ambasadă îi adusese un plic mare galben: fotografiile din aparat, developate de laboratorul secret al ambasadorului.

James Kent deschisese nervos plicul. Era sigur că avea să găsească înăuntru răspunsul la unul dintre misterele care îi încurcau viaţa de când FBI-ul dăduse de urma Dianei Vorhund… în momentul în care văzu prima poză, fu tentat să arunce tot teancul la coş, să-şi ia haina şi să plece.

Cu toate acestea, avusese putere să se uite la toate.

Cineva bătu la uşă. Cu o voce stinsă invită persoana să intre. Era Malko.

— Ce s-a întâmplat?

Americanul era cenuşiu la faţă, clipea des pe sub ochelari, iar părul îi era lipit de transpiraţie.

Luă plicul şi i-l întinse lui Malko.

— Poftiţi.

— E în regulă?

— Absolut.

Malko se duse la fereastră şi deschise plicul galben, scoţând teancul de poze. Când o văzu pe prima, avu un şoc.

Reprezenta o pereche. Femeia se sprijinea cu spatele de un copac. Cu mâinile ţinea pe după gât un bărbat care se lipise de ea. Unul dintre picioarele femeii se sprijinea de şoldul bărbatului. Veşmântul se ridicase, dezgolind complet coapsa.

Malko trecu la celelalte. Erau şi mai explicite, dacă se putea spune aşa…

Femeia se lăsase pe spate şi bărbatul o ţinea de şolduri, aplecat asupra ei, cu picioarele bine înfipte în pământ.

Alte două poze erau aproape asemănătoare. Într-o alta, cei doi stăteau unul lângă altul. La prima vedere, părea o scenă banală, dar privind mai bine documentul, se distingea clar un obiect de lenjerie aruncat pe jos şi o curioasă excrescenţă pe trupul bărbatului.

Malko examină ultimul clişeu.

Era culmea.

Bărbatul se sprijinise de copac şi femeia se lipise strâns de el. Părul despletit îi ajungea până la pântec.

Femeia era Diana Vorhund, iar bărbatul, bonzul neamţ cu care se întâlnise atunci când o luase pe urmele lui Andrew Carmer. Claritatea clişeelor nu lăsa nici o îndoială.

Ridică ochii, căutând privirea lui James Kent.

Americanul avea un tic în colţul gurii.

— Nu s-ar zice că s-a plictisit înainte de a fi strivit, drăguţul de Carmer, rânji James Kent.

Veselia din glasul său suna teribil de fals.

— Sunt dezolat, spuse Malko. Înţeleg ce simţiţi.

James Kent ridică din umeri:

— Mai bine n-aş mai fi cunoscut-o... Şi astă seară trebuie să mă întâlnesc cu ea.

Malko reflecta.

— Trebuie să batem fierul cât e cald. Rugaţi-o să vină astă seară la dumneavoastră acasă. Poate o prindem pe picior greşit... Sunteţi de acord?

În ochii americanului luci o undă de ură.

— Şi încă cum.

Capitolul X

Diana Vorhund savura apa proaspătă a duşului. Căzile erau aproape necunoscute în Ceylon. Toată lumea folosea „ciubărul olandez”. Căldura lipicioasă din Colombo îi dădea impresia că niciodată nu era curată. La contactul cu apa rece, se înfioră mai întâi, apoi lăsă picăturile să-i îmbrace corpul într-o mantie înviorătoare. Baia era locul ei favorit de odihnă, unde se destindea, gândindu-se la lucruri plăcute.

Neliniştea care îi strângea continuu stomacul se mai risipi, îşi masă coapsele şi pieptul, cu o mişcare senzuală şi animalică în acelaşi timp.

Cu ochii închişi, se gândea la amantul ei. La un moment dat, avu impresia că apa care îi aluneca pe şale devenise călduţă, simţind parcă mâinile iubitului mângâindu-i şoldurile, pătrunzând-o şi lipind-o cu brutalitate de copacul care îi zgâria spatele.

Vedea scena atât de clar, că îşi muşcă buzele ca să nu geamă. Luă nervoasă o mănuşă de toaletă şi începu să se săpunească. Se temea atât de tare când se întâlnea cu Serge! Când îl văzuse apărând îmbrăcat în costumaţia aceea atât de stranie, fusese gata să izbucnească în râs, în ciuda tensiunii nervoase. Craniul şi sprâncenele rase îi dădeau lui Serge un aer şi mai brutal, mai tulburător. Se aştepta să o lovească, să o violeze.

Ce prostie! Parcursese 15.000 de kilometri ca să facă dragoste cu el.

Întâlnirea scurtă în aer liber era singura legătură pe care o avusese cu el de luni de zile şi aceasta avusese loc doar pentru că nu ascultase ordinele, implorându-l să o lase să vină în Ceylon. La coborârea din avionul DC 8 al Companiei UTA, tremura de-a binelea, sperând ca Serge să accepte să o vadă şi să facă dragoste cu ea. Acum visa doar la corpul lui gol, fără roba aceea caraghioasă şi la o noapte de dragoste, la Mont-Lavinia, spre exemplu, pe malul Oceanului Indian.

Îi spuse cu voce tare numele, „Serge”, „Serge”, apoi tăcu. Fericirea pierise ca un fum.

Nu avea să cunoască niciodată oficial bucuria de a fi a lui. Din cauza meseriei lui, periculoase, Serge aparţinea unei lumi paralele. Într-o zi avea să fie ucis, sau avea să dispară. Nici măcar nu ştia ce făcea în Ceylon, pentru că refuzase să-i spună.

Fusese o minune că îl găsise şi avea senzaţia că el era mândru de asta. După ce făcuseră dragoste, chipul i se îmblânzise şi o strânsese tandru în braţe. Chiar şi cei mai duri bărbaţi au nevoie de destindere, de tandreţe...

Diana închise ochii. Cu un an înainte, nu era decât o studentă

cuminte care se plictisea în America.

Alesese din curiozitate Cuba ca loc de vacanţă, cu toate că fusese nevoită să se ducă până în Mexic ca să ia avionul. Ajunsă la Havana, simţise nevoia să plece cât mai repede de acolo. În ciuda soarelui, atmosfera era sinistră şi apăsătoare. Nu era nimic de mâncare, iar camerele de la Hotelul Havana Libre păreau celulele închisorii unui palat. În cea de a doua seară, însă, îl întâlnise pe Serge. Trăsăturile greoaie, gura mare cu buze senzuale, ochii negri, reci şi de nepătruns, o atrăseseră imediat. Spre deosebire de studenţii delicaţi, era un adevărat bărbat, destins şi sigur pe el. Pe vremea aceea se numea Jorge şi asista la un congres al Partidului revoluţionar cubanez. O luase cu el la o întrunire publică şi îl văzuse pe Fidel în carne şi oase, ceea ce o amuzase foarte tare.

În acea seară, Serge-Jorge făcuse pentru prima oară dragoste cu ea. Cu veşnicul trabuc în colţul gurii, bătuse la uşa ei la unsprezece seara. Pe jumătate dezbrăcată, ea îi deschisese. Serge agita surâzător o sticlă cu rom şi îi spusese doar atât:

„Nu sunt prea multe de făcut pe aici seara. Să bem un pahar.”

Băuseră sticla de rom alb şi Serge, cu un gest absolut natural, o strânsese în braţe, fără mângâieri sau cuvinte de prisos. Făcuseră dragoste până la şase dimineaţa, tăcând aproape tot timpul. Din când în când, Serge bea câte un pahar, apoi se întorcea spre ea şi o strângea din nou în braţe.

O poseda cu un soi de concentrare, de încăpăţânare, de violenţă, pe care Diana nu o mai întâlnise la nici un alt bărbat. Avea senzaţia că terminaţiile nervoase i se multiplicaseră la infinit.

Când necunoscutul o pătrundea, Diana se cufunda într-o altă lume, un univers al senzaţiilor acute, onirice şi tulburătoare, de parcă cineva îi injectase un lichid arzător în vene. Urla, se zbătea, simţindu-se extrem de fericită şi uitând de microfoane şi de pereţii subţiri. Când Serge adormise, descoperise cu groază şi încântare în acelaşi timp că bărbatul avea spatele şi gâtul brăzdate de dungi roşii, de la unghiile ei care i se înfipseseră în carne. Aşezată în genunchi lângă el, îi linsese uşor pielea torturată, fără ca el să se trezească.

A doua zi dimineaţă, dăduse vina pe rom pentru ce se întâmplase, dar seara miracolul începuse din nou. Timp de o săptămână făcuseră dragoste în fiecare seară. Ziua nu se vedeau aproape deloc. Diana se ducea la plajă şi Serge îşi vedea de afacerile lui misterioase. Tot ce aflase de la el se rezuma la faptul că era neamţ din est şi participa la un congres. Diana îl considera un soi de sindicalist.

Plecase apoi pentru o săptămână într-un mic sat de lângă Cienfuego, la 150 de kilometri de Havana. Diana rezistase trei zile. Îşi petrecea nopţile răsucindu-se în patul umed din camera fără aer condiţionat. De atâta dorinţă o durea pântecul. Niciodată nu-şi

închipuise că dorinţa poate îmbrăca forme atât de violente. La ea acasă, în Africa de sud, problemele carnale rămâneau nemărturisite.

Într-o dimineaţă nu mai rezistase şi se urcase într-un autobuz oribil plin de ţărani care mergeau la Cienfuego. Serge o aştepta. Mâncaseră omletă într-un mic restaurant, apoi ea avusese chef de o plimbare pe câmpurile cu trestie de zahăr. O posedase ca un animal pe un maldăr de trestii mirosind dulceag. Dacă i-ar fi propus aşa ceva şi înainte de restaurant, ar fi acceptat. Nu avea importanţă locul, dorea să-i simtă vigoarea în interiorul ei.

Când nu făceau dragoste, părea detaşat, inaccesibil şi cu gândul departe. Cu toate acestea, reuşise şi ea să-l facă să strige de plăcere.

Cu asta se mândrea cel mai tare.

Zece zile mai târziu fusese nevoită să se întoarcă în Mexic şi simţise că viaţa ei nu avea să mai fie aceeaşi. Era îngrozitor de nefericită la gândul că nu avea să-l revadă pe Serge, să afle. Veşti de la el. Cu inima strânsă, îl întrebase:

— Când ne vom revedea?

Serge surâse şi comandă două „Cuba libre”.

— Niciodată.

Diana amuţise mai întâi, de parcă cineva o cufundase în apă îngheţată, apoi se agăţase de braţul lui gol:

— De ce? Pot rămâne aici, dacă vrei.

Era gata să taie trestie de zahăr, sau să facă orice altceva. Hipnotizată de ochii negri ai lui Serge, aştepta verdictul.

— Eu nu rămân aici…

— Pot să vin după tine. Fac orice!

O privise lung, apoi clătinase din cap.

— Nu vei fi în stare.

Diana se agăţase de el, implorându-l. În sfârşit, el spusese:

— Trebuie să mă ajuţi în munca mea…

*

* *

Soneria ascuţită a telefonului o smulse pe Diana din reverie. Îi trebuiră câteva secunde să-şi dea seama unde se afla, să iasă de sub duş şi să ajungă la aparatul antediluvian. Auzi vocea lui James Kent.

— Aş vrea să cinez acasă, spuse americanul. Decât să mergem la Capri, mai bine veniţi la mine. Unul dintre prietenii mei arde de nerăbdare să te cunoască…

— Cine?

James Kent avu un râs straniu şi ascuţit:

— Ai să vezi, e o surpriză. E bine la şapte?

Ea intui o ameninţare în vocea lui şi vru să spună nu, dar ar fi fost şi mai periculos. Pe de altă parte, numai la gândul că americanul roşcovan avea să o atingă, i se făcea rău…

Asta făcea parte însă din noua ei viaţă... Pericol şi frică.

La început, se amuzase copios. Oamenii care se ascundeau, bombele, banii pe care trebuia să-i scoată peste graniţă. În plus, îl avea pe Serge. Se întâlneau în secret la două, trei săptămâni. De fiecare dată, magia era aceeaşi. Când se desprindea din braţele lui, Diana era gata să facă orice. Trăia ca în vis, având senzaţia că participă la un joc uşor pueril. Nu se gândea decât la momentul în care Serge se întindea lângă ea şi o poseda. Ştia că nici un alt bărbat nu-i putea stârni simţurile cu aceeaşi intensitate, de parcă sexul ei se transformase într-un mulaj potrivit unei singure persoane...

Ca să se convingă, încercase într-o zi cu un băiat frumos întâlnit în avion. Fusese o catastrofă. În comparaţie cu scula falnică de care nu se mai sătura, ceilalţi nu existau.

La un moment dat, fusese nevoită să fugă în plină noapte şi înţelesese că depăşise o graniţă pe care nu o mai putea trece înapoi. Nu le mai scria nici părinţilor, la Pretoria, rupsese toate relaţiile cu vechii prieteni. Întoarsă în Cuba, văzându-şi fotografia pe listele FBI-ului, fusese cuprinsă de un soi de mândrie amestecată cu frică.

Înainte de a-l cunoaşte pe Serge, nu făcuse politică. Acum ştia că lucrează pentru Est, dar l-ar fi ajutat şi pe Necuratul, dacă ar fi ştiut că Serge era acela. Un singur lucru o stânjenise: fusese nevoită să se afişeze cu Storkeley Carmichael, dar această barieră fusese şi ea depăşită atunci când Serge îi ceruse să se culce cu şeful Panterelor Negre. Nici măcar nu-l dorise, dar aşteptase cu răbdare ca Serge să şteargă orice formă a contactului cu bărbatul de culoare.

Adevăratul coşmar începuse atunci când se reîntorsese în Cuba, după un transport de arme spre Guatemala.

Serge dispăruse. Nimeni nu ştia unde se afla. Îi lăsase doar câteva cuvinte:

„Plec pentru mai multe luni. Poate că nu ne vom mai revedea. Mulţumesc. Jorge.”

Semna întotdeauna mesajele în acest fel.

Diana crezuse că înnebuneşte, alergase pe la toate birourile, făcând orice demers posibil. Nu ar fi părăsit Cuba dacă un bărbat pe care îl văzuse în compania lui Serge nu i-ar fi spus într-o zi că ar fi putut afla veşti despre el în Algeria... Diana plecase imediat la Alger. Din fericire, avea destui bani. Părinţii ei continuau să-i trimită şi nu puneau nici o întrebare.

După două luni de eforturi descoperise că Serge se afla în Ceylon, dar nu ştia unde anume. Făcuse cele mai abjecte lucruri ca să obţină numele celui care ştia unde se afla iubitul ei.

Sosirea Dianei în Ceylon avusese efectul unei bombe. Cel la care fusese trimisă, voia să o silească să plece cu primul avion şi să renunţe să-l vadă pe Serge. Mai întâi se jurase că cineva o minţise şi

că neamţul nu se afla acolo, dar Diana nu înghiţea aşa ceva când era vorba de amantul ei.

„Îl voi găsi, spusese ea, chiar dacă trebuie să rămân aici un an.”

Privirile ucigaşe ale interlocutorului ei nu o înfricoşaseră. Se obişnuise de multe luni cu violenţa. Îl prevenise calmă:

„Am să scriu o scrisoare. Dacă mi se întâmplă ceva, veţi avea necazuri...”

Se despărţise de el fără să-şi ia măcar rămas bun.

Peste trei zile, primise un telefon la hotel. Era Serge. Ar fi urlat de bucurie. Se întâlniseră într-un colţ întunecat de pe Galle Green şi nu putuseră măcar să facă dragoste. Serge se purtase rece şi dur, refuzând să-i spună ce făcea în Ceylon şi ordonându-i să plece.

Diana se încăpăţânase.

Se despărţiseră ca doi străini, dar la un moment dat, prietenul lui Serge, mult mai amabil, o convocase explicându-i că dacă tot era în Ceylon, putea fi de folos. Serge dorea să intre în contact cu liderii docherilor din portul Colombo. Pionul principal era Raj Buthpitya, un aşa zis fotograf, în realitate un gangster.

Diana pricepuse repede şi acceptase. Restul fusese foarte uşor. A doua zi se prezentase la studioul foto al ceylonezului. Era un tip venal, care în scurt timp devenise nebun după ea. Diana fusese instruită să-i răspundă cu aceeaşi pasiune, dar să nu se culce cu el. Raj se mulţumea cu priviri, cu mângâieri. Diana era atât de departe de universul lui mizerabil...

Apoi apăruse James Kent, pe care îl întâlnise la un cocteil. Fără să ştie cum, prietenul lui Serge aflase şi o „sfătuise” să se lase sedusă de oficialul CIA.

Încă o dată, Diana fusese nevoită să-şi înfrângă dezgustul. Luciditatea o făcea să-şi dea seama că bărbaţii erau înrobiţi de corpul ei, aşa cum era ea de Serge. Scopul oficial al sejurului fiind cercetările arheologice, avusese ocazia să cunoască multă lume din Colombo.

Viaţa ei avea însă doar un ţel: să-l vadă din nou pe Serge şi să facă dragoste cu ei, fie numai şi pentru o oră.

Cu o săptămână înainte de accidentul lui Andrew Carmer, prietenul lui Serge o anunţă că în sfârşit, avea permisiunea să-l vadă, dar că acesta nu se putea deplasa la Colombo. Drumul până la mănăstirea pierdută în junglă i se păruse interminabil, dar bucuria revederii o făcuse să uite...

Din nefericire, totul se terminase cu o dramă. Nu ştia dacă avea să-l mai revadă pe Serge, dar nu voia să părăsească Ceylonul.

*

* *

Se şterse cu grijă, folosi un deodorant solid, se parfumă pe gât şi îşi puse un slip şi un sutien. De parcă l-ar fi aşteptat pe Serge...

Brusc, îşi aduse aminte de tonul straniu al lui James Kent. De la moartea oribilă a celui care o spionase, era tot timpul în alertă. Kent era un tip bizar. După ce bea devenea un alt om: brutal, cinic, acrit de toate. Ezită din nou.

În definitiv, nimic nu o obliga să se ducă. Apoi se gândi la Serge. Probabil că s-ar fi supărat. Trebuia să-i fie de folos, odată ce rămăsese în Ceylon. Fiind agent CIA, James Kent ştia anumite lucruri.

Înainte de a pleca, deschise şifonierul şi luă singurul cadou pe care îl primise de la Serge.

*

* *

James Kent puse mâinile pe masă, încercând să le oprească tremurul. În micul living era o căldură sufocantă şi nu aprinsese lumina din cauza insectelor. În faţa lui zăcea o sticlă goală de J&B. Iritaţi de alcool, ochii îl ardeau.

Tresărea la fiecare zgomot venit de afară. Cine avea să vină primul, Diana sau Malko?

Îşi dorea din toată inima să fie Malko. De fiecare dată când se gândea la tânăra sud-africană, simţea cum îl cuprinde furia. Cu aerele ei de sfântă, reuşise să-l păcălească. Ar fi dat orice să nu o mai revadă, dar în acelaşi timp voia să-i dovedească lui Malko cine avusese ultimul cuvânt.

Ţârâitul soneriei îl luă prin surprindere. Rămase încremenit câteva clipe, apoi se ridică greoi. Ca să nu fie deranjat, îşi trimisese servitorul la cinema, dându-i chiar cinci rupii.

Ameţi şi se sprijini de masă înainte să se ducă să deschidă, îşi repeta cu disperare că trebuia să-şi păstreze sângele rece, că numai prin forţa inteligenţei se putea răzbuna pe Diana. Se simţea de parcă i se lichefiase creierul. Înainte de a apăsa pe clanţă, se rugă în sinea lui: dă Doamne să nu fie ea…

*

* *

Când uşa se deschise pe neaşteptate, Diana se dădu uşor înapoi. Îşi dădu seama imediat că n-ar fi trebuit să vină, dar era prea târziu. Zâmbi şi întinse buzele spre gura care puţea a alcool. Americanul o strânse imediat în braţe, încercând să-i desfacă dinţii cu limba lacomă. O pipăi pe sub rochie, ajungând la slip. Stupefacţia Dianei se transformă în indignare şi îl respinse pe James Kent.

— De ce nu aţi aprins lumina?

Americanul râânji:

— Doar nu vă e frică să staţi cu mine pe întuneric?

Ea râse fals. I se făcuse cu adevărat frică. James Kent apăsă întrerupătorul. Clătinându-se pe loc, o privea pe Diana îmbrăcată în

rochia uşoară. Era extrem de ispititoare. Fata zări sticla golită. Niciodată nu-l văzuse atât de beat. În plus, privirea lui fixă şi ticurile pleoapelor o înfricoşau.

James se repezi la ea şi o apucă de şolduri, înfigându-şi degetele în carne. O împinse până la masă, făcând-o să se aplece pe spate. Ea se zbătu furioasă.

— James, ce s-a întâmplat?

Chipul americanului era la câţiva centimetri de ea. Ochii îi erau ficşi şi respiraţia şuierătoare. Dacă Diana nu s-ar fi opus, furia şi turbarea i-ar fi dispărut ca un fum şi ar fi fost învins încă o dată. Apăsă şi mai tare.

— Asta nu-ţi aduce aminte de nimic?

Înnebunită, Diana încercă să scape. James Kent îi frământă cu răutate carnea tare a şoldurilor. Ea strigă.

— James, sunteţi nebun! Lăsaţi-mă să plec.

Brusc, casa întunecată, tăcerea şi beţivul lubric şi agresiv îi inspirau o teamă atroce.

Pe neaşteptate, James Kent îi dădu drumul. Ea îşi trase rochia pe coapse. Bărbatul se înclină comic în faţa ei şi spuse pe un ton aproape normal:

— Vă cer scuze, un gentleman nu se poartă aşa cu o doamnă.

Ea îl privi, zărind în ochii lui sclipiri de răutate. Cu toate acestea, vocea calmă şi faptul că o lăsase în pace, o făcură să se liniştească. Trebuia să fugă din vilă. Brusc el se năpusti din nou şi pe un ton încordat îi spuse:

— Numai că tu nu eşti o doamnă, tu eşti o ticăloasă!

O lovi cu atâta repeziciune că nu avu timp să se ferească. Ameţită, Diana căzu lângă perete. Obrazul şi ochiul i se umflaseră. James se repezi la ea şi o ridică, plesnind-o cu toată puterea. Capul i se bălăngănea de la stânga la dreapta şi i se păru că o aude urlând, deşi nu se auzi nici un sunet.

James Kent o apucă de gât cu mâna stângă şi începu să o lovească de perete:

— Ticăloaso, ticăloaso, ai să-mi explici tot.

Pentru că aluneca, o prinse cu cealaltă mână din dreptul sexului şi o lipi de perete. Diana urlă. James Kent se apropie şi îi şuieră la ureche:

— Dacă strigi, te strâng de gât.

Îi dădu drumul la fel de brusc cum o atacase şi o privi atent, încercând să-şi recapete suflul. Avea ochiul stâng închis şi umflat şi maxilarul inflamat. James Kent îşi contemplă opera cu satisfacţie.

Diana încercă să-şi astâmpere tremurăturile.

— Bine James, dar ce v-am făcut? Ce s-a întâmplat? Explicaţi-mi.

Americanul o apucă de încheietura dreaptă şi o răsuci. Diana strigă

de durere. Acea violenţă gratuită o zdrobea, împiedicând-o să se apere şi să gândească. Ar fi făcut orice numai să fie lăsată în pace. James Kent o aşeză cu forţa pe un scaun şi aruncă pe masă un plic gros.

— Bine, să stăm de vorbă, spuse el cu răutate. Mai întâi uită-te la astea.

Se repezi în bucătărie, de unde aduse un pumnal malaiezian.

O privi batjocoritor deschizând plicul şi scoţând fotografiile. Diana se albi la faţă. Nu se uită decât la una şi le puse pe masă. James se apropie de ea, mângâindu-i obrazul cu vârful pumnalului. Fata încercă să se dea înapoi, dar el se aplecă spre ea.

— Ai să-mi spui cine e tipul cu care te-ai culcat şi ce caută aici. Şi mai vreau să aflu ce învârţi TU în Ceylon. Dacă nu, îţi scot ochii cu ăsta. Nu-mi place să fiu luat drept prost…

Diana Vorhund îl privi înnebunită:

— Cine a făcut aceste poze? întrebă ea cu o voce pierită.

Nu se gândea decât la asta. Din cauza ei, Serge era în pericol! Brusc, teama care îi tortura măruntaiele se transformă într-un curaj sălbatic. James era mult prea beat ca să observe schimbarea. O trase violent de părul blond.

— Unul care te privea făcând amor, spuse el. Deci? Cine este tipul?

Ea nu răspunse.

James Kent o apăsă cu vârful pumnalului sub ochi, ţinând-o nemişcată cu cealaltă mână.

— Ştii cine sunt, spuse el pe un ton scăzut şi înăbuşit. James Kent, consilier III, însărcinat cu probleme de securitate. Ştii ce înseamnă asta. Pot să fac ce vreau, pentru că nu risc nimic. În cel mai rău caz, mă vor expulza din afurisita asta de ţară. Vorbeşte, deci, sau îţi scot ochii.

Diana simţi cum lama îi pătrunde în piele.

— Sunt de mult timp la curent că lucrezi pentru comunişti, târâtură, aşa că ne învârtim în aceeaşi lume. Nu te teme, îl vom căuta şi îi vom smulge testiculele…

Diana avusese timp să se gândească. Brusc, îi veni o idee. Nu-i mai era frică de James Kent. Voia doar să-l salveze pe Serge, dacă mai era posibil…

— Deci?

Disperată, ea spuse cu o voce sugrumată:

— Daţi-mi drumul, o să vă spun tot.

Pumnalul se îndepărtă. James Kent fu cuprins de o bucurie imensă. Până venea Malko, problema era rezolvată. Nu avea decât să-l prindă pe tip. Nu dădu atenţie gesturilor Dianei, care trăgea spre ea poşeta. Restul se petrecu foarte repede.

Când văzu pistolul Walther PPS din mâna tinerei femei, era prea

târziu. Văzu doar o flacără portocalie şi simţi un şoc în umăr. James avea multe defecte, dar nu era laş. Se repezi spre Diana, în timp ce aceasta continua să tragă. Un glonţ îi traversă mâna şi se opri în maxilar. Alte două îl loviră în piept. Nu simţea durere, ci doar un soi de amorţeală în partea stângă.

Se clătină, încercând să ajungă la uşă. Cu braţul întins, Diana continua să tragă. Două gloanţe îl ratară cu puţin. Cu mişcări febrile încercă să deschidă uşa. Diana trase ultimul glonţ, care îl lovi drept în ceafă. James Kent rămase o clipă nemişcat, apoi se prăbuşi la pământ. Diana apăsa în continuare pe trăgaci, dar chiulasa se blocase şi încărcătorul era gol. Tremurând din toate încheieturile, dădu drumul pistolului.

James Kent era culcat pe spate, cu gura deschisă. Privirea îi era crucişă şi buzele fremătau fără să scoată vreun cuvânt. Când Diana se apropie de el, James nu schiţă nici o mişcare.

Simţind că i se taie picioarele, fata se prăbuşi pe un scaun, aruncând pistolul pe masă. Cămaşa lui James mustea de sânge. Nu rana şiroindă de la maxilar o impresionă şi chipul imobil cu ochii divergenţi…

Diana izbucni în suspine, tuşind din cauza mirosului de cordită. Plânse minute în şir, cu capul pe braţe, fără să-i pese de ce s-ar fi putut întâmpla. Aşa se sfârşea povestea ei cu Serge începută la Havana Hilton… Străbătuse jumătate din lume şi ajunsese să ucidă pe cineva în Ceylon.

Ce încurcătură! se gândi la poliţie, la închisoare şi la James Kent care zăcea lângă ea în agonie.

Se ridică şi îngenunchie lângă el, ridicându-i capul, în ciuda repulsiei ce o invadase.

— James, James, spune ceva. Te rog să mă ierţi.

James nu răspunse. Cu toate acestea trăia încă. Pieptul i se ridica la intervale regulate.

— James, mă duc după ajutor, suspină Diana. Mă întorc, mă întorc.

Îi puse o pernă sub cap şi se grăbi să-şi ia poşeta de pe masă. Ochii îi căzură pe poze şi se opri brusc. Ştia ce avea de făcut. Totul căpătase sens. Trebuia să-l salveze pe Serge.

Îşi şterse ochii cu un şerveţel, apoi luă arma şi o puse în poşetă. Aranjă pozele în plic şi fugi la uşă. În treacăt se privi într-o oglindă şi ce văzu o sperie. Chipul îi era buhăit de plâns, era plină de vânătăi, buza de sus era umflată şi privirea rătăcită. Cu toate acestea simţea cum creşte în ea un curaj nebun.

Ca să poată ieşi, Diana împinse corpul lui James Kent, care se rostogoli pe o parte. Trânti uşa şi traversă în fugă grădina. Din fericire, afară era întuneric.

Capitolul XI

Malko îi aruncă şoferului o hârtie de cinci rupii şi sării din vechiul Morris. Făcuse aproape douăzeci de minute de la *Galle Face* şi până acasă la James Kent. Un autobuz roşu, bine şifonat, bloca Union Place. Avea trei pene de cauciuc. În lipsă de cric, şoferul mobilizase vreo douăzeci de tamili care icneau în cadenţă încercând să ridice osia. Până şi acoperişul era şifonat de parcă se dăduse peste cap de mai multe ori.

Vila era întunecată, dar Impala lui James Kent era garată chiar în faţa grilajului. Malko deschise poarta. Diana trebuia să fie deja acolo.

Din casă nu se zărea nici o lumină. Cuprins de un groaznic presentiment, traversă în fugă grădina şi bătu la uşă. Aceasta opuse rezistenţă, de parcă era blocată de ceva. Malko o lovi puternic cu umărul, căzând aproape în interior. Găsi întrerupătorul şi aprinse lumina.

Corpul lui James Kent bloca uşa. Lovitura lui Malko îl întorsese pe spate.

— James!

Malko îngenunchie şi văzu ochii deschişi şi şaşii. Hainele rănitului erau pline de sânge. Dând la o parte cămaşa, Malko zări două găuri sângerânde pe piept: urmele gloanţelor. Lipindu-şi urechea de pieptul americanului Malko simţi bătăile slabe ale inimii. Nu era mort.

Bulversat, se ridică. Unde era Diana? Cine îl împuşcase pe oficialul CIA? Zări două tuburi goale şi le adună de jos: proveneau dintr-o armă de calibru 22, un pistol cu ţeavă lungă folosit de obicei de femei… Cel mai important lucru era să-l salveze pe James Kent, dacă mai era timp… Cheile maşinii erau pe masă, alături de sacoul americanului.

Încercă să-l ridice, dar nu reuşi: nu şi-ar fi închipuit că James era atât de greu!

Începu să-l tragă de umeri, cât mai uşor posibil. Picioarele i se târau pe pământ şi pe drum americanul îşi pierdu un pantof. Transpirat şi gâfâind Malko ajunse la grilajul porţii. James nu scosese nici un geamăt, nu schiţase o mişcare, de parcă era deja mort. Sângele picura din răni.

Malko îl sprijini de perete şi deschise portiera din spate a Impalei. Cu un ultim efort, reuşi să-l salte pe James Kent pe bancheta din spate, apoi ocoli şi împinse restul corpului în maşină. Din nefericire Green Path era absolut pustie.

Motorul Impalei porni imediat. Plimbându-se prin Ceylon, Malko văzuse „Frazer Hospital” în apropiere de Queens Club, un spital rezervat albilor, cu toate că medicii erau ceylonezi. Singura şansă de a-l salva pe James era acolo. În momentul în care porni maşina, se

întoarse şi-l privi pe american: părea mort.

Malko forţă cât putu bătrâna Impala. La intersecţia străzii Mac Callum cu Lotus fu gata să strivească doi cerşetori şi şterse un imens autobuz. Din cauza frânei, James Kent alunecă pe podeaua maşinii şi rămase acolo cu faţa în jos.

Cinci minute mai târziu, Malko oprea în faţa Spitalului Frazer, o clădire albă cu un singur etaj, în formă de U. La auzul claxoanelor lui furioase îşi făcură apariţia două infirmiere, călugăriţe engleze şi se repeziră la Impala. Malko îl scotea deja pe James Kent.

Cu ajutorul lor reuşi să tragă afară corpul. Apărură în sfârşit doi infirmieri tamili, care aduseră o targă pe care puseră corpul inert al americanului. Malko intră în urma lor în spital.

Era mult mai cochet decât se aşteptase. Clădirea avea două aripi, împodobite cu vase de flori şi pereţii vopsiţi în alb.

De pe targă, îl puseră pe James Kent pe un cărucior. Surorile se agitau în toate părţile. Doi medici de gardă, nişte ceylonezi, apărură în fugă. Unul dintre ei se aplecă asupra lui James Kent, în timp ce o soră îi făcea o injecţie în şold cu o seringă enormă. Cel de-al doilea medic se apropie de Malko.

— Ce s-a întâmplat?

Malko privea corpul inert al americanului.

— Nu ştiu exact, spuse el. Când am ajuns la el, l-am găsit fără cunoştinţă. Cineva l-a împuşcat.

James Kent fu înfăşurat într-un cearceaf imaculat, care se pătă imediat de sânge. Medicul care îl examinase, se îndreptă spre Malko. Avea chipul preocupat.

— Vom încerca să-l operăm, îl anunţă el într-o engleză perfectă. Are un glonţ în creier. Dacă reuşim să-l extragem, va fi în regulă. Celelalte răni nu sunt mortale…

Îl privi pe Malko cu o anume suspiciune:

— Aţi anunţat poliţia?

Malko clătină din cap. Infirmierii împingeau căruciorul pe care se afla James Kent, îndepărtându-se pe coridor.

— Nu am avut timp. O fac acum.

Medicul îi făcu semn să se ducă în sala de aşteptare, aflată la dreapta intrării, lângă o sală de mese goală.

— Aşteptaţi acolo. Într-o oră, vom avea un rezultat. Una dintre surori va anunţa poliţia care va veni să vă interogheze.

Fără să-i răspundă, Malko se trânti într-un fotoliu. Cine îl împuşcase pe James Kent şi de ce? Nu putea fi decât Diana. Trebuia să se întâlnească imediat cu Swanee… Ridicându-se din fotoliu, se apropie de una dintre călugăriţele engleze de la recepţie. Ea îl privi de parcă era Jack Spintecătorul. Malko îi surâse uşor jenat.

— Aţi putea anunţa Ambasada Statelor Unite? o întrebă el. Vreau să

transmit un mesaj unei persoane care nu are telefon şi prefer să nu mă mişc de aici...

Din atitudinea ei, se vedea că preferă acelaşi lucru.

— Va veni poliţia, îl avertiză ea pe un ton sec. Ar fi mai bine dacă aţi rămâne aici... Dacă vreţi să scrieţi un bilet, îl pot da unuia dintre băieţi.

Malko scoase stiloul. Atitudinea lui o ungea pe inimă pe călugăriţă, care adulmeca un scandal cel puţin la fel de răsunător ca împuşcarea soţiei ambasadorului Birmaniei de către un bărbat, despre care lumea spunea că îi era amant.

Dacă ar fi ştiut cum stăteau lucrurile în realitate...

*

* *

Diana Vorhund bătea de două minute la intrarea din spate a birourilor Aeroflot. Programul se terminase, dar Diana ştia că cel care îl cunoştea pe Serge, Ivan Gontcharoff, director adjunct al companiei, lucra deseori până la orele târzii ale serii. Era singura persoană la care se putea duce. Cu sufletul la gură, se sprijini de uşă suspinând convulsiv. Fugise din Green Path, fără măcar să-i treacă prin cap să ia un taxi!

În treacăt, fusese tentată să arunce pistolul în Lacul Sclavilor, dar până la urmă îl păstrase, fără să ştie prea bine de ce. În momentul în care se pregătea să bată din nou, uşa se deschise în sfârşit şi apăru Ivan Gontcharoff, în cămaşă şi cu ochelarii pe frunte.

La vederea tinerei sud-africane, rusul încremeni, apoi o apostrofă pe un ton scăzut şi extrem de violent.

— Ce s-a întâmplat? Ce căutaţi aici?

Înţepenit de nelinişte, contempla chipul tumefiat al fetei, vânătăile de pe gât, ochiul drept închis şi buza umflată. Părea că fusese călcată de un cilindru compresor. Rusul avu presentimentul unei catastrofe...

În câteva fraze întretăiate, Diana îi povesti şi îi întinse apoi plicul cu fotografii. Ivan Gontcharoff aruncă doar o privire, dar îi fu de ajuns.

— Au negativele? întrebă el pe un ton sugrumat.

Ea dădu din cap afirmativ.

Rusul amuţi, cu mintea golită de gânduri. Avea şi de ce să înnebunească: milioane de ruble învestite şi luni de eforturi pierdute din cauza unei idioate mândre de corpul ei. La fel se întâmplase şi cu colonelul Abel care fusese arestat din cauza beţivului acela de Haynamen. Diana văzu lucirea criminală din ochii albaştri, dar nu se clinti. Era mult prea obosită. Cu atât mai bine dacă o ucidea.

— Trebuie să-l anunţăm pe Serge, murmură ea.

Gontcharoff o apucă de piept şi o zgâlţâi în tăcere.

— Aţi făcut o nebunie venind aici! Plecaţi imediat.

Diana izbucni deodată în suspine necontrolate. Ivan Gontcharoff îşi

dădu seama că în starea în care era, putea fi capabilă de orice, inclusiv să se ducă la poliţie.

— Ne vom întâlni, spuse el, în faţa statuii lui Buddha de la intersecţia străzii Bullers cu Red Avenue. Luaţi un taxi.

O împinse brutal şi închise uşa. Pentru următoarele ore avea nevoie de tot antrenamentul lui de ofiţer superior GRU ca să nu-şi piardă sângele rece. Asta doar în cazul în care situaţia mai putea fi restabilită.

*

* *

Malko măsura pentru a suta oară cu pasul pătratele de mozaic din sala de aşteptare. Lângă el, John Lemon, consulul Statelor Unite trăgea dintr-o ţigară neaprinsă. Nu-l agrea prea mult pe James Kent nici Central Intelligence Agency şi ştia foarte bine că atentatul asupra consilierului III era legat de îndeletnicirile lui ascunse…

James se afla de o oră şi jumătate în sala de operaţii ermetic închisă.

Nu era un semn bun.

Fără prea mare tragere de inimă consulul îl disculpase pe Malko faţă de comisarul de poliţie ceylonez, politicos şi jenat. Îi fuseseră înregistrate doar declaraţiile, indicându-i-se să se prezinte a doua zi la secţie pentru o declaraţie mai completă. Consulul intervenise în acest moment…

Ce făcea Swanee? Mesagerul se întorsese de mult. Malko ar fi dat orice ca să poată povesti cuiva ce se întâmplase, dar consulul nu era persoana potrivită.

La un moment dat, pe culoar se produse agitaţie. Malko şi consulul se ridicară şi văzură cum căruciorul era dus într-o cameră. Alergară într-acolo, lovindu-se de un medic îmbrăcat încă în ţinută de sală, cu masca şi halatul verde pătate de sânge: un ceylonez cărunt şi cu trăsături regulate. Acesta îi privi ţintă pe cei doi cu un aer întunecat:

— Nu am reuşit să-i extragem glonţul pătruns prin ceafă.

— Ce înseamnă asta? întrebă Malko.

Sprijinit de peretele coridorului, medicul aprinse o ţigară. Părea obosit şi preocupat:

— Sunt puţine şanse de a-l salva şi poate că e mai bine. Dacă trăieşte ar fi doar o legumă… Leziunile de pe creier sunt ireversibile…

— Dumnezeule, murmură consulul.

Pentru prima oară, din vocea lui răzbătea emoţia. Ceylonezul le indică o cameră de cealaltă parte a coridorului.

— Îl puteţi vedea, dar este inconştient.

— Credeţi că va mai vorbi?

Doar pentru un minut, se gândi Malko.

— Sunt puţine şanse. Pe curând.

Ceylonezul se îndepărtă şi cei doi intrară în cameră.

*

* *

Diana îşi încrucişă nervoasă picioarele lungi, încercând să-şi oprească tremurul care o stăpânea de când îl împuşcase pe James Kent. Ea care nu fuma niciodată, avea un chef nebun să aprindă o ţigară.

— Ştiu că Serge e acolo, spuse ea cu disperare şi că eu îl cunosc. De vină este bărbatul acela blond. Cu toate acestea v-am avertizat, spuse ea violent. E vina dumneavoastră.

Ivan Gontcharoff îşi păstra cu greu sângele rece. Dacă Diana nu ar fi venit în Ceylon, nu s-ar fi întâmplat nimic. Acum era îngrozitor de periculoasă şi mai devreme sau mai târziu trebuia să se debaraseze de ea.

Până atunci, i-ar mai fi putut fi de folos.

— Dumneavoastră l-aţi pus pe camaradul nostru Serge în pericol, remarcă el cu severitate. De vină este încăpăţânarea idioată cu care l-aţi căutat.

Diana Vorhund coborî privirea şi nu răspunse. Mai vedea încă în faţa ochilor corpul lui James Kent şi simţea greutatea pistolului din poşetă.

— Ce trebuie să fac? întrebă ea cu umilinţă. Cum îl pot ajuta pe Serge?

Ivan Gontcharoff o privi cu satisfacţie. O adusese unde vroia el. Era gata să facă orice i s-ar fi cerut.

— Vom vedea, spuse el. Pentru moment, trebuie să vă ascundeţi undeva unde să nu fiţi găsită de poliţie.

Rusul vorbea rar, accentuând fiecare silabă, de parcă nu era obişnuit cu limba. Cu toate acestea, cunoştea perfect engleza. Se întoarse spre Diana:

— Vă e frică?

Răspunsul de-abia se auzi.

— Da.

Câteva clipe domni tăcerea. Ivan Gontcharoff se gândi dacă nu era mai bine să o scoată din Colombo şi s-o lichideze, cu Walther-ul pe care îl folosise să tragă în James Kent. Asta ar fi liniştit poliţia ceyloneză, dar nu şi pe americani, care erau foarte periculoşi. În special bărbatul blond, care venise în locul lui Andrew Carmer.

Dacă dădea de Diana sau de bikku care trăsese în el, sistemul risca să se prăbuşească. Serge era într-adevăr periculos, dar Ivan Gontcharoff avea deplină încredere în el. Germanii din est erau cei mai buni aliaţi.

Rusul puse mâna pe genunchiul Dianei şi îi spuse cu un glas dulce:

— Nu vă temeţi. Vom ieşi şi din asta, dar trebuie să faceţi ce vă

spun. Nu uitaţi că servim aceeaşi cauză.

Vocea calmă a rusului o linişti pe Diana. Se simţi plină de admiraţie faţă de el. Câştiga puţin, riscând enorm, doar pentru un ideal, ca şi Serge. Vru să se arate la înălţimea încrederii acordate.

— Suntem în pericol dacă ne vede cineva aici, remarcă ea.

Rusul surâse calm.

— Nu cine ştie ce. Toate cuplurile nelegitime din Colombo vin aici. La plecare, trântiţi uşa şi fugiţi. Dacă ne supraveghează cineva, va crede pur şi simplu că sunt amantul dumneavoastră şi că ne-am certat.

Neliniştită, Diana spuse cu o voce slabă:

— Unde să mă duc? Nu mă pot întoarce la mine acasă, mă va căuta poliţia.

— Vă veţi ascunde la Raj, spuse Ivan. Este cel mai sigur loc din Colombo.

— La Raj!

Fără să vrea, Diana se înfioră. Îşi amintea cu dezgust de mirosul de mosc al singalezului. Până în acel moment reuşise să-l ducă cu vorba…

— La Raj, repetă ferm Ivan Gontcharoff. Este singurul loc unde poliţia nu vă va găsi. Şi nici americanii.

Diana îşi muşcă buzele.

— Bine, zise ea pe un ton scăzut, mă duc la Raj.

— Să nu luaţi legătura cu mine, o sfătui Gontcharoff, am s-o fac eu. S-ar putea să vă cer un serviciu imediat. Aşa îl veţi putea ajuta pe Serge.

Diana se învioră:

— O, da!

Pentru prima oară de la începutul discuţiei, Ivan Gontcharoff surâse.

— Ştergeţi-o acum. Curaj.

Diana se răsuci şi deschise portiera, apoi dispăru în întuneric. Ivan Gontcharoff rămase câteva clipe nemişcat, aplecat peste volan. Nu se aflase niciodată într-o asemenea încurcătură. În faţa unor profesionişti, Diana nu ar fi rezistat nici cinci minute. S-ar fi aflat legăturile lui cu bonzii şi ar fi fost silit să-şi facă imediat bagajele. Preferă să nu se gândească la faptul că americanii aveau pozele în care apăreau Diana şi Serge.

*

* *

Swanee năvăli în camera lui James Kent în momentul în care Malko închidea ochii americanului. Era îmbrăcată ca o europeană şi nu-şi fardase decât ochii.

Rămase câteva clipe lângă pat, fără să scoată o vorbă, apoi se

apropie de Malko.

— De-abia am fost anunţată, explică ea. Eram la prietenul meu. Am venit imediat... E oribil.

Malko suspină:

— Ar fi fost la fel dacă veneaţi mai devreme. De o jumătate de oră electroencefalograma este plată... Este menţinut artificial în viaţă, în speranţa unui miracol imposibil... Veniţi. Nu mai avem ce face.

Pe hol, îi povesti ce se întâmplase în cursul serii. Swanee se posomori.

— Fata e de vină, spuse ea; trebuie s-o găsim. Mă ocup imediat. Nu va fi greu.

Ardea de nerăbdare. Malko se opri o clipă la recepţie ca să anunţe moartea lui James Kent şi o urmă pe Swanee la Mercedes. În ochii ei negri lucea ceva ce nu mai văzuse niciodată: frica.

— Dacă aţi fi fost acolo, v-ar fi ucis şi pe dumneavoastră, murmură ea.

Malko fu mişcat de tonul ei sugrumat.

— Poate că n-a fost ea, spuse el. Nu văd ce motiv ar fi avut. Ştie că avem negativele. Era inutil să le fure...

— Trebuie s-o găsim, spuse Swanee pe un ton dur. O vom face să mărturisească adevărul.

— De ce sunteţi atât de preocupată de situaţie? o întrebă Malko. Nu este cauza dumneavoastră, nu câştigaţi bani din asta şi vă riscaţi viaţa.

— Mă plictisesc la Colombo, spuse Swanee şi toată lumea are nevoie de o cauză. Nici dumneavoastră nu sunteţi american...

Malko surâse ostenit:

— Nu, dar sunt un mercenar de lux. Lucrez pentru CIA doar ca să-mi refac castelul. Aceasta este cauza mea.

Brusc Swanee se lipi de Malko. Îşi apropie gura de el, mângâindu-i buzele cu limba ascuţită. Îl apucă de ceafă, sărutându-l violent până îşi pierdură amândoi răsuflarea. Rochia scurtă i se ridicase şi Malko zărea pentru prima oară coapsele fusiforme şi brune. În momentul în care puse mâna pe pielea elastică, Swanee se încordă şi se îndepărtă.

— Nu vreau să faceţi o experienţă etnologică cu mine, zise ea. Dacă aş fi avut pielea albă nu m-aţi fi dorit...

Uite unde se ascundeau complexele...

— Atunci de ce m-aţi sărutat? întrebă Malko.

Swanee îşi aranjă uşor părul şi puse punctul pe i.

— Pentru că am impresia că m-am îndrăgostit de dumneavoastră.

*

* *

Raj Buthpitya lăsă grăbit din mână farfuria cu linte şi scotoci sub pat după o veche puşcă de vânătoare cu ţevile retezate, arma lui

favorită. De la trei metri avea un efect distrugător. În micul atelier foto era o căldură sufocantă, care îl deranja chiar şi pe Raj, dar era bârlogul lui şi se simţea bine acolo. În plus, era la doi paşi de York Street, centrul oraşului Colombo.

Coborî precaut pe scara şubredă şi îşi pironi privirea pe uşă de parcă ar fi putut să vadă prin ea. Cine putea fi atât de târziu? Obişnuiţii casei râcâiau dar nu băteau niciodată.

Aruncă repede o pânză peste maldărul de peşti uscaţi de lângă masă şi se apropie de uşă fără zgomot.

— Cine e?

Vorbise în engleză. O voce de femeie îi răspunse imediat:

— Eu, Diana.

*

* *

Raj crezu că nu auzise bine. Diana, la o asemenea oră! Ascunse arma sub nişte ziare vechi şi deschise uşa. Regreta că nu purta ochelarii pătraţi cu lentile negre, care împreună cu bărbuţa îi dădeau un aer misterios, dar nu se mai duse să-i ia.

Diana stătea în cadrul uşii. La vederea chipului maltratat, Raj scoase o exclamaţie de uimire.

— Nu-i nimic. O ceartă.

Ea traversă camera şi urcă scara abruptă care ducea la culcuş. Raj se ţinu după ea. Diana se aşeză pe patul pus direct pe duşumea. Mişcarea făcu să i se ridice rochia, dezgolind complet coapsele până la triunghiul alb al slipului. Ea nu dădu atenţie, ignorând privirea flămândă a ceylonezului. Acesta se felicită în sinea lui că rămăsese cu bustul gol. Auzise mereu că asta le excita pe femei. Pielea brună lucea de sudoare. Îşi trecu nervos limba peste buze şi puse cu discreţie farfuria cu linte sub pat. Nici măcar în visele lui cele mai nebuneşti n-ar fi crezut că Diana cea inaccesibilă va poposi într-o zi la el. Aceasta aprinse o ţigară şi suflă încet fumul. Încerca să se obişnuiască cu apartamentul mizerabil. Era plin cu de toate, proiectoare, două aparate de fotografiat pe trepieduri, fundaluri din hârtie, diverse lăzi. La un moment dat îşi dădu seama că putoarea din cameră avea iz de peşte uscat, de parcă s-ar fi aflat printre docuri.

— Aveţi peşti aici?

Raj izbucni în râs şi îi arătă maldărul de peşti. Diana nu înţelegea.

— Îi mâncaţi?

Înveselit, Raj apucă un cuţit şi despică unul dintre peşti în două, pe lungime. Scormoni cu degetele şi scoase un pacheţel minuscul din plastic, pe care îl aruncă pe genunchii Dianei.

În interior se aflau nişte pietricele albastre. Ea ridică privirea spre ceylonez:

— Ce sunt astea?

— Safire, explică el plin de importanţă. Le scoatem din ţară prin contrabandă. Valorează milioane de rupii.

Era mândru de viclenia lui, dar nu-i putea oferi Dianei nici măcar o bere călduţă. Se temu brusc că se va răzgândi şi va pleca şi se aşează din nou pe pat lângă ea.

Diana întoarse spre el chipul tumefiat.

— Raj, aş vrea să vă cer un serviciu. Aş putea rămâne aici câteva zile?

Raj crezu că leşină. Nu o întrebă de ce.

— Cât timp veţi dori, spuse el cu o voce sugrumată.

O mânca din ochi, fără să îndrăznească să spună mai mult. Diana se gândi că datorită rănilor ar fi putut să mai câştige o zi. Nu era prea apetisantă…

Raj însă îi puse o mână şovăielnică pe şold, înfigându-şi degetele în carnea elastică. Nu avea curajul să aştepte. Era mult prea frumos. Simpla atingere o făcu pe Diana să se cutremure de dezgust. Vru să se ridice şi să plece, numai că nu avea alt loc unde să se ducă.

Mâna deveni mai îndrăzneaţă şi urcă înspre piept, apucând un sân. Cu spatele lipit de perete, Diana încerca să-şi controleze respiraţia ca să nu urle. Bărbatul se frecă puţin de ea şi Diana puse mâna pe pantalonul slinos, chiar lângă umflătura sexului.

Inima lui Raj bătea atât de tare de emoţie, încât dacă Diana i-ar fi cerut să atace singur în plină zi Banca Ceylonului, ar fi făcut-o. Tremura de dorinţă.

Degetele murdare ale ceylonezului căutară sfârcurile prin materialul uşor al rochiei şi le frământară. Nu îndrăznea să o sărute pe Diana.

Cealaltă mână urcă uşor de-a lungul picioarelor tinerei. Când ajunse la rădăcina coapselor, îşi ţinu răsuflarea. Diana tremură şi el luă asta drept încurajare. Mâna dispăru sub rochie, mângâind pântecul sud-africanei.

Cu mâna cu care ţinea sânul o împinse spre spate, făcând-o să se întindă pe pat.

Cu ochii deschişi, Diana nu opunea nici o rezistenţă. Se gândea cu disperare la Serge, la mâinile lui, la sexul lui, încercând să se sustragă atingerii odioase. Aproape gemu când Raj începu să-i frământe coapsele. Auzi zgomotul fermoarului şi simţi imediat căldura partenerului.

Raj o frământa, o mângâia, o dezbrăca. Fără să-i scoată rochia, îi smulse slipul şi se prăvăli peste ea, astupându-i faţa cu părul unsuros.

Ţinând-o cu o mână pe după şale, nu văzu lacrimile Dianei în momentul în care o pătrunse avid, mormăind ca o fiară.

Docilă şi resemnată, Diana îmbrăţişă pieptul umed.

Avea mare nevoie de Raj Buthpitya.

Capitolul XII

— Astă seară, îl anunţă Swanee, ne vom întâlni cu cel care a tras în dumneavoastră. Se numeşte Ramasuighe, are 27 de ani şi face parte din congregaţia venerabilului Zahir.

Malko luă o înghiţitură de arak, care îi arse gâtul. Ar fi dat orice pentru o sticlă de Moet & Chandon. Din nefericire, şampania era un lucru rar în Ceylon. Îi simţea lipsa. Se obişnuise uşor, uşor cu prezenţa lui Siva, dar nu şi cu condimentatul curry preparat de tamilul lui Swanee. Tânăra singaleză era mai frumoasă ca niciodată, îmbrăcată într-un sari strălucitor de culoare roz, cu ochii de culoarea antracitului şi cu mâinile împodobite cu inele, dintre care cel mai simplu reprezenta salariul pe un secol al unui tamil de condiţie medie. De la Thepin încoace, Malko nu mai întâlnise o asemenea opulenţă... şi nici atâta inaccesibilitate.

Nu-i cunoştea decât pieptul şi gura şi după cum decurgeau lucrurile, nu întrezărea nici o îmbunătăţire pe viitor.

Fără ea, însă, ar fi fost pierdut în Ceylon. James Kent avea să fie înmormântat a doua zi. Atribuţiile lui fuseseră preluate de adjunct, un tânăr absolvent al Universităţii Colombus, mai înclinat spre problemele de statistică decât spre poveştile de capă şi spadă. Malko nu se aştepta la ajutor din partea lui. Până când Washingtonul se hotăra să trimită întăriri, Malko putea foarte bine să moară otrăvit cu curry...

Din fericire, exista Swanee.

— Vorbiţi serios?

Cu picioarele strânse sub ea, tânăra singaleză ronţăia demn un fistic.

— Sunt foarte serioasă în afaceri, spuse ea. Pitti-Pitti a dat de el. A trimis mai mulţi cerşetori la mănăstire. Bonzii nu au îndrăznit să îl arunce afară. L-a văzut pe cel care a tras în dumneavoastră. Restul a fost uşor. L-a transmis din partea mea că dacă nu era de acord să ne întâlnim şi să vorbească, îl voi denunţa la poliţie...

În faţa unei asemenea candori, Malko tresări:

— Nu amestecaţi poliţia în asta...

Swanee surâse suav.

— Prietenul meu Siri dă o sută de mii de rupii comisarului şef din Colombo, ca să nu aibă necazuri.

Malko se uita cu un soi de admiraţie la Swanee, instalată comod pe un fotoliu de pe verandă.

— Sunteţi o femeie periculoasă... Ce s-ar fi întâmplat dacă i-aş fi sucit gâtul drăguţului de Siva şi v-aş fi violat? Asta pentru o experienţă etnologică mai completă...

Tânăra surâse rece:

— N-aţi fi ajuns viu la aeroport. Pitti-Pitti nu v-ar fi lăsat să plecaţi.

— Credeţi?

— Cerşetorii lui v-ar fi tăiat în bucăţi, v-ar fi scos ochii, v-ar fi smuls părţile sexuale şi ar fi aruncat rămăşiţele la crocodili. Sunt cu sutele şi nu au ce pierde. Singura lor speranţă este să se reîncarneze într-un animal nobil, o cobra sau un elefant.

Conversaţia devenea periculoasă.

— Şi Diana? întrebă Malko.

Swanee se posomorî. Verificase deja de două ori şi nu se întorsese la ea acasă.

— Încă nu ştiu nimic. A dispărut.

— N-ar putea să fie la Raj?

— Sigur, dar e dificil de intrat la el. Are mereu obiecte de valoare şi nu lasă înăuntru pe nimeni. Poate că se ascunde acolo. Am să aflu. Oamenii lui Pitti-Pitti îl supraveghează…

Malko se uită la ceas şi mai bău puţin arak. Nu putea totuşi înlocui o votcă bună şi tare, cu multă gheaţă, sau o cupă de Dom Perignon.

Ora unu şi jumătate. Căldura ar fi deshidratat şi o salamandră. Trebuia să se ducă la ambasadă să trimită nişte cablograme la Washington. Fotografiile misteriosului bonz fuseseră trimise cu o cursă UTA încă din ajun, pentru o eventuală identificare.

Se ridică.

— Mă duc la ambasadă. N-aţi vrea să bem un pahar la *Galle Face* pe la şase? După aceea mergem să-l găsim pe bonz.

Nu-i venea încă să creadă. Era prea frumos, la câte lucruri stranii se petreceau în Ceylon.. Ce făcea oare acel alb într-o mănăstire pierdută în junglă? Din ce motiv îi alunga pe străini, mergând până la crimă? Îl neliniştea faptul că fusese amantul Dianei, o agentă care lucra pentru puterile estice.

Oricât îşi chinuia mintea, Malko nu vedea raţiunea acelor crime.

Ieşind din vilă, dădu peste Pitti-Pitti care aştepta la umbra unui palmier mare. Ologul nu-i dădu prea mare atenţie. Aşadar, Swanee nu glumise…

*

* *

Ivan Gontcharoff contempla cu un aer absent documentele de încărcătură pentru următorul TU-154 cu direcţia Moscova. Avea exact două ore şi jumătate ca să acţioneze. Oricare ar fi fost decizia, ea comporta riscuri enorme. O adevărată ruletă rusească. Privi prin geamurile biroului agenţiei Panam, aflat pe cealaltă parte a străzii.

Oare omologul lui avea probleme similare?

Ofiţerul GRU mâzgăli distrat o hârtie. Până ar fi codat un telex pentru Moscova şi ar fi primit răspunsul, ar fi fost prea târziu.

Viitorul eşafodajului rusesc în Ceylon putea depinde de decizia pe care avea să o ia. Se simţi deodată extrem de important şi în acelaşi timp copleşit de teroare. Dacă se înşela, nu mai putea recupera nimic.

Îşi puse sacoul şi îşi înnodă cravata, apoi luă dintr-un sertar în permanenţă încuiat un amortizor. Deşurubă o extremitate şi puse pe birou toate piesele componente. Luă un prezervativ de cauciuc şi le introduse în el, punând apoi totul la loc în tub. Era o şmecherie care diminua şi, mai tare zgomotul. Puse amortizorul în buzunar. Trecând pe lângă Valinin, adjunctul, îi spuse în ruseşte:

— Plec pentru zece minute.

Lucrurile mergeau bine la Aeroflot şi o asemenea absenţă nu conta. Compania avea doar două zboruri pe săptămână, iar angajaţii ruşi ştiau că locotenent-colonelul Ivan Gontcharoff de abia putea deosebi un zmeu de un avion cu reacţie. Nu pentru asta era în Ceylon.

Ajuns la soare, Ivan Gontcharoff se gândi cu amărăciune la cei cinci sute de ruşi de la ambasada de pe Flower Street. Nişte oameni drăguţi şi inofensivi, însărcinaţi cu stabilirea relaţiilor de prietenie cu singalezii şi cu defăimarea amicilor chinezi. Lui îi revenea treaba cea mai murdară.

Distrat, aproape că dădu peste un puşti plin de bube, cu mâna întinsă şi cu privirea rugătoare, înjură şi îşi continuă drumul.

*

* *

Diana opri bătrânul Morris la câţiva metri de mănăstirea de pe Buller’s Road şi continuă drumul pe jos. Se întreba dacă maşina avea să mai pornească. La fiecare hop, mai pierdea un şurub, dar era tot ce putuse Raj să găsească. După două zile, era prima oară că părăsea cotlonul împuţit al singalezului. Primul lucru pe care îl făcu fu să respire cu nesaţ aerul călduţ.

Faţa i se dezumflase, dar urmele de pe gât rămăseseră.

Ajungând în dreptul gardului scund al mănăstirii, fu cuprinsă din nou de panică. Nu era posibil, trăia un coşmar.

Se opri, pentru că genunchii îi tremurau foarte tare.

Bătu de mai multe ori în poarta de lemn şi aşteptă. După un timp care i se păru nesfârşit, poarta se deschise şi un bonz bătrân o privi bănuitor. Cu rochia foarte scurtă şi părul blond lăsat pe umeri, Diana nu prea semăna, cu o reîncarnare a lui Buddha… Cu gura uscată, ea reuşi să scoată câteva cuvinte.

— Ramasuighe, vă rog?

Pentru că interlocutorul ei nu părea să priceapă, ea scoase o hârtie pe care era scris ceva în singaleză şi în engleză şi i-o întinse bătrânului bikku. După ce o descifră, acesta dădu din cap şi o pofti pe Diana într-o curte mică şi cu nisip pe jos. În faţă se afla nelipsitul Dagoba…

Bikku dispăru într-una dintre clădiri, lăsând-o pe Diana în plin soare. Transpiraţia îi şiroia pe coapse, pe frunte, pe piept. Îşi dorea cu ardoare să fie o greşeală, să se întâmple orice, dar Ramasuighe să nu vină.

Tresări. În spatele ei se deschisese o uşă.

Bătrânul bikku îi făcu semn să intre. Traversară o galerie, pătrunzând într-o curte interioară. Era o mică grădină tropicală, împodobită cu un soi de palmier imens. Sub el stătea un bikku, cu mâinile ascunse sub roba amplă de culoarea şofranului. O privi bănuitor pe tânăra femeie, vizibil la fel de speriat şi nu scoase nici un cuvânt. Bătrânul bikku dispăru în galerie, lăsându-i singuri.

Diana înaintă spre el, dându-şi seama că fizicul ei nu-l lăsase indiferent... în spatele ochelarilor, sclipirea ochilor bonzului avu ceva foarte pământean.

— Am venit să vă iau, îl anunţă ea...

— Unde?

Ramasuighe clipea ca o bufniţă orbită de lumină.

Diana se sili să surâdă, cu toate că avea chef să urle şi să fugă de acolo.

— Veţi fi în siguranţă acolo. Mergem cu maşina.

În privirea bonzului luci o undă de interes. Nu se urcase niciodată într-o maşină particulară, ceea ce nu era de mirare, pentru că în Ceylon erau un lucru rar.

— Merg, spuse el.

Înţelegea binişor engleza. În momentul plecării, Diana îşi reaminti instrucţiunile. Simţea un soi de dedublare. Parcă nu ea era cea care acţiona. Imposibil, era o străină, o duşmancă...

— Roba dumneavoastră, arătă ea cu degetul. Nu trebuie să o ţineţi pe umăr...

Pentru că bonzul nu părea să înţeleagă, îl apucă de haină şi vru să-i descopere un umăr. Călugărul se apără cu putere şi se smuci din mâna ei; indignată, Diana renunţă imediat. În definitiv, nu avea prea mare importanţă: puţină lume avea să-i vadă împreună.

— Atunci, să mergem, spuse ea întorcând privirea.

Tremuratul o apucă din nou. Respiră adânc de mai multe ori, amintindu-şi de ochii negri ai lui Serge şi se mai calmă.

Ramasuighe o urmă docil. Traversară din nou galeria şi ajunseră în prima curte.

Bătrânul bonz care îi deschisese îi aştepta lângă poartă şi o închise în urma lor. Soarele ardea deja cu putere. Ramasuighe se duse cu paşi mărunţi spre Morris şi se instală. Diana inspectă Buller’s Road, dar nu remarcă nimic anormal.

Urcă şi ea în maşină şi începu să se lupte cu cablul care înlocuia demarorul. Cât traversară oraşul, nu schimbară nici un cuvânt. Diana

se fofila cu atenţie printre pietoni, iar Ramasuighe părea cufundat într-o meditaţie adâncă, privind din când în când la coapsele dezgolite de rochia scurtă. Uneori chiar şi în cele mai curate suflete există unghere pline de miasme.

Trecură şi de ultimele cocioabe ale mahalalei de lângă râul cu crocodili. Drumul îngust era mărginit de o junglă deasă şi verde. Kandy, unde se afla mănăstirea de care ţinea Ramasuighe, era la patru ore de mers. Timp de o jumătate de oră rulară cu viteză scăzută, din cauza posibilităţilor limitate ale Morris-ului. Încordată, Diana examina drumul. Cu toate că ferestrele erau deschise – aerul călduţ şi lipicios era sufocant. Mirosul particular al bonzului îi muta nasul din loc. Adorarea lui Buddha nu părea să fie compatibilă cu curăţenia.

Şoseaua urma o linie dreaptă, mărginită de o junglă stufoasă. Într-un luminiş de pe partea stângă, un elefant trăgea nişte buşteni.

Drumul era complet pustiu.

Diana opri brusc şi urcă pe taluz. Ramasuighe întoarse spre ea ochii protejaţi de ochelari cu ramă de metal.

— Am pană de cauciuc, explică Diana.

Avea impresia că bătăile inimii cutremurau tabla Morris-ului. În ciuda căldurii, avea gura uscată şi era scuturată de frisoane pe care cu greu le putea controla. Cu toate acestea, înainte de plecare, golise un pahar cu arak.

După ce opri, coborî şi dădu ocol maşinii. Asfaltul ardea. Un tamil pe bicicletă îi depăşi, cu un pui de rechin pe portbagaj şi cu câinele după el. Diana îl aşteptă să se îndepărteze. Cum stătea în spatele Morris-ului, avea un chef nebun să sară peste şanţ şi să se afunde în pădure pentru totdeauna.

Camionul dispăruse. Nu mai putea să aştepte. Închise ochii o clipă şi se îndreptă spre portiera deschisă. Ramasuighe nu se mişcase. Basculă scaunul. Sub el se aflau cârpe şi scule.

Diana se aplecă şi îşi strecură mâna printre ele. Ramasuighe întoarse capul prea târziu. Cu ochii închişi, Diana apăsă pe trăgaci. În ciuda amortizorului, detunătura i se păru asurzitoare. Ramasuighe strigă, dar ea continuă să tragă, până când rămase fără gloanţe. De abia atunci deschise ochii. Ramasuighe se prăbuşise cu capul pe bord. Ochelarii îi căzuseră pe podea. Pe roba de culoarea şofranului, arsă de gloanţe, se lăţea o pată mare de sânge. Nu mai mişca.

Diana aruncă pistolul Walther PPS de unde îl luase şi sări din maşină trântind portiera. Nu reuşi să ajungă până la şanţ ca să vomite. Stomacul i se golea cu contracţii sacadate. Diana se lăsă dominată de greaţă, cuprinsă de o disperare fără margini.

Îi venea să urle ca un câine. Serge era pierdut şi se foloseau de ea ca să ucidă, înjosind-o şi mai tare.

Imaginea valurilor înalte de la Capetown îi trecu prin faţa ochilor şi ea strigă de parcă ar fi lovit-o cineva. Ghemuită în şanţ, îi trebuiră mai multe minute ca să se calmeze.

În sfârşit, reuşi să ajungă la maşină.

Drumul era în continuare pustiu. Nu se auzea decât scârţâitul lemnelor trase de elefant. Tânăra deschise portiera din dreapta şi bonzul alunecă afară, lovindu-se cu capul de asfalt. Îngheţată de oroare, Diana fu tentată să îl lase acolo, apoi îl apucă de subsuori, fără să-i privească chipul şi îl târî până în şanţ. Bonzul se rostogoli cu faţa în jos. Nu mai mişca. Tânăra tremura toată. Greaţa o scutură din nou. Ultimele cuvinte ale lui Ivan Gontcharoff îi răsunau încă în minte.

— Orice ar fi, nu-l lăsaţi în viaţă. LICHIDAŢI-L.

Ca hipnotizată, cu privirea fixă, ea se întoarse la maşină, luă pistolul şi schimbă încărcătorul cu unul plin luat din poşetă. Se întoarse din nou la Ramasuighe, care era tot nemişcat şi îi lipi amortizorul de ceafă, apăsând pe trăgaci.

Lovitura de graţie sovietică, cea care pulverizează literalmente bulbul rahidian.

Se auzi o uşoară plesnitură. Înnebunită, Diana realiză târziu că uitase să armeze. Trase chiulasa, dar aceasta rămase pe jumătate deschisă. Cartuşul era pe ţeavă dar stătea pieziş. Diana trase în toate părţile, dar nu reuşi să-l scoată. Trebuia să demonteze pistolul.

Un soi de zumzet o făcu să ridice capul. Dinspre satul vecin venea un autobuz multicolor. Cuprinsă de panică, Diana sări din şanţ şi o luă la goană spre Morris, aruncând arma. Dinspre drum, corpul bonzului nu se vedea. Reuşi să pornească înainte să fie depăşită de autobuz. Plângea şi striga de una singură, gata să facă o criză de nervi. Se uită în oglinda retrovizoare şi văzu că autobuzul nu încetinise, trecând de locul în care zăcea Ramasuighe.

Timp de zece minute rulă ca un automat în direcţia Kandy, apoi întoarse într-un sat. Nu-i mai era nici măcar frică, încercând să alunge din memorie imaginea bonzului în agonie. Când trecu prin locul unde Ramasuighe zăcea în şanţ, nu văzu nimic suspect.

Doar în momentul în care intră în Colombo zări tuburile goale ale cartuşelor, care jucau pe podea. Fu cuprinsă din nou de panică. Opri brusc şi cu degete tremurânde adună tuburile şi le puse în poşetă.

Serge putea fi mulţumit, se gândi ea cu amărăciune. Făcuse din ea o criminală. Când Ivan Gontcharoff îi dăduse amortizorul şi o cutie de cartuşe, se gândise că avea să le arunce. Nu avea intenţia să omoare cu sânge rece pe cineva, chiar dacă era vorba de Ramasuighe, care era el însuşi un asasin.

Până la urmă se conformase, de parcă era teleghidată de Serge. Acum nu mai putea să dea înapoi.

Trebuia să se întoarcă şi să se ascundă la Raj, să-l suporte pe

ceylonez şi să aştepte ca Serge să-i dea un alt ordin neomenesc.

Diana ajunse fără probleme până pe strada Sea şi parcă Morris-ul acolo de unde îl luase, apoi o luă pe jos pe una dintre străduţele din Pettah. Raj o aştepta într-o altă ascunzătoare.

Înainte de a părăsi maşina, demontase amortizorul şi îl înghesuise împreună cu pistolul în poşetă. O adevărată ucigaşă, ea, fata cea mai mică a unei familii din Pretoria... Se gândi cu disperare la Serge şi pântecul i se strânse de dorinţă. Măcar dacă l-ar fi putut revedea.

Doar o dată, înainte de a se prăbuşi definitiv în mocirlă.

*

* *

Un tamil şaşiu se apropie alene de Malko. Acesta comandase cu trei sferturi de oră înainte un suc de lămâie şi când îl văzu se gândi că venise să-l anunţe că la Galle Face nu se găsea nici urmă de lămâie...

Totul lipsea, în afară de tamilii care mişunau precum gândacii şi la fel de tăcuţi ca ei.

— Domnişoara vrea să vă vadă, bolborosi tamilul.

Apoi făcu stânga împrejur, epuizând toate cunoştinţele de engleză. Malko se ridică. Era ora patru. Swanee îl chemase cu o oră mai devreme, ceea ce nu era un lucru obişnuit. După ce se dusese la ambasadă, se refugiase în grădina interioară a Hotelului Galle Face, o oază de calm şi de verdeaţă. În faţa lui, valurile cenuşii ale Oceanului Indian se spărgeau de dig.

Swanee tropăia de nerăbdare în hol. Un grup de casieri o privea în tăcere cu reproş. Machiată ca Regina din Saba în zilele ei bune, cu pieptul şi şoldurile mulate agresiv într-un sari purpuriu, acoperită de bijuterii şi cu părul pieptănat într-un mod extrem de complicat, măsura semeţ cu privirea umilele creaturi de la Galle Face.

Era Swanee târfa, Swanee paria, dar şi cea care avea cele mai multe bijuterii în Colombo.

Când Malko ieşi din galerie, ea se repezi la el:

— Repede, Ramasuighe a fost ucis. Cineva l-a împuşcat.

Malko simţi un fior rece pe şira spinării. Ar fi fost prea frumos să găsească în sfârşit un martor viu.

— Dacă a murit, nu mai putem face mare lucru, spuse el.

Swanee îl trase de braţ, spre marea indignare a casierilor.

Acele creaturi n-aveau nici un fel de educaţie.

— Nu e chiar mort, zise ea. Poate că va vorbi.

De această dată, Malko nu discută.

Mercedesul negru aştepta în faţa uşii. Swanee se urcă la volan şi o luă pe Galle Green, plină de puşti care se jucau cu zmeul.

— Unde este? întrebă nerăbdător Malko.

— Nu este departe, la un mic altar budist pe Maradana Road. A fost găsit pe marginea drumului spre Kandy. La douăzeci de kilometri de

Colombo. Se pare că este foarte grav rănit şi sper să nu ajungem prea târziu… A fost găsit de ţărani.

— De ce nu e la spital?

Swanee clătină din cap.

— N-a vrut. A preferat să se reculeagă pentru ultima oară într-un loc de cult. Simte că este pe ducă.

Stranie ţară. Veşnica teamă de moarte a orientalilor, sau poate o altă concepţie despre lume… Mult mai completă.

Malko urmărea mişcările picioarelor lui Swanee pe pedale. Niciodată nu văzuse nişte extremităţi atât de îngrijite, atât de rasate.

Piciorul stâng apăsă brutal pe frână.

— Am ajuns, îl anunţă Swanee.

*

* *

Era o pagodă, puţin mai retrasă faţă de stradă, într-o mică grădină, cu un acoperiş ascuţit, susţinut de patru stâlpi de lemn. Centrul era ocupat de un Dagoba cenuşiu. Peste tot ardeau beţişoare de tămâie, al căror miros se amesteca cu cel al colierelor de flori agăţate de stâlpi.

Malko urcă cele două trepte de piatră şi zări ceva negru aşezat pe podea.

Se apropie. O cobra superbă, complet nemişcată, stătea tolănită pe o pânză de sac. La trecerea lui Malko nu schiţă nici măcar o mişcare din cap. Fără să mai priceapă ceva, Malko se întoarse spre Swanee:

— Nu cumva s-a şi reîncarnat?

Tânăra ceylonează nu-şi putu ascunde un surâs la vederea perplexităţii lui Malko.

— Nu. Este o cobra rănită pe care au găsit-o vecinii templului. Probabil că a fost strivită de o maşină. Îi aduc ofrande şi lapte. Va muri.

În jurul şarpelui erau aşezate mai multe farfurii cu lapte, în timp ce majoritatea copiilor din Colombo nici măcar nu ştiau că există aşa ceva.

— Ramasuighe este în partea cealaltă a templului, spuse Swanee.

Ocoliră Dagoba. Un bonz era întins pe o rogojină, cu spatele lipit de micul monument. Avea ochii închişi, tenul ca de ceară şi nările astupate. Doi bărbaţi stăteau pe vine lângă el şi unul îi făcea vânt cu un evantai mare din frunză de palmier. În partea stângă a corpului, roba de culoarea şofranului era toată o pată de sânge uscat, amestecat cu humus negricios. La vederea lui Malko, cei doi se ridicară, cu mişcări aproape ameninţătoare. Swanee îi calmă cu o frază în limba tamilă şi ei răspunseră la fel.

— Mai trăieşte încă, îl anunţă ea. A vorbit acum câteva minute.

Malko îl privea pe bikku. Era chiar bărbatul care trăsese asupra lui.

Memoria lui uimitoare păstrase chipul fără urmă de îndoială.

— Nu există un doctor aici? întrebă el. Acest om va muri.

Swanee îi chestionă pe gardieni şi traduse răspunsul:

— Nu vrea. L-a fost făcut în sat un pansament din ierburi pentru a opri hemoragia. Ştie că va muri. A cerut să fie transportat aici, la acest altar, unde venea des să se roage. Speră că Buddha va avea milă de el.

Auzindu-i vorbind, bikku deschise ochii. După ce îl privi pe Malko, îi închise la loc, fără ca expresia de pe chipul lui să se schimbe. Poate că nu-l recunoscuse... Gura i se crispă, de parcă suferinţa i se accentuase.

— Repede, o imploră Malko, interogaţi-l. Va muri.

Îndepărtându-l pe unul dintre bărbaţi, Swanee îngenunchie lângă muribund. Imperturbabil, celălalt ceylonez agita în continuare foaia de palmier, agitând aerul lipicios şi fierbinte.

Ea îl scutură uşor pe muribund de umăr, până ce acesta deschise ochii. Vorbea atât de încet, încât Malko de-abia o auzea. Imediat vocea lui bikku, răguşită şi foarte slabă îi zgârie urechea.

Swanee ridică privirea şi traduse pentru Malko:

— O albă l-a ucis. A venit după el la mănăstire.

Amândoi se gândiră la acelaşi lucru. Diana continua să facă ravagii. De ce?

— Mai întrebaţi-l, îi ceru Malko. Să spună de ce a tras în mine...

Swanee traduse. Bonzul nu răspunse imediat, apoi pronunţă câteva fraze cu o voce întretăiată şi închise ochii.

— Venerabilul lui i-a ordonat, explică Swanee. Nu vrea să spună nimic mai mult.

Malko stătea ca pe jar. Bonzul muribund cunoştea cu siguranţă o parte din secret, dar cum să-l facă s-o spună? Nu avea de gând să tortureze un muribund... Ca un membru vulgar al Beretelor Verzi. Concepţia lui despre meseria de spion era alta...

— Insistaţi. Nu va mai trăi mult.

Mâinile bonzului zgâriau ţesătura robei cu mişcări spasmodice. Dădu ochii peste cap. Corpul îi era agitat de spasme.

Swanee se aplecă la urechea lui şi vorbi îndelung. Ca prin minune, bikku păru să revină la viaţă. Un şuvoi neîntrerupt de cuvinte îi ieşi de pe buze. Malko văzu stupefacţia de pe chipul lui Swanee. Bonzul vorbea fără oprire şi ea nu voia să-l întrerupă. Şuvoiul cuvintelor se întrerupse din nou şi bonzul dădu ochii peste cap. Horcăi, rămase cu gura deschisă, apoi capul îi căzu pe spate...

Swanee se ridică. Gardianul continua să agite foaia de palmier, de parcă mortul putea să simtă în continuare răcoarea.

— Ce i-aţi spus? întrebă Malko.

— Că trebuie să spună adevărul, dacă vrea să fie iertat de Buddha

şi să se reîncarneze într-un animal nobil. O cobra, un elefant sau o vacă…

Toţi credeau cu tărie în reîncarnare…

— Şi?

Ea clătină din cap:

— De necrezut! Sunt sigură însă că a spus adevărul. N-aş fi crezut niciodată să aud aşa ceva…

Malko făcu apel la toate calităţile de gentleman ca să nu o zgâlţâie, dar Swanee continuă:

— Ordinul de ucidere a dumneavoastră a venit de la mănăstirea din Kandy. Venerabilul Rohanna Zahir i-a promis o reîncarnare demnă de înaltele lui calităţi morale dacă vă împuşcă.

Stupefiat şi intrigat, Malko crezu că nu auzise bine:

— Ce amestec are acest venerabil în afacerea noastră? Credeam că budiştii predică nonviolenţa.

Swanee se îndepărtă puţin de cadavrul bonzului. Muştele bâzâiau deja în jurul rănii.

— Nu şi acesta, spuse ea. Crede în dreptul de a ucide din dragoste faţă de Buddha… Este unul din şefii spirituali ai bonzilor, un om foarte ambiţios şi extrem de influent. Acum câţiva ani unul dintre bonzi, la ordinul lui, l-a ucis pe primul-ministru cu focuri de revolver.

Inchiziţia era depăşită. Biserica catolică avea de la cine învăţa. Nici măcar Cardinalul Spellman nu îndrăznise aşa ceva. Se mulţumise doar să binecuvânteze mitralierele celor ce plecau în Vietnam…

— Bine, dar de ce EU?

— Ramasuighe nu ştie. Venerabilul lui i-a spus doar că împuşcându-vă serveşte cauza lui Buddha.

Ea coborî vocea.

— După spusele lui Ramasuighe, nişte străini i-au promis venerabilului Zahir un dinte veritabil al lui Buddha, cea mai sfântă dintre relicve. Pentru această cauză nobilă Ramasuighe s-a lăsat convins să comită o crimă…

Malko se uită la Swanee ca să vadă daca nu-şi bătea joc de el, dar ea era teribil de serioasă. Mirosul morţii, amestecat cu cel al palmierilor şi al tămâii îi dădeau ameţeală. O adevărată nebunie.

Dintele lui Buddha? Ce însemna asta?

— La Kandy, explică Swanee, există un templu foarte cunoscut, templul Dintelui, care conţine o relicvă sacră pentru toţi budiştii: dintele lui Buddha, păstrat acolo de sute de ani. Bineînţeles, bonzii care îl păzesc, au un enorm beneficiu moral şi material. Credincioşii vin pe jos din toată insula şi chiar, din India. Venerabilul Zahir a fost întotdeauna foarte ambiţios. Dacă ar putea şi el construi un templu care să adăpostească un alt dinte al lui Buddha, influenţa lui ar depăşi-o pe cea a tuturor celorlalţi venerabili…

Malko nu-şi revenea.

— Există mulţi dinţi ai lui Buddha?

— Trei sau patru, cred. Chinezii au unul pe care-l păstrează la Pekin.

Hotărât lucru, în meseria lui, trebuia să se aştepte la orice, în faţa lor se auzi un zgomot. O femeie aducea un fruct de mango cobrei muribunde.

Malko îl privi pentru ultima oară pe bonzul care voise să-l ucidă.

Nu era decât un omuleţ uscat, cu mâinile cu unghii negre aşezate pe piept şi cu chipul senin al unui pion manipulat de persoane fără scrupule.

— Să plecăm, spuse Malko.

Mirosul îi făcea greaţă.

Coborâră treptele, ocolind-o pe femeia prosternată în faţa cobrei.

— Au obţinut deja dintele, întrebă Malko, în momentul în care ajunseră la Mercedes.

— Mi-a spus că nu crede, zise Swanee. Dacă l-ar fi avut, ar fi organizat o ceremonie grandioasă…

— Cred că mă voi duce până la Kandy.

Swanee păru brusc iritată. Ea, atât de sigură pe ea însăşi.

— La Kandy, venerabilul Zahir este atotputernic, remarcă ea. Este înconjurat de bikku devotaţi până la moarte. Ar face orice pentru a-şi sluji cauza…

Malko îşi scoase ochelarii negri.

— Este o metodă foarte simplă de a deturna situaţia…

— Care?

— Să punem mâna pe această relicvă, indiferent unde s-ar afla.

Capitolul XIII

Telexul-decriptor ţăcănea regulat în micul birou fără fereastră de la parterul Ambasadei Statelor Unite. Fascinat, Malko privea ce se imprima pe banda de hârtie:

„Helmut Stuben, născut la Leipzig la 21 ianuarie 1934. Între 1960 şi 1964 a lucrat la H.Z.V.D. – Hilfzentrum fur Volksdokumenten – sub ordinele generalului Jantchevitch, fostul asistent al amiralului Canaris.

H.Z.V.D. Furnizează documente false tuturor agenţilor est-germani trimişi în vest, în principal în Asia şi în Africa.

În 1966, Helmut Stuben a fost semnalat la Asuncion, în Paraguay, legitimându-se cu un paşaport Paraguayan cu numărul 3948653, eliberat la 7 decembrie 1965. Acest document atestă că mai are un prenume şi anume Jorge.

La 23 octombrie 1967, Helmut Stuben a fost expulzat din Argentina, unde locuia cu permisul de sejur numărul 947, sub acuzaţia de agitaţie procomunistă.

I s-a pierdut urma timp de doi ani, până când a fost găsit în Cuba, ocupându-se de activităţile exterioare ale DDA cubanezi, în special de ajutorul dat reţelelor cubaneze infiltrate în Statele Unite şi Canada. A făcut mai multe călătorii împreună cu Storkeley Carmichael, în Algeria şi Africa.

Helmut Stuben îşi spune uneori Serge, alteori Jorge. Vorbeşte perfect engleza şi spaniola. Nu se cunoaşte dacă are formaţie universitară. Bănuit a fi celibatar. Membru al serviciilor de informaţii ale Germaniei de Est de unsprezece ani.

Semnalmente: 1,90 înălţime, ten mat, sprâncene arcuite...”

Malko smulse hârtia din teleimprimator. Pentru semnalmentele lui Helmut Stuben se putea raporta la fotografiile în care apărea împreună cu Diana. Putea chiar să adauge câteva detalii suplimentare fisei furnizate de arhivele CIA...

Astfel, amantul Dianei în Ceylon era un agent al Germaniei de Est, aliat cu ruşii şi un perfect profesionist. Biografia lui nu făcea nici o menţiune despre vreo înclinare religioasă, inclusiv budistă... Cu siguranţă că nu se dusese la mănăstire pentru a se reculege. Lucrurile începeau să se mai ordoneze. Malko traversă coridorul şi bătu la uşa sălii de conferinţe.

Hal Dart, succesorul lui James Kent, ataşatul militar şi alţi doi funcţionari pe care Malko nu-i cunoştea erau adunaţi în jurul mesei. Toţi aflaseră conţinutul telexului privindu-l pe Helmut Stuben. Ataşatul militar, un colonel de marină, vorbi primul, fără să-l privească pe

Malko.

— Cred, că date fiind faptele pe care tocmai le-am aflat, ar trebui să cerem instrucţiuni Departamentului de Stat şi să predăm afacerea poliţiei singaleze, furnizându-le toate elementele.

Părea că nu apreciază activităţile CIA. Înainte ca Malko să-şi poată spune punctul de vedere, unul dintre civili interveni:

— Nu sunt de acord, colonele. Singalezii nu vor acţiona în nici un fel împotriva budiştilor, chiar dacă le vom furniza toate dovezile din lume... Budiştii vor putea jura oricând că acest Helmut Stuben s-a convertit şi astfel vom ajunge într-un punct mort... De altfel, nu-l putem inculpa pentru nici un delict.

— Apropo, îl întrerupse ataşatul naval, despre ce activităţi este vorba?

Tăcerea se aşternu în încăpere şi toată lumea se întoarse spre Malko, omul de la CIA. Acesta se juca cu ochelarii:

— Pentru moment, nu ştiu nimic, mărturisi el, dar este vorba de ceva extrem de important. Altfel nu ar fi recurs la soluţii extreme...

Nu vroia să vorbească despre dinte, înainte de a afla mai multe amănunte, pentru a nu-i face pe interlocutorii lui să moară de râs.

— Dacă îmi mai daţi răgaz câteva zile, spuse el, cred că voi avansa cu ancheta, datorită unor anumite contacte locale, care îmi sunt de un mare folos. În acel moment vă voi pune la dispoziţie un dosar complet al afacerii şi dumneavoastră puteţi rezolva problema la nivelul cerut...

Impresionaţi în mod agreabil de acele cuvinte chibzuite, asistenţii îl examinară pe Malko cu mai multă atenţie. Nu ţinea nici un cuţit între dinţi şi nu-i şiroia sângele de pe mâini. Avea chiar un aer distins şi cumsecade. Nu semăna deloc cu acei tâlhari de la OSS, care nu discutau decât cu grenadele pe masă. CIA se reconvertise.

Ataşatul naval îşi drese glasul:

— Cred că prinţul Malko are un fir. Să-l lăsăm să acţioneze.

Unul dintre civili îl interpelă pe Malko peste masă:

— Vă rog să acţionaţi cu prudenţă şi să vă feriţi de budişti. Sunt atotputernici. Feriţi-vă de orice acţiune... hmm... violentă, în caz contrar, vom avea necazuri cu guvernul singalez.

Malko îi asigură că nu-i va atinge pe budişti nici măcar cu o floare de palmier şi şedinţa se termină.

La ieşire, ataşatul naval suspină:

— Aş da solda pe o lună ca să aflu ce învârt ruşii pe acolo... Cu sateliţii şi navele spion ELINT, de fiecare dată când comandantul unei nave de-a lor strănută, noi ştim...

*

* *

Când ajunse sub soarele arzător de pe Galle Road, Malko era aproape fericit. Încet, încet, ghemul se descurcă. Înainte de-a acţiona

în orice fel împotriva lui Serge, trebuia să-i neutralizeze pe bonzi.

Doar Swanee putea să-l ajute să afle unde putea fi găsită relicva: dintele lui Buddha.

În sinea lui, se înclina în faţa serviciilor secrete din est. Aveau o încăpăţânare de necrezut. Îşi aduse aminte de colonelul Boris Okolov şi entuziasmul îi dispăru. Rusul îl făcuse zob. Şi de astă dată se lovea de profesionişti redutabili şi nemiloşi. Jocurile erau departe de a fi făcute.

*

* *

Ivan Gontcharoff tremura de furie. Oprit pe trotuarul scuarului Galle Green, imensul spaţiu verde din Colombo, mărginit de Oceanul Indian, se gândea în ce mod să scape de Diana.

Încheieturile mâinilor lui crispate pe volanul maşinii Volga se albiră. Ce chef avea să-i sucească gâtul sud-africanei, până i-ar fi ieşit ochii din orbite! În plus, petrecuse toată după-amiaza bătând la maşină un raport interminabil pentru Moscova, în care dificultăţile de care se lovise, subliniind bineînţeles, că totul era din vina lui Serge…

În ciuda tuturor eforturilor, simţea cum pierde teren, aspirat parcă de o prăpastie fără fund. În fiecare zi situaţia se înrăutăţea. Americanii erau cu ochii în patru, ceylonezii erau gata să se dumirească, iar el, Gontcharoff, presupus a lucra în clandestinitate, se expunea la lumina zilei. Nu-l mai punea la socoteală pe bătrânul acela ticălos, venerabilul care urla ca un dihor din cauza morţii lui Ramasuighe, iar el nu avea nici o modalitate de a-l calma…

Portiera se deschise brusc şi Diana se trânti pe banchetă. Ivan Gontcharoff demară imediat, fără a mai aprinde farurile. Doar după ce ocoliră Galle Face şi se angajară în viteză pe Galle Road, întoarse capul şi o privi.

— Nu mi-aţi executat ordinele, spuse el cu o voce în care vibra o furie reţinută.

Diana îşi odihni capul pe spătar. Avea ochii încercănaţi, bărbia îi tremura şi trăsăturile i se ascuţiseră. Părea mai bătrână cu zece ani.

— Vă cer scuze, spuse ea. Pistolul s-a înţepenit. Mi-a fost frică şi am fost nevoită să plec ca să nu fiu observată…

Rusul bătu cu pumnul în volan.

— Ar fi trebuit să-i zdrobiţi ceafa cu patul armei sau cu o piatră. Încă mai trăia atunci când l-aţi părăsit. Agentul americanilor l-a găsit la Colombo şi a vorbit cu el. Avem şi noi informatorii noştri…

Un tren cu vagoane lungi de lemn îi depăşi, pe linia de cale ferată paralelă cu marea, acoperind vocea rusului. După ce trecu, Diana urlă cuprinsă de o criză de isterie:

— Lăsaţi-mă în pace, nu mai pot, n-am dormit de două zile. Vreau să mă odihnesc. Nu pot să mă mai ascund… Sunteţi un monstru…

Se ghemui pe banchetă, scuturată de suspine. Gontcharoff privi în oglinda retrovizoare. Drumul era pustiu. Acum era momentul să se debaraseze de tânăra femeie. Încetini şi parcă pe dreapta, de-a lungul căii ferate.

Diana ridică brusc capul şi se retrase în celălalt capăt al banchetei, cu mâna pe clanţă.

— Vreţi să mă ucideţi!

Vocea îi era ascuţită, iar pupilele dilatate. Se întrebă dacă nu cumva Raj îi dăduse să fumeze haşiş. Nu era înarmată. Dacă o lua la fugă pe drum şi rusul o prindea, era o catastrofă.

— Nu vreau să vă ucid, spuse el cu cel mai dulce glas, numai că mi-aţi produs multe necazuri. Am însă un mesaj din partea lui Serge.

— De la Serge!

Diana rămase nemişcată. În sinea lui, Ivan Gontcharoff se destinse. O prinsese în capcană.

— Vă aşteaptă, spuse el mieros.

Ochii Dianei străluceau. Luă mâna de pe portieră.

— Unde?

Rusul surâse amabil, ca unui copil.

— Nu este aşa de uşor. Vă voi duce acolo, apoi veţi pleca din Ceylon împreună. Serge a fost deconspirat şi abandonează misiunea. Va fi trecut în conservare. V-ar surâde să petreceţi câteva săptămâni cu el în Algeria?

Fiecare cuvânt era pentru Diana un balsam. Frica şi oboseala dispăruseră. Înseamnă că nu fusese totul în zadar. Se întrebă dacă rusul nu-i simţea frământarea pântecului. Se şi vedea deja pe o plajă împreună cu Serge.

— Când plecăm?

Ivan Gontcharoff surâdea ca un bunic.

— Foarte repede, dar aş vrea să vă mai cer încă un serviciu.

Diana se încordă. Gontcharoff ar fi putut juca foarte bine rolul unui escroc, pentru că avea un mod minunat de a face ca un miraj să pară realitate. El se grăbi să adauge, picurând otrava:

— Mă rog, nu DUMNEAVOASTRĂ personal…

Trecu un alt tren, venind dinspre Mount-Lavinia. După ce zgomotul încetă, Diana fu aceea care întrebă:

— Ce doriţi?

Era deja învinsă. Ivan Gontcharoff pronunţase cuvintele magice. O voce în sinea ei îi spunea că nu era altceva decât o nouă capcană, dar vroia să creadă că Serge o aştepta, că mai exista pentru el şi că mirajul era de fapt realitate.

Rusul aprinse o ţigară.

— Nu este prea dificil, începu el.

*

* *

Raj Buthpitya stătea întins lângă Diana. Pielea lui închisă la culoare contrasta cu pistruii tinerei femei. Lipit de ea, se mişca încetişor, păstrându-şi trează dorinţa. Făcuse dragoste de cinci ori la rând. Ochiul de pisică, piatra în formă de stea pe care o purta în permanenţă, îşi merita reputaţia de afrodiziac. Nu reuşea să se sature de corpul Dianei.

Cuprins de frenezie, făcuse cât de cât curat în casă şi aruncase vrafurile de reviste vechi care blocau duşul.

Tânăra sud-africană ieşea rar şi atunci se învârtea ca un leu în cuşcă, temându-se că nu se va mai întoarce. Creierul lui rudimentar îi spunea că nu-l iubeşte, că nu-l doreşte nici un pic, dar nu-i păsa.

Pe lângă prostituatele „paria”, era ceva fabulos, chiar dacă prezenţa Dianei reprezenta un pericol de moarte... Lui Raj nu-i păsa de ruşi şi de americani, dar se temea de bonzi. Aflase că la ultima ieşire, Diana ucisese unul, dar mai ştia că fata avea nevoie disperată de el şi, din acest motiv profita. Când îi apropia capul de pântecul lui, Diana nu opunea rezistenţă. Nu spunea nimic şi îşi ştergea gura fără să-l privească.

Când o poseda, Raj uita de frică. Se obişnuise cu fericirea. Doar când o vedea plimbându-se prin casă cu picioarele lungi şi cu rochia mini, îşi pierdea capul.

Un gând extrem de excitant îl făcu să o strângă mai tare pe, Diana în braţe, dar în loc să se supună mişcărilor lui, tânăra se feri uşor. Îşi înfipse mâinile în părul unsuros şi îi trase capul pe spate, silindu-l să o privească.

Ochii verzui erau reci şi calmi.

— Raj, spuse ea, trebuie să o ucidem pe Swanee Dehiwela.

Nu-i pomenise niciodată de tânăra tamilă şi niciodată nu-i ceruse să ucidă. Era obligat să acţioneze de unul singur. Nimeni dintre tâlharii pe care îi cunoştea, n-ar fi îndrăznit să ridice mâna asupra lui Swanee, protejata atotputernicului agent de pariuri.

Raj ezită doar o fracţiune de secundă.

— Bine, spuse el. Va fi cum doriţi.

Fără alte cuvinte, începură din nou să facă dragoste, de parcă nimic nu se întâmplase. Raj se zbătea cu o furie disperată, încercând să-şi învingă frica. Tânăra sud-africană avea să plece într-o zi şi el rămânea la discreţia cerşetorilor din Colombo, care aveau să-l facă să plătească pentru uciderea lui Swanee, dar nu-i păsa.

El, Raj Buthpitya, tâlharul, durul, era amorezat ca un puştan de şaisprezece ani. Îndrăgostit de Diana, de sânii ei perfecţi, de picioarele lungi şi de pântecul întotdeauna disponibil.

De parcă ar fi vrut să-l facă să-şi uite temerile, Diana se agăţă de el cu toate puterile, înfigându-i unghiile în ceafă. Pentru prima oară de

când făcea dragoste cu ea, Raj avu senzaţia că fata punea suflet.

După mai multe minute, cu pieptul scăldat în sudoare şi cu ochii deschişi în întuneric, gangsterul începu să se gândească. Trebuia să-şi consulte astrologul pentru a afla ora cea mai bună pentru eliminarea tamilei. Deoarece făcea parte dintr-o castă inferioară, poate că Buddha ar fi fost de acord…

Întinse mâna ca să se asigure că Diana era acolo. Ca o somnambulă, fata îi pipăi pântecul, cufundându-l din nou în plăcere.

Mâine era o altă zi.

*

* *

Pentru prima oară, Swanee acceptase să se întâlnească cu Malko în grădina de la Galle Face, dar pusese distanţă între ei, aşezându-se de cealaltă parte a mesei rotunde. Parcă s-ar fi temut să nu o violeze de faţă cu familii somnoroşi ai hotelului.

— Am găsit-o pe Diana, îl anunţă ea. Se ascunde în Pettah, la Raj Buthpitya. Acesta o supraveghează fără încetare. Va trebui să o răpim…

Malko nu reacţionă. Nu părea îngrijorat că avea să declanşeze o bătălie în toată regula împotriva tâlharilor din Colombo. Nu ştia însă cum avea să procedeze cu Diana. Nu se punea problema să o supună la torturi şi nici să o predea poliţiei…

— Asta e tot? întrebă el.

Swanee se scărpină delicat la nas cu unghia lungă de cinci centimetri. Mătasea grea şi mov a sari-ului se mula sfidător pe pieptul bogat.

— Nu. Aseară s-a întâlnit cu un rus, directorul adjunct de la Aeroflot. Au plecat undeva cu maşina, dar nu ştiu unde, pentru că oamenii mei nu i-au putut urmări. Seara s-a întors la Raj.

Dacă Malko n-ar fi fost atât de bine educat, ar fi strigat de bucurie.

Descoperise veriga lipsă! Rusul era cel care deţinea dintele lui Buddha.

— Trebuie să facem o anchetă asupra lui, îi ceru Malko. Cerşetorii dumneavoastră pot afla totul…

Tânăra surâse suav:

— Am şi făcut-o. Locuieşte singur într-un mic apartament pe Chatham Street. Nu poate ascunde nimic acolo pentru că nu are nici un safe. Cea care îi face curăţenie ne-a spus tot. Cu toate acestea, acum trei luni a închiriat o casetă de valori la Banca Ceylonului…

Malko nu-şi revenea din uimire. Prin ce mijloace putea Swanee să cunoască atâtea detalii? Cu siguranţă că folosise fantastica reţea de cerşetori şi de informatori… Sigur că erau cinci sute de ruşi în Ceylon, dar directorul adjunct de la Aeroflot nu avea nici un motiv să închirieze o casetă de valori din altă parte. Cunoscând birocraţia rusă,

era foarte posibil ca oficialii ambasadei să nu fie la curent cu operaţiunea condusă de el.

Totul conducea la concluzia că rusul se afla în posesia dintelui lui Buddha, dar Malko nu se vedea în postura de atacator al Băncii Ceylonului pentru a forţa o casetă...

— Aş vrea să-l supravegheaţi pe rus, spuse el, ca să aflăm tot ce face.

Ochii negri ai lui Swanee nici măcar nu clipiră:

— Pitti-Pitti se ocupă de asta. Vă va comunica orice mişcare a rusului.

Fata era formidabilă. Malko se gândi brusc la piscina cu mozaic de la Galle Face. L-ar fi plăcut să înoate acolo împreună cu Swanee.

— Dacă am face o baie? propuse el.

Ea clătină din cap:

— Vom avea veşti chiar astă seară. Nu vreau.

— Deci?

Ea se ridică:

— Deci, nimic.

*

* *

Raj Buthpitya se strecură rapid prin curtea plină de croitori în aer liber, aşezaţi direct pe trotuar. Scara care ducea la astrologul Sigiriya era neagră şi slinoasă, aidoma clădirii dărăpănate din fundătură.

Holul gemea de lume: cumetre singaleze cu cocuri imense şi lucind de grăsime, aşteptau să-şi povestească necazurile bunului Sigiriya. În Ceylon se spunea că până şi primul-ministru îl consulta atunci când avea vreo problemă spinoasă. Horoscoapele lui erau celebre prin precizie.

Raj se strecură printre singaleze şi bătu la uşă înainte să intre.

Biroul lui Sigiriya nu era altceva decât extremitatea holului care fusese izolată printr-un perete. Mirosurile clienţilor şi tămâia care ardea fără încetare făceau aerul greu respirabil.

Înţeleptul era singur. Îl aştepta pe Raj. Acesta îi procura anumite lucruri greu de găsit în Ceylon şi avea dreptul la un tratament special.

— Aşează-te, fiule, spuse Sigiriya pe un ton calm şi adu-ţi aminte că eu cunosc trecutul, prezentul şi viitorul.

Intimidat, Raj Buthpitya se aşeză pe taburetul de lemn din faţa biroului şi aşteptă timp de câteva secunde, astrologul se concentră. Raj de abia îndrăznea să respire. Pereţii verzi îl făceau să nu se simtă în largul lui.

Admiră timid teancurile de cărţi de pe birou. Gravurile de pe pereţi reprezentau diavoli cu înfăţişări îngrozitoare. Dacă prindeau viaţă? Privirea lui avidă scrută chipul ascetic al astrologului. Părul ondulat, urmele de variolă de pe faţă şi sacoul european nu-i dădeau un aer

prea impresionant.

Sigiriya ridică în sfârşit privirea spre Raj.

— Ce vrei?

Raj îi explică. Celălalt ascultă fără să schiţeze vreun gest. Auzise lucruri şi mai şi, iar cinismul lui lucid îl ferea de reacţii exterioare. În sinea lui însă, tresări. Îl judecase greşit pe Raj.

— Vino aici, spuse el în sfârşit.

Se ridică şi ocoli biroul, apoi îl trase pe Raj până în dreptul unei farfurii pline cu funingine şi cu grăsime, vârându-i palmele înăuntru, ca şi când i-ar fi luat amprentele. Luă apoi o foaie mare de hârtie, presând pe ea palmele pline de amestecul negricios. Îi făcu apoi semn lui Raj să se aşeze la loc, în timp ce el se apucă să studieze amprentele de pe hârtie.

După câteva minute, ridică privirea:

— Eşti imprudent, spuse el. Văd aici un pericol foarte mare. Ar trebui să renunţi la planul tău…

Raj plecă privirea. Dacă situaţia ar fi fost alta. N-ar fi pus la îndoială oracolul, dar cum să-i spună unei femei ca Diana că a renunţat să o ucidă pe Swanee pentru că îi interzisese astrologul.

L-ar fi părăsit imediat.

Gândul la ce s-ar fi putut întâmpla îl făcu să respingă spusele astrologului. Imaginea fetei cuprinsă de alte braţe şi pătrunsă de un alt sex îi era insuportabilă…

— Venerabile Maestru, spuse el pe un ton tremurat. Voi urca în genunchi cele două mii de trepte ale Muntelui Sacru şi voi suna clopotul fericirii ca să-mi răscumpăr păcatele, dar trebuie să fac ce mi-am propus indiferent cât de mare ar fi pericolul…

Oracolul nu răspunse imediat. Lui Raj atmosfera îi părea din ce în ce mai apăsătoare. Avea senzaţia că unul dintre diavolii de pe pereţi îl privea ironic. În sfârşit, Sigiriya spuse pe un ton egal.

— Trebuie să aştepţi până mâine. Ora cea mai favorabilă va fi între patru şi cinci după-amiaza.

Raj protestă din nou. Era imprudent să o atace pe Swanee în plină zi, dar nu se putea opune oracolului.

— Nu există vreo oră mai favorabilă, Maestre? insistă el.

Sigiriya clătină din cap, lent şi solemn.

— Nu.

Închizând ochii, părea să nu-i mai dea nici o atenţie lui Raj. Acesta aşteptă câteva clipe apoi se ridică, se înclină adânc şi se întoarse spre uşă.

Vocea gravă a lui Sigiriya îi aduse aminte:

— Îmi datorezi 30 de rupii pentru acest sfat bun.

Tariful obişnuit era de 10 rupii. Raj mormăi nemulţumit şi puse bancnotele mototolite pe farfuria de pe masă.

Când ajunse în curte, printre croitori, avu o ezitare. Ar fi trebuit să se ducă imediat la Swanee şi să-i taie gâtul, dar era prea târziu: nu se putea opune spuselor unui oracol. Trebuia să aştepte până a doua zi, între patru şi cinci.

*

* *

Pitti-Pitti cerşea în faţa intrării Hotelului Taprobane, când un puşti veni să-i spună că astrologul Sigiriya voia să-l vadă de urgenţă. Ologul apucă fiarele de călcat şi începu să-şi croiască drum pe trotuarul aglomerat al străzii York, cu strigătul lui obişnuit:

— Pity! Pity!

Cerşetorii îi făceau nenumărate servicii lui Sigiriya, informându-l despre crâmpeie din viaţa tuturor locuitorilor din Colombo, ceea ce îi permitea uneori să fie extrem de exact în revelaţii.

Tarifele creşteau şi ele în aceeaşi măsură.

Capitolul XIV

Swanee se admira în oglindă. Pielea ei mată şiroia încă de apă. Pe umeri şi pe sâni îi străluceau picături fine. Cambrându-şi şalele, făcu să i se întindă pielea de pe şoldurile înguste şi zâmbi uşor.

Era frumoasă şi ştia acest lucru. Corpul ei era aidoma statuilor din templele tantrice, cioplite în granit cenuşiu, cu talia extrem de fină şi cu sânii plini şi depărtaţi, aproape disproporţionaţi în raport cu torsul şi umerii înguşti.

Dacă n-ar fi fost nasul ascuţit, ar fi avut un chip perfect, cu buzele senzuale şi ochii imenşi şi negri.

Copil fiind, Swanee avusese probabil pielea mai închisă la culoare, dar devenind femeie, sângele olandez îşi spusese cuvântul.

O rază de soare se strecură prin obloanele de lemn, încălzindu-i şoldurile. Zgomotele străzii se auzeau clar, prin fereastra deschisă.

Se mai admiră o dată în oglindă, apoi aruncă o privire deşteptătorului aurit, aşezat lângă patul nu prea înalt. Trei şi jumătate. Nu avea prea mult timp. Raj Buthpitya avea să fie acolo în mai puţin de o oră. Îi reperase deja oamenii, înainte de a intra la duş. Un puşti în cârje, cu ochii bolnavi de trahoma, aşezat pe trotuarul din faţă şi un vânzător de casete din baga, de pe o străduţă pe care o putea vedea de pe terasa micuţă.

Dacă i-ar fi dat mână liberă lui Pitti-Pitti, cei mai periculoşi dintre cerşetorii lui le-ar fi luat gâtul informatorilor, aceeaşi soartă aşteptându-l şi pe Raj.

Dar Swanee vroia să se bazeze doar pe ea însăşi. Ori reuşea să-l ucidă pe Raj, ori era la rândul ei ucisă. Un asemenea joc excitant n-ar fi găsit nici în cel mai bun cazino.

Se aplecă spre un enorm buchet de gladiole plantate într-un vas de aramă. Îi plăcea mirosul lor uşor dulceag.

Tânăra singaleză se aşeză în faţa unei măsuţe de toaletă pe care se aflau multe cutiuţe de baga. Îşi îngrijise întotdeauna frumuseţea, dar acum trebuia să se depăşească pe ea însăşi.

Îşi perie îndelung părul negru care îi ajungea până la sfârcuri, apoi îl împărţi în două printr-o cărare pe mijloc. Ar fi preferat să-şi facă un coc, dar nu avea timp.

Îşi puse doar un mic fluture de aur cu ochi de rubin deasupra urechii drepte, apoi se ridică şi începu să-şi ungă corpul cu ulei de santal. Puse puţin în căuşul palmei şi se frecţionă până când lichidul fu absorbit de porii pielei. Operaţia îi luă aproape zece minute şi reuşi să golească flaconul. Swanee se metamorfozase într-o statuie parfumată. Datorită uleiului, pielea devenise extrem de satinată. Triunghiul negru al pubisului părea pur şi simplu aplicat pe pântec.

Mirosul se simţea de la doi metri. Efectul lui asupra unui bărbat era aidoma celui pe care îl avea valeriana asupra unei pisici...

Mai avea însă multe de făcut. Raj venea să o ucidă. Trebuia să-i ofere ceva atât de neobişnuit încât să-l facă să-şi piardă firea.

Se aplecă şi scoase de sub măsuţă o casetă de bijuterii. Alese cu grijă ce dorea să poarte, le puse pe pat şi duse caseta la loc. De abia atunci începu să se machieze.

Mai întâi punctul roşu din mijlocul frunţii, la care nu mai avea dreptul atâta vreme cât nu mai era virgină de mult. Remarcase însă efectul plin de erotism asupra bărbaţilor şi nu voia să neglijeze nici un amănunt. Îşi fardă îndelung ochii cu khol. Şi îşi îngraşă sprâncenele, accentuându-şi aerul trufaş. Pentru a-i pune mai bine în valoare îşi deschise la culoare tenul cu o pudră albă. Era un produs chinezesc, care servea şi la curăţarea argintăriei...

Continuă apoi cu gura, mărind şi îngroşând buza superioară, transformând-o într-un superb fruct roşu.

Se contemplă strâmbându-se uşor şi dând la iveală dinţii strălucitori. Efectul era fantastic. Adăugă puţin fard verde sub ochi, subliniindu-le astfel profunzimea.

Se privi cu un ochi critic în oglindă. Pentru un bărbat oarecare ar fi fost de ajuns. Uleiul de santal şi machiajul o transformaseră deja într-o creatură de vis, dar nu era destul pentru unul care venea s-o ucidă.

Deschise cu precauţie o minusculă cutie în formă de inimioară şi luă cu vârful degetelor o pudră galbenă. Era aur, o fantezie luxoasă pe care nu o folosea decât rareori pentru a-şi pune în valoare negrul părului. Îşi pudră pieptul, pântecul şi umerii. Din cauza uleiului particulele aderau pe piele, dându-i un aspect extraordinar. Ea surâse: bogăţia şi sexul laolaltă. Cine putea să reziste?

Scuturâ cutia în palmă adunând ultimele particule de pudră. Ceea ce pusese pe ea valora cel puţin o mie de rupii. O adevărată avere, dar dacă planul nu-i reuşea, n-ar mai fi avut niciodată nevoie de pudră de aur.

Privi spre grămăjoara de bijuterii puse pe pat. Mai întâi îşi puse pe inelarul stâng imensul smarald oferit de amantul ei: constatase de mult timp că îi poartă noroc. Apoi îşi puse şi cercei asortaţi, făcuţi din trei smaralde înconjurate de briliante. Pe jumătate ascunşi de păr, păreau şi mai frumoşi. Trecu apoi la prima piesă a costumului: un lanţ subţire de aur înconjurându-i şoldurile. Lanţul se despărţea în două ramuri care încadrau sexul şi se prindeau apoi pe şolduri.

Cu mâinile pe coapse, Swanee se admira. Pântecul îi fu cuprins brusc de căldură. Ar fi vrut să rămână aşa şi să-l aştepte pe Malko.

Trebuia însă să continue cu parura, dacă vroia să-şi salveze viaţa.

Îşi puse cu grijă celelalte inele: un rubin, două briliante mici, câteva pietre de lună, apoi o cobra fină de aur care se încolăcea de-a lungul

degetului mijlociu cu limba bifurcată spre palmă. Mâinile cafenii şi lungi cu unghi tari şi ascuţite erau acoperite de bijuterii. Îşi împodobi coapsa stângă cu o brăţară lată de aur, subliniindu-i forma perfectă. Alte două brăţări groase din acelaşi metal poposiră pe braţul drept, făcând pereche cu lanţul împodobit cu pietre de la încheietura mâinii stângi.

Îşi retuşă rapid buzele, făcându-le şi mai cărnoase. Cu toate că era goală, transpirase la subraţ din cauza căldurii umede din Colombo. Puse în funcţiune la viteza maximă ventilatorul din plafon şi rămase câteva clipe nemişcată înainte de a-şi relua preparativele.

Obiectul următor era un soi de colier din aur şi pietre semipreţioase împodobit cu un pandantiv făcut dintr-un enorm topaz fumuriu, menit să-i pună în valoare curba prelungă a gâtului. Simţind atingerea metalului rece pe pielea unsă, Swanee avu un frison. Topazul se potrivea perfect cu nuanţa epidermei. Avu o ezitare la vederea slipului minuscul şi dreptunghiular, făcut din brocart de aur, care se putea lega de şolduri cu un lanţ tot din aur, dar nu-l îmbrăcă. Blăniţa fină a pubisului era mult mai bine pusă în valoare de cele două lănţişoare, pe care nici măcar nu era nevoie să le scoată pentru a face dragoste. Trebuia ca Raj să aibă în faţa ochilor o creatură ireală, o femeie bijuterie, un obiect de care să se poată servi fără a da nimic la o parte.

Rămânea de făcut cel mai important lucru.

Swanee îşi înconjură talia fină cu o centură de aur groasă de două degete, acoperindu-i ombilicul. Bijuteria reprezenta scene sculptate din Ramayana, de un erotism dezlănţuit şi ezoteric. Sub cataramă, o pereche privită din profil se acupla, sub privirea amuzată şi indulgentă a unui mic Buddha dedându-se şi el unei plăceri solitare...

Adăugă o a doua centură formată din trei lanţuri de aur, reunite într-o închizătoare rotundă, de care atârnau douăsprezece lănţişoare, ajungând până în dreptul pubisului.

Mai rămâneau încă două bijuterii. Un lanţ făcut din zale groase şi ovale de mărimea unei unghii, pe care Swanee îl prinse în jurul coapselor.

Ultima centură, tot din aur, avea zalele în formă de mici banane şi o încuietoare cu model complicat.

Swanee o puse şi pe aceasta şi îşi îndreptă spatele. Niciodată nu purtase atâtea bijuterii în acelaşi timp. Se examină din nou în oglindă. Efectul era uluitor. Părea îmbrăcată deşi nu era. Cele trei centuri formau o masă grea de aur, acoperind mare parte din pântec. Foşnetul lănţişoarelor şi al brăţărilor o transformaseră pe Swanee într-un idol acoperit cu ofrande. Atunci când se mişca, aurul îi lucea pe piele, mătăsos şi metalic, aidoma solzilor unui şarpe. La contactul cu pielea metalul se încălzise, dându-i senzaţia unui înveliş protector.

Sfârcurile vopsite în roşu păreau şi ele bijuterii. Era mai mult decât frumoasă. Aerul ei ireal răspândea o dorinţă fantastică.

Se îndreptă spre fereastră şi cercetă strada. Un ciung în zdrenţe, ghemuit pe trotuar întindea fără convingere mâna spre cei mai săraci ca el. Swanee îşi închipui ce-ar fi declanşat apariţia ei pe York Street...

Sutele de amărâţi din Colombo s-ar fi omorât mai mult pentru aur decât pentru corpul ei perfect. Vederea informatorului lui Raj îi aduse aminte de pericol: nu mai avea mult timp la dispoziţie.

Privi spre vechiul telefon aşezat lângă pat.

Era tentată să ceară ajutor, dar era mult mai amuzant să-l bată pe Raj Buthpitya cu propriile lui arme. Ce experienţă extraordinară... Avertismentul astrologului Sigiriya penare i-l transmisese Pitti-Pitti nu era în întregime gratuit. Amantul lui Swanee era bogat şi puternic.

Swanee adăugă o ultimă brăţară la gleznă, îşi alungi sprânceana stângă cu câţiva milimetri şi ieşi din cameră.

Mai rămânea să-şi completeze parura.

*

* *

Prin ferestrele barului de la Hotelul *Taprobane,* Malko privea portul din Colombo. De la etajul al patrulea se zăreau toate navele ancorate la chei.

Neplăcută situaţie.

Încă de dimineaţă, nimic nu mergea cum fusese prevăzut. Swanee telefonase ca nu se puteau întâlni decât la ora şase, la Taprobane, dar nu-i oferise vreo explicaţie suplimentară. În afară de decepţia în plan profesional, Malko simţise un soi de gelozie, de parcă ar fi avut vreun drept asupra ei.

Era la a treia bere Heineken caldă. Din fericire, barul era climatizat. Servitorii tamili pălăvrăgeau cu voce tare într-un colţ.

Fără Swanee, Malko se afla într-un punct mort. Îi era imposibil s-o găsească pe Diana în labirintul străduţelor din Pettah, cu atât mai puţin pe cel care o găzduia, Raj. Mai rămânea directorul de la Aeroflot. Toată dimineaţa îşi storsese creierii să găsească o modalitate de a afla unde se găsea faimoasa relicvă.

În zadar.

Trecuse de mai multe ori prin faţa Băncii Ceylonului şi a birourilor Companiei Aeroflot. Intrase chiar la Panam pentru a le ţine sub observaţie mai uşor, dar fără rezultat. În lipsa informatoarei lui era ca un peşte pe uscat.

Ca să pună capac, mai multe vase de război din flota rusească se îndreptau spre Colombo. Unele dintre ele ancoraseră în largul insulei Hikkaduva, înspăimântând pescarii care năvăliseră în Colombo întrebând dacă se declarase războiul. Toată Ambasada SUA, de la primul oficial şi până la ultimul portar, era pe picior de război,

străduindu-se să obţină maximum de informaţii despre ruşi. Afacerea lui Malko trecuse provizoriu pe planul doi…

Urmări cu privirea un vas care intra în port, tras de două remorchere. La catarg era arborat pavilionul sovietic. Nu părea să fie o navă de război. Malko îl examină mai atent. Ceva îl şoca: vasul părea gata să se scufunde, având linia de plutire mult sub nivelul apei…

Malko dădu uitării decepţiile şi comandă încă o bere. O idee îi încolţise în minte. Poate că era chiar firul Ariadnei, menit să-l scoată din labirintul bonzilor, al dintelui lui Buddha, al spionilor sovietici şi al Dianei…

*

* *

Pe nisipul din grădină se auziră paşi. Inima lui Swanee bătu din ce în ce mai repede. Dăduse liber tuturor servitorilor. Nu putea fi decât Raj.

Dacă se înşelase asupra lui, în mai puţin de un minut avea să fie moartă.

Aşezată pe pat, cu pieptul drept şi capul întors spre uşă, ea aştepta. Uleiul care îi impregnase corpul umpluse camera cu miros de santal. Niciodată nu fusese atât de frumoasă.

Podeaua verandei scârţâi şi Raj Buthpitya deschise uşa.

Pregătit să ucidă, se pusese la patru ace: o vestă scrobită, un pantalon alb aproape curat şi mocasini negri fără ciorapi. Swanee remarcă părul negru şi jegos…

Ochii erau ascunşi de ochelarii mari şi negri cu rame pătrate.

În mâna dreaptă ţinea un pachet învelit într-un ziar vechi. La vederea lui Swanee, dădu la o parte ziarul: sub el se afla o puşcă de vânătoare cu patul şi ţevile retezate.

Swanee simţi că-şi pierde cumpătul. Era o armă îngrozitoare, capabilă de la mică distanţă să-i smulgă faţa.

Atunci când vorbi, i se păru că vocea îi vine de departe, de parcă se dedublase şi era deja moartă.

— Bună ziua, Raj.

Ucigaşul înaintă şi se opri la trei metri de ea. Cu părul bogat şi uşor creţ, cu mustaţă şi barbişon, semăna cu Mefisto. Din cauza ochelarilor, fata nu-i putea vedea expresia ochilor, dar îi putea *ghici* tulburarea şi surpriza.

Raj se aştepta să ia prin surprindere o femeie terorizată şi rugătoare, dar în faţa lui se afla o făptură de vis cu un corp superb şi acoperit cu aur.

Nările lui Raj palpitară imperceptibil şi-şi trecu limba peste buze. Cu toate acestea ridică ţeava puştii şi o îndreptă spre ea.

— Crezi că toate astea vor opri gloanţele? întrebă el.

Raj se afla în încurcătură. Simţea o capcană. Se jurase că avea să tragă imediat şi să fugă, dar curiozitatea şi dorinţa fură mai puternice. Swanee era mai frumoasă chiar decât Diana.

Tânăra surâse:

— Totul este în onoarea ta.

Ştia ce spune. Raj făcu o grimasă dispreţuitoare.

— Nu eşti decât o târfă. Crezi că mă poţi atrage?

Swanee se ridică printr-o mişcare lentă şi graţioasă şi-l înfruntă pe Raj.

— Atunci, ucide-mă. Doar pentru asta ai venit.

De astă dată simţi privirea bărbatului coborând spre pântece şi rămânând fixată pe lănţişoarele care se pierdeau în blăniţa neagră. Swanee se cambră imperceptibil, făcând aurul de pe corpul ei să foşnească. Cu mâna stângă pe coapsă şi cu dreapta pe gâtul cobrei de aur care îi înconjura talia împreună cu celelalte lanţuri, îl sfida pe Raj.

Înfruntarea mută dură doar câteva secunde. Bărbatul nu avea ochi pentru celelalte bijuterii. Fixa cu privirea sexul înconjurat de lănţişoare.

Sigur pe el, cu arma sprijinită pe braţ, se apropie de Swanee. Mirosea a ulei de cocos şi a transpiraţie. Tânăra metisă nu schiţă nici o mişcare. Clipa era îmbătătoare, chiar dacă după aceea avea să moară.

Raj se opri atunci când ţeava puştii ajunse la câţiva centimetri de pântecul lui Swanee. Îi aspira parfumul. Privirea îi coborî spre cobra prinsă în dreptul taliei.

— Înseamnă că nu ţi-e frică să atingi o paria, îi spuse Swanee. Ştii tu că tatăl meu săpa fântâni în sate şi că nu avea dreptul nici măcar să bea apă. Avem acelaşi sânge, eu şi el…

Ochii impenetrabili ai lui Swanee şi pântecul brodat cu aur îl fascinau pe Raj. Simţea cum sexul i se umflă pe sub haină. Coborî încetişor ţeava puştii. Nu-i era frică de Swanee. Putea să-i zdrobească oasele fragile cu o singură mână. Îmbătat cu arak, nici măcar nu ştia prea bine ce face.

O apucă pe Swanee de braţul stâng şi o trase spre el.

Ea nu opuse rezistenţă.

Mâna lui Raj se îndreptă cu brutalitate spre pubisul fetei, strivindu-l. Ea se încordă, dar nu-l respinse, lăsându-l să-i exploreze sexul. Mâna care strângea cobra de aur nu se mişcase. Raj vru să se lipească de corpul ei, dar harnaşamentul de aur îl deranja. Mormăi nemulţumit.

— Chiar când este vorba de târfe te dezbraci, murmură Swanee plină de o suavitate acerbă.

Ţinând capul într-o parte, încerca să scape de mirosul respiraţiei lui Raj.

Acesta o împinse cu brutalitate şi ea îşi ţinu răsuflarea. Poate că mersese prea departe.

Bărbatul însă se mulţumi să-şi desfacă cureaua pantalonului, încercând să-şi dezbrace cămaşa. Pentru că nu reuşea cu o mână, aruncă puşca pe pat, apoi se întoarse spre Swanee, pe care o îmbrânci brutal spre perete.

Cu şalele sprijinite de o măsuţă, ea îşi împinse bazinul înainte, invitându-l parcă să o pătrundă. Prin deschizătura cămăşii zării pântecul cafeniu şi păros. Bărbatul îi înconjură spatele cu o mână, în timp ce se ghida cu cealaltă.

În momentul în care se pregătea să o posede, Swanee lipi capul cobrei de aur de pântecul bărbatului. Acesta nu avu timp măcar nici să simtă botul rece.

Fără să dea drumul şarpelui, Swanee îi eliberă gâtul.

Imediat gura se deschise. Colţii se înfipseră în pântecul lui Raj, injectând veninul mortal. De îndată ce fu sigură că muşcase, Swanee îl trase spre ea, strângându-l din nou de gât ca să-l împiedice să o atace şi pe ea.

Raj scoase un strigăt sugrumat şi făcu un salt înapoi. Pe pântec avea două mici pete roşii, în mijlocul unei aureole care deja se învineţise.

Iute ca fulgerul, Swanee ţâşni spre pat şi apucă arma de vânătoare. Se dădu înapoi, plasându-se între uşă şi Raj.

Fără să-i dea drumul din strânsoare, smulse cobra de aur dintre lanţurile din jurul taliei şi-l apucă cu mâna stângă. Şarpele se zbătea furios, biciuind aerul cu coada lungă. Stratul de aur părea să nu-l jeneze. Swanee îl pictase în aşa fel încât trebuia ca cineva să se apropie la câţiva centimetri ca să-şi dea seama că era vorba de o reptilă veritabilă şi nu de o bijuterie…

— Priveşte, Raj, strigă ea. Este Siva. Veninul lui ţi se răspândeşte în sânge. Vei muri.

Singalezul apăsă frenetic pe rana minusculă, zgâriindu-şi pielea, dar nu scoase decât o picătură de sânge negru.

În acel moment nu se mai putea face nimic. Era deja prea târziu pentru a administra un antidot.

Raj, înjură pe un ton sugrumat. Din mişcarea bruscă, ochelarii îi căzură şi Swanee îi văzu ochii îngroziţi. Părea paralizat de groază, incapabil să se salveze fugind.

Superbă şi dispreţuitoare, plină de ură, Swanee se sprijini de uşă. Geamul reflectă imaginea unei statui de aur, agitând în mâini instrumentul morţii. Puse cobra pe pat şi aceasta dispăru şuierând.

— Întinde-te ca să mori, îi spuse ea lui Raj pe un ton îngheţat.

Acesta o privi, suspină şi căzu în genunchi.

— Salvează-mă, gemu el, salvează-mă…

Magnifică şi inaccesibilă, ea se apropie de el:

— Fii demn, zise ea. Nu muri ca un paria. Totul se va sfârşi în câteva minute.

Raj gemu şi căzu pe o parte. Chipul lui căpătase o culoare pământie. Izbucni în plâns. Încet, otrava urca spre inimă şi spre plămâni, paralizându-l.

Îşi smulse hainele, căutând aer cu gura deschisă. Nu putea nici să mai vorbească. Se rostogolea pe podea cu ochii ieşiţi din orbite, gemând şi plângând. Într-un final rămase nemişcat şi întins pe burtă. Swanee aşteptă câteva secunde, apoi întoarse corpul.

Raj avea gura deschisă, ochii sticloşi şi respira sacadat. Intrase în agonie.

Swanee ieşi din cameră. Trebuia să se grăbească să-l cureţe pe Siva de praful auriu. Aruncă arma pe un fotoliu de pe verandă şi se îndreptă spre bucătărie.

Când se întoarse în cameră, ochii fără viaţă ai lui Raj Buthpitya fixau plafonul. Plină de regret, Swanee începu să-şi scoată costumul dragostei şi al morţii. Ar fi dorit din toată inima să-l folosească asupra unui bărbat pe care să nu fie nevoită să-l ucidă.

Tânăra singaleză se aplecă să-l scoată pe Siva de sub pat. Trebuia să-l cureţe înainte de a anunţa poliţia că un tâlhar dăduse buzna în casă şi că Siva îl muşcase. Graţie relaţiilor pe care le avea amantul ei, nimeni nu avea să pună prea multe întrebări. Pe cine ar fi îngrijorat moartea lui Raj?

Nu-i mai rămânea decât să scoată o mare parte din bijuterii şi să se ducă la întâlnirea cu Malko la *Taprobane.*

*

* *

Malko se ridică la vederea lui Swanee care intrase în bar, îmbrăcată într-un sari şi un bolero de mătase neagră. Mai purta încă fluturele de aur în păr şi aproape toate inelele. Machiajul părea nepotrivit pentru acea oră. Simţi din nou o uşoară înţepătură de gelozie, lată de ce, întârziase. Hotărât lucru, n-avea să fie niciodată un spion bun, un automat preocupat doar de misiuni şi de pensie…

— Aţi avut o întâlnire? întrebă el ironic după ce îi sărută mâna.

Swanee îl privi drept în ochi.

— Da, la mine acasă. Cu un bărbat şi l-am primit complet dezbrăcată.

— Credeam că…

— E mort.

Ea comandă ospătarului un ceai şi îl anunţă pe Malko:

— L-am ucis pe Raj Buthpitya.

În cinci minute îi povesti totul. Malko înnebuni de furie.

— Cum aşa, explodă el. În timp ce eu vă aşteptam aici,

dumneavoastră îl primeaţi pe acel ucigaş. Ce nebunie.

— Nu, aceasta este regula jocului, zise Swanee. Vocea îi vibra de excitare. Se aplecă peste masă. Tare aş fi vrut să fiţi acolo după. Muream de poftă să fac dragoste, să simt greutatea unui bărbat care să-mi înfigă lanţurile de aur în piele.

Rămase aşa câteva secunde şi Malko crezu că avea să-l sărute, apoi ea se trase înapoi şi îi spuse pe un ton egal:

— Am altceva să vă spun. Ivan Gontcharoff, directorul adjunct de la Aeroflot, i-a cerut celui de la garaj să-i verifice maşina pentru mâine dimineaţă. Vrea să plece în călătorie prin ţară.

Tânăra fixa cu o expresie nedefinită ochii aurii ai lui Malko.

— Voi veni cu dumneavoastră, spuse ea suav. E mult mai sigur.

Din mişcarea pe care o făcu pentru a lua de pe masă ceaşca, boleroul se ridică şi Malko zări un lanţ de aur care îi înconjura talia. Swanee îi urmări privirea şi surâse:

— Numai sărăntoacele îşi leagă sariul cu frânghia. La mătase merge aurul.

Capitolul XV

Diana Vorhund încetă brusc să se mai săpunească. I se păruse că aude un scârţâit în cameră. Duşul minuscul se afla într-o nişă şi trebuia să iasă de-acolo ca să vadă ce era. O imagine îi trecu prin minte: ologul care o abordase şi o urmărise în faţa Băncii Ceylonului. Era acelaşi scârţâit de fiare... Dădu la o parte perdeaua impermeabilă.

— Raj?

Nici un răspuns. De altfel, Raj ar fi făcut zgomot.

Brusc neliniştită, Diana rămase nemişcată mai multe secunde, încercând să raţioneze.

Raj încuiase uşa şi ştia că unul dintre oamenii lui veghea în permanenţă pe străduţă. Se gândi la tânărul singalez. Tocmai se pregătea să o ucidă pe Swanee, dacă nu făcuse deja acest lucru. Îl văzuse plecând cu puşca. Din acel moment încercase să-şi golească creierul de gânduri, concentrându-se asupra unor activităţi mecanice, încercând să uite ce rol oribil jucase. Îl manipulase pe Raj, aşa cum Serge se servise de ea. Şi el era la fel de neputincios ca ea.

Se sili să fredoneze ceva, neîndrăznind să iasă de sub duş, ca un copil care se ascunde sub pătură. Ce căuta ologul acasă la Raj?

Diana începu să se săpunească din nou. Raj n-avea să mai întârzie mult. Până la venirea lui trebuia să fie îmbrăcată, altfel ar fi profitat...

Timp de aproape un minut, Diana se săpuni cu furie, vrând parcă să îndepărteze mirosul lui Raj.

Scârţâitul se auzi mai puternic şi mai aproape. Diana avu impresia că inima i se opreşte. Privi fix perdeaua de parcă ar fi putut să vadă prin ea. Nu simţi nici o mişcare. Încercă să-şi domine angoasa şi să raţioneze. Un olog nu putea urca scările. Ce motiv avea să vină acolo?

Închise ochii o secundă, încercând să-şi regăsească liniştea şi se gândi pentru prima oară cu plăcere la pistolul Walther PPS ascuns sub pat.

Raj nu avea să întârzie prea mult.

*

* *

Perdeaua fu smulsă dintr-o singură mişcare.

Diana urlă instinctiv, surprinsă şi cuprinsă de groază.

Ologul bloca intrarea la duş cu căruciorul. În mâna stângă ţinea perdeaua. Diana nu-şi mai puse întrebarea cum deschisese uşa încuiată şi urcase scara. Mutilatul o fixa cu ochii mari şi bulbucaţi, ca o şopârlă gata să înghită o muscă...

Ea realiză brusc că era goală.

Luă un prosop şi-şi înfăşură coapsele.

— Cine sunteţi? Ce doriţi?

Vorbise în engleză, încercând să dea vocii sale o impresie de calm de care era foarte departe. Pitti-Pitti nu răspunse. Fixa picioarele lungi şi zvelte descoperite de prosop. Nu-şi închipuise niciodată că ar fi putut s-o găsească pe Diana într-o asemenea ţinută.

Tânăra vru să iasă de sub duş şi din mişcare îşi dezgoli pântecul.

Pitti-Pitti înghiţi în sec. Se auzi un scârţâit uşor: căruciorul înainta.

— Rămâneţi unde sunteţi, urlă Diana. Sunteţi nebun.

Simţea cum îşi pierde cumpătul. Ce căuta acolo acel monstru tăcut care o devora cu privirile arzătoare? Cum intrase? Unde era Raj? Îl fixă cu privirea şi zări în ochii lui o dorinţă bestială şi neomenească. Pentru prima oară ea remarcă lăţimea umerilor şi torsul puternic ieşind din maioul zdrenţuit.

Ieşi rapid de sub duş şi îl înfruntă. El nu se mişcă, sprijinindu-se cu ambele mâini de podea şi contemplând-o pe Diana ca pe o relicvă sacră. Aceasta încercă să-şi domine panica. Trebuia să ajungă pe balcon şi să pună mâna pe pistol. Era un nebun. Se gândi la prima lor întâlnire în faţa Băncii Ceylonului. Poate că o urmărise de atunci.

— Lăsaţi-mă să trec, îi ordonă ea pe un ton sugrumat.

Făcu un pas. Picioarele i se loviră de cărucior. Simţi mirosul ologului, un amestec de jeg, sudoare şi ulei de cocos rânced.

Pitti-Pitti nu se mişcă şi nu ridică privirea. Ochii îi erau pironiţi pe pulpele lungi abia acoperite de prosop.

Diana simţi că înnebuneşte.

— Am să-i spun lui Raj, strigă ea. Vă va ucide!

Raj, care era atât de gelos pe corpul ei!

Surâsul veninos al lui Pitti-Pitti dădu la iveală cioturile negricioase ale dinţilor.

— Raj mort, spuse el cu vocea gravă.

Diana nu pricepu fraza decât după câteva secunde. Dacă Raj murise, atentatul împotriva lui Swanee eşuase şi rămăsese fără protecţie.

Cu un urlet, tânăra se năpusti pe scara care ducea spre logie. Ologul întoarse căruciorul şi cu o rapiditate neaşteptată o luă pe urmele ei. O prinse din urmă în momentul în care urca primele trepte. Mâna lui Pitti-Pitti o apucă de deasupra gleznei stângi şi ea fu nevoită să se sprijine cu celălalt picior de podea ca să nu cadă.

Imediat, începu să strige cât o ţinea gura:

— Ajutor! Ajutor!

Din zbor, apucă o bucată de lemn şi-l lovi cu toată forţa pe mutilat în cap, încercând să-l ucidă. Cu piciorul rămas liber începu să-l lovească furios în piept şi în faţă. Sângele ţâşni din nasul lui Pitti-Pitti, curgându-i pe bărbie.

Impasibil, ologul se şterse cu dosul mâinii. O apucă pe Diana şi de cealaltă gleznă, trăgând-o înapoi. Ea fu nevoită să coboare ca să nu

cadă, crispându-se când simţi părul bărbatului atingându-i interiorul coapselor. Pitti-Pitti o imobiliză pe podea, cu picioarele de-o parte şi de alta a căruciorului.

Ea urlă din nou. De data aceasta fu un strigăt de panică viscerală.

*

* *

Kavita era o târfă, o tamilă dintr-o castă inferioară care nu putea să-şi ducă traiul decât prostituându-se pentru câteva rupii cu docherii din portul Colombo. Locuia pe acelaşi palier cu Raj, într-o cameră mizerabilă. Când o auzi strigând pe Diana se pregătea să-şi prepare ceaiul. O văzuse pe tânăra femeie intrând împreună cu Raj la el acasă. Tamila se întreba cum o femeie atât de albă şi de frumoasă putea să doarmă în cocina lui Raj.

Urletul o îngheţă de groază. Mai auzise aşa ceva în viaţa ei. Abandonând ceaiul, trase cu urechea. Auzi un alt strigăt, urmat de un suspin. Kavita era o fată bună. Fusese ea însăşi bătută, aşa că era oricând gata să ia apărarea uneia mai amărâte ca ea.

Înhăţă un satâr şi deschise uşa.

În faţa uşii lui Raj se aflau doi bărbaţi care vorbeau pe un ton scăzut. Văzând-o pe Kavita cu satârul în mână, tresăriră, dar când ea făcu un pas, unul dintre ei îi blocă drumul. Era un zdrahon cu pielea închisă la culoare, cu părul lung până la umeri şi unsuros şi cu albeaţă la ochiul stâng.

Celălalt era mai sfrijit, dar pânza cu care era înfăşurat avea o umflătură suspectă în dreptul taliei: avea cu siguranţă un pumnal. Chipul ciupit de vărsat avea trăsături ascuţite. Îşi curăţa unghiile cu o aşchie de lemn.

— Ce vrei? îi spuse în tamilă matahala.

Kavita ştia să recunoască un tâlhar, dar strigătele sugrumate de după uşă îi dădură curaj.

— Ce se petrece acolo înăuntru? întrebă ea.

Matahala clătină din cap şi scuipă încercând să nimerească un gândac, dar nu reuşi. Vorbi fără să-şi privească interlocutoarea:

— Nimic. Patronal are o explicaţie cu femeia albă. Ea l-a înşelat. După asta or să facă dragoste.

Îi făcu cu ochiul şmechereşte lui Kavita. Aceasta lăsă în jos satârul. O scenă casnică era ceva obişnuit şi nu avea de ce să se îngrijoreze.

Ezita încă, agitând satârul. Matahala stărui.

— În cinci minute or să facă dragoste ca chiorii…

De cealaltă parte a uşii se auzi un strigăt diferit de celelalte.

— Ia uite, au început!

Ţinând în mână satârul devenit inutil, tamila intră înapoi în casă.

*

* *

Pitti-Pitti se prinse mai bine. Căruciorul se prinsese într-o gaură a duşumelei putrede, oferindu-i un punct solid de sprijin. Diana, în schimb, nu mai avea nici unul. Aplecată în faţă, gâfâind, se agăţase cu ambele mâini de claia de păr a infirmului, în timp ce picioarele îi ajunseseră la înălţimea căruciorului. În timpul luptei, prosopul căzuse şi fata era complet goală. Din când în când, sânii ei atingeau părul gras al ologului şi ea urla de dezgust.

Mâinile lui Pitti-Pitti o trăgeau inexorabil în jos, spre mizerie. Cu picioarele de o parte şi de alta a căruciorului, se simţea vulnerabilă.

Într-un acces de disperare, ea îl strânse de gât cu toate puterile pe olog, înfigându-şi unghiile deasupra claviculelor. Dacă nu reuşea să-l strângă de gât, avea intenţia să-i scoată ochii. O ură oarbă îi călăuzea mişcările. La un moment dat fu nevoită să se aplece şi partea de sus a coapselor ajunse în dreptul feţei lui Pitti-Pitti.

Mirosul Dianei îl ameţi pe infirm. Ridică privirea. Pântecul fetei era la câţiva centimetri de gura lui. Ca un animal, se repezi şi muşcă ceva dulce şi fierbinte.

*

* *

În mintea lui Pitti-Pitti, ura clocotea, fierbinte şi veninoasă.

Intrase în casă cu intenţia de a o ucide pe Diana, ca să nu mai poată complota împotriva lui Swanee. Se gândea cu satisfacţie la teama şi la panica ei. De când alunecase sub tramvaiul care îi tăiase picioarele, Pitti-Pitti îşi cultiva ura cu un soi de iubire stranie. În acea zi, pentru că era doar un muncitor tamil, fusese lăsat de o parte până când operaseră tumoarea benignă a unei englezoaice bogate şi astfel îşi pierduse picioarele. Nu avea nici asigurare, nici protecţie socială, ca de altfel nici un tamil din Ceylon. Ar fi murit de foame, dacă n-ar fi fost sălbatica lui dorinţă de a trăi.

Acum venise timpul răzbunării.

Începu încet, încet să aplece capul. Diana era obligată să-i urmeze mişcarea, altfel pielea ei fragilă ar fi fost sfâşiată.

Încetase să mai strige. Îl strângea cu toate puterile de gât pe olog, mormăind ca un animal. Infirmul avea însă nişte muşchi formidabili, din cauza faptului că era obligat să-şi împingă căruciorul. Diana îşi înţepenise picioarele în podea ca nişte cleşti.

Fiara adormită din Pitti-Pitti se trezise şi acesta nu-şi putea stăpâni dorinţa de a poseda femeia. Se simţea puternic şi crud. Parfumul femeii din care muşcase îl îmbătase precum arak-ul.

Îşi desprinse mâna stângă de pe glezna Dianei şi o prinse rapid mai de sus, în aşa fel încât ea nu avu timp să reacţioneze.

Ologul făcu acelaşi lucru şi cu mâna dreaptă. Simţea cum timpul îl presează. Continuă mişcările, urcând centimetru cu centimetru, până

când îi prinse picioarele de sub genunchi. Degetele lui lăsaseră în urmă semne vineţii.

Îşi aplecă lent capul, trăgând din mişcare spre el pântecul sud-africanei. Încordându-şi muşchii, o forţă în acelaşi timp să îndoaie genunchii.

Rămaseră aşa în echilibru câteva clipe, apoi, cu un strigăt straniu, Diana urină peste el.

Fusese ultimul gest de apărare la care se gândise.

Pitti-Pitti simţi lichidul cald şi scârbos curgându-i pe nas, în gură, pe gât. Slăbi strânsoarea şi Diana căzu pe cărucior, cu picioarele desfăcute, peste cioturile ologului.

Cu toată rezistenţa lui, acesta respira cu greutate. Nici măcar nu mai simţea unghiile înfipte în carne, dar degetele Diane îl sugrumau încetul cu încetul.

Spectacolul sânilor perfecţi care îi dansau în faţa ochilor, îi dădu puteri. Deschise gura şi muşcă, strângând cu putere din dinţi.

Diana scoase un urlet şi se zbătu, răsucindu-şi corpul ca să scape. Îşi afundă şi mai tare degetele în gâtul lui Pitti-Pitti, dar acesta îşi revenise şi ea nu mai avea ce face.

Îi dădu drumul şi încercă să-i scoată ochii cu unghiile.

Pitti-Pitti strânse pleoapele cât putu de tare. Respira greoi şi clătina din cap de parcă ar fi. Alungat nişte muşte. Urlă şi el de durere. Unghia Dianei îi sfâşiase pleoapa. Simţi în acelaşi timp cum sexul i se freca de zdrenţe şi înnebuni de dorinţă.

Îi eliberă piciorul stâng şi o apucă de gât. Cu cealaltă mână o apucă pe după talie, lipind-o de el.

Cu o mişcare rapidă o strânse de gât, aducând-o în câteva clipe în pragul sincopei. Diana horcăia, căutând aerul cu gura deschisă. Mâinile ei bâjbâiră în căutarea ochilor lui Pitti-Pitti.

Corpul i se înmuie deodată şi nu mai opuse rezistenţă. Mâinile îi alunecară pe umerii ologului.

Acesta îşi eliberă imediat sexul din zdrenţe.

Cu mâna dreaptă înfiptă în coapsa Dianei, Pitti-Pitti o ridică şi o pătrunse cu brutalitate.

Ea urlă, dar era prea târziu. Scuturată de suspine, neputincioasă, nu mai simţea nici mirosul respingător, doar acea căldură care o ardea.

Pitti-Pitti închise ochii. Ar fi vrut ca acel moment să dureze o veşnicie. Luând mâna de pe gâtul Dianei, o apucă de coapse cu ambele mâini, pătrunzând-o şi mai adânc. Plăcerea brutală şi fulgerătoare îl făcu să zvâcnească mormăind.

Diana îşi recăpătă cunoştinţa în acelaşi moment şi îşi înfipse unghiile în pleoapele lui Pitti-Pitti, transformându-i brutal plăcerea într-o arsură cumplită.

Tresări atât de brusc, încât răsturnă căruciorul. Căzură amândoi şi el dădu drumul din strânsoare tinerei femei.

Diana sări imediat în picioare. Pitti-Pitti vru să o prindă, dar sângele îi şiroia din ochi şi nu mai vedea nimic. Diana traversase deja camera şi se lupta cu încuietoarea uşii.

Era cuprinsă de o panică atât de mare, că uitase de pistolul Walther ascuns în logie. Tremura de dezgust.

Reuşi şi în sfârşit să deschidă uşa şi strigă îngrozită: cei doi tamili îi barau drumul. Cel mai voinic îi dădu un brânci înapoi în casă.

În spatele sud-africanei, Pitti-Pitti se zvârcolea ca un vierme tăiat. Nu era decât o epavă mizerabilă şi plină de ură.

Capitolul XVI

Aşezat pe un soi de tron, format din mai multe perne de catifea roşie puse pe un schelet de lemn, venerabilul Rohanna Zahir încerca să mediteze. Era însă foarte nervos şi tresă: ea la orice zgomot din jur. Nu era nimeni în afară de el în încăperea imensă cu tavanul foarte înalt, zugrăvit în turcoaz. Pe podeaua cernită cu grijă nu era nici un fir de praf. Nimeni nu mergea încălţat pe dalele în formă de frunză de lotus. Peste tot, pe pereţi, erau atârnate mănunchiuri de flori albe şi roşii. Mirosul lor dulceag era greţos.

Nici o altă încăpere din mănăstire, în afară de biroul „Venerabilului" nu era climatizată. Aparatul american, importat fraudulos din India, constituia o mică avere. La fel şi Cadillac-ul Eldorado, parcat în garajul de la *Queens' Hotel.* Venerabilul Zahir îl primise de la un înalt funcţionar din Colombo, însărcinat cu revinderea vehiculelor străine. Afacerea reprezenta una dintre cele mai profitabile lovituri ale administraţiei singaleze. Străinii şi diplomaţii aveau dreptul să importe maşini, plătind taxe fantastice, care făceau ca cea mai proastă maşină să valoreze greutatea ei în aur. La plecare, însă, nu le era permis să le ia cu ei. Guvernul le cumpăra la un preţ oficial fix: mai puţin de o zecime din valoarea lor iniţială.

„Venerabilul" moştenise astfel vechiul Cadillac, încă în perfectă stare, al unui ambasador. Prestigiul lui crescuse considerabil, iar el înţelesese de mult că sărăcia aparentă nu era ceva pentru popor. Acei coolies mizerabili de pe plantaţiile de ceai râvneau la ceva ce nu puteau avea niciodată: bogăţie şi putere, îngemănate în numele sfânt al lui Buddha…

Cu nasul lung şi pielea foarte închisă la culoare, Rohanna putea fi luat drept un tamil. Cu toate acestea, aparţinea unei caste brahmane înalte şi nutrea un dispreţ agresiv faţă de tamilii din nordul insulei, plasându-i după vaci şi maimuţe în ierarhia fiinţelor.

Pentru moment, ar fi vrut să fie mai bătrân cu câteva ore. Se pregătea să-şi atingă scopul pe care îl urmărea de aproape douăzeci de ani: o personalitate politică şi religioasă de prim rang… Vizita pe care o aştepta era hotărâtoare.

Agasat, se ridică şi se duse la fereastră, contemplând panorama lacului Kandy şi munţii Knukkles, invadaţi de junglă şi necălcaţi de picior de om.

Un surâs vag flutură pe buzele venerabilului. Visa la un Ceylon stăpânit exclusiv de budişti, cu un guvern condus chiar de el. Ca să-şi atingă scopul, era gata să se alieze şi cu diavolul, chiar dacă acesta purta numele lui Ivan Gontcharoff, ofiţer GRU, comunist şi ateu convins. Acesta poseda însă o relicvă nepreţuită pentru întreaga lume

budistă: un dinte a lui Buddha, pe care el, venerabilul Zahir avea de gând să-l ofere adoraţiei mulţimii.

Ca să adăpostească dintele, avea să construiască un templu depăşind cu mult în măreţie Templul Octogonal aflat în vecinătatea mănăstirii.

O sonerie îl făcu să tresară: era un clopoţel de argint, agăţat lângă uşă şi care făcea legătura cu exteriorul printr-un şnur de catifea.

Vizitatorul lui sosise. În ciuda nerăbdării, „Venerabilul" îşi luă o expresie severă. Moartea lui Ramasuighe era o monedă de schimb excelentă, chiar dacă în sinea lui nu dădea doi bani pe acel bikku ce îşi ratase misiunea.

*

* *

Malko luă binoclul de la ochi.

— A intrat.

Oprise Mercedesul lui Swanee pe un drum înfundat, deasupra lacului Kandy. Locul era complet pustiu, iar pe celălalt mal al lacului se zăreau clădirile cenuşii ale mănăstirii venerabilului Zahir. În faţa porţii de lemn oprise o maşină şi ocupantul ei tocmai intra în incinta interzisă publicului: Ivan Gontcharoff, directorul adjunct de la Aeroflot, cu un pachet mare sub braţ.

Swanee se uită spre Malko. Vocea ei căpătase o intonaţie respectuoasă, pe care el nu o mai auzise niciodată.

— A venit să-i aducă dintele.

Erau la Kandy de dimineaţă. Se duseseră întâi la Templul Octogonal şi văzuseră celălalt dinte, sau mai degrabă ceea ce era arătat publicului: un mic Dagoba din aur masiv protejat de un soi de tabernacol din piatră albă dantelată. Deschizăturile erau în formă de frunză de lotus. Vizitatorii înconjurau relicva la o distanţă respectuoasă. Întreg ansamblul se afla în vârful unui turn octogonal alb, de o urâţenie îngrozitoare.

O dată pe an, cu prilejul sărbătorii budiste Pezahera, dintele era scos şi expus în mijlocul unui alai de elefanţi înşeuaţi. În restul timpului, Kandy era un orăşel liniştit şi patriarhal, ascuns printre plantaţiile de ceai, cu o climă mult mai răcoroasă decât Colombo.

— Trebuie să încercăm ceva, spuse Malko.

Dar ce? Kandy se afla la ani lumină de calculatoarele de la CIA şi de sateliţii de spionaj. Trebuia să improvizeze, la fel ca ruşii, încercând să-i despartă de noii lor aliaţi.

Pentru asta, nu avea prea multe posibilităţi…

— Trebuie să recuperăm acea relicvă, spuse Malko. Îi putem da o mai bună întrebuinţare…

Swanee căută privirea ochilor aurii, convinsă că glumea.

— Imposibil, bolborosi ea. Vă vor ucide. Ar fi ca şi când aţi fura

Sfântul giulgiu de la Roma.

Malko luase deja o decizie. Suflă un fir de praf de pe stofa neagră a costumului şi îi surâse lui Swanee.

— Vreţi să mă ajutaţi?

Singaleza ezită:

— Desigur, dar sper să nu ne poarte ghinion...

Superstiţiile erau acolo pe primul plan.

*

* *

Ivan Gontcharoff despături cu grijă bucata de mătase albă în care era înfăşurat Dagoba care conţinea relicva. Piesa din aur masiv în formă de clopot era de mărimea a doi pumni. O replică în miniatură a celei expuse la Templul Octogonal.

Rusul i-o întinse venerabilului Rohanna Zahir care o luă plin de respect şi o puse pe o pernă de catifea roşie. Cei doi o priviră în tăcere, apoi Ivan Gontcharoff scoase din cutie un sul de documente în chineză şi în rusă, punându-l pe masă lângă relicvă.

— Iată documentele care stabilesc autenticitatea acestei piese, explică rusul. Atunci când Dalai-Lama şi unii dintre fidelii lui au fost nevoiţi să părăsească Tibetul, au luat cu ei acest dinte, aflat de secole într-o mănăstire.

„Venerabilul” asculta doar cu jumătate de ureche. Se grăbea să rămână singur cu preţioasa relicvă. Era cel mai frumos moment din viaţa sa. Datorită acelui Dagoba de aur devenise egalul celor mai mari lideri religioşi ai insulei.

Pielea fină a chipului său părea că radiază o lumină venită din interior. Brusc, fu cuprins de o bănuială îngrozitoare.

— Cum pot să ştiu dacă dintele Prea Sfântului este înăuntrul acestui Dagoba? spuse el plin de neîncredere.

Ivan Gontcharoff nu se simţi vexat şi zâmbi. Oamenii cinstiţi se înţeleg întotdeauna. Îi arătă o linie fină care înconjura Dagoba în partea de mijloc.

— Cele două părţi se desfac, explică el. Relicva se află într-o cavitate centrală. Puteţi să o vedeţi şi să o atingeţi.

Venerabilul se destinse într-o clipă. Ivan Gontcharoff profită de ocazie.

— Sunt însărcinat să vă transmit mulţumirile Directoratului meu pentru ajutorul dat. Operaţiunile noastre continuă şi sper că vom avea o colaborare la fel de fructuoasă şi pe viitor. Cu alte cuvinte, acum când aveţi dintele lui Buddha, sper să nu ne lăsaţi baltă.

Venerabilul Zahir răspunse cu jumătate de gură:

— Vom continua la fel pe cât posibil.

Nu scăpa micul Dagoba din ochi. În sfârşit, triumfase. Ce importanţă avea preţul plătit? Ivan Gontcharoff se grăbea să se

întoarcă la Colombo, să afle dacă Swanee fusese eliminată şi să se ocupe de Diana.

Atmosfera din mănăstire nu-i plăcea. Ateu convins, suferea la gândul că fusese nevoit să se alieze cu oameni de felul venerabilului Zahir, atât de departe de ideile socialismului. Într-o zi şi acest bonz trebuia eliminat. Se înclină adânc în faţa venerabilului şi se întoarse spre uşa masivă din lemn de trandafir.

Venerabilul Zahir îl privi plecând, cufundat într-o meditaţie visătoare.

Ajuns în curtea pardosită cu nisip, Ivan Gontcharoff respiră cu voluptate aerul proaspăt. Era o senzaţie minunată, după umezeala din Colombo.

Un bikku mărunţel, bătrân şi zbârcit, îi deschise poarta, împingând trei zăvoare cât el de mari. Aproape orb, îndatorirea de portar făcea să-i treacă timpul mai plăcut. Închise cu grijă în urma rusului şi îşi reluă meditaţia asemănătoare mai degrabă unei sieste. Mănăstirea era păzită cu străşnicie. Venerabilul Rohanna Zahir acordă audienţe cu ţârâita.

De abia se aşezase pe scaunul pliant din pânză, că cineva bătu la poartă.

*

* *

Maşina lui Ivan Gontcharoff întorsese, îndreptându-se spre Kandy. Malko şi Swanee se precipitară, dar poarta mănăstirii se închisese deja.

Malko bătu cu inelul de pe deget.

Poarta fu întredeschisă cu precauţie şi în cadrul ei apăru chipul zbârcit al călugărului. Aţipise deja şi crezând că era vorba tot de vizitatorul de dinainte care uitase ceva, deschise larg poarta.

Când îşi dădu seama de greşeală, vru să o închidă la loc, dar Malko intrase. Bikku vru să-l împingă afară, dar din spatele lui venea Swanee care opuse rezistenţă. Malko închise poarta. Tânăra îl întrebă pe bătrân în ceyloneză:

— Unde este venerabilul, unde îl pot găsi?

— La primul etaj, spuse el cu glas tremurat... Cine sunteţi? Trebuie să vă anunţ... Nu aveţi dreptul.

Swanee îi dădu pace şi bikku începu îndată să se văicărească. Avea să-i alerteze pe toţi din mănăstire.

Malko era deja pe scară. Fără să vrea, Swanee remarcă eleganţa siluetei. Costumul ajustat pe corp, nu lăsa să se ghicească arma pe care o avea asupra lui.

Urcară în grabă treptele de piatră, fără să întâlnească un singur bonz.

Pe palierul de la etajul unu se deschideau două coridoare în unghi

drept. Chiar în partea dreaptă a scării, observară o uşă din lemn închis la culoare şi cu un aer impunător. Camera din spatele ei dădea probabil spre lac. Malko şi Swanee ezitară câteva clipe, timp în care uşa se deschise şi apăru un bonz în robă galbenă. La vederea celor doi, acesta rămase interzis o fracţiune de secundă.

— El este, e „Venerabilul" Zahir, şopti Swanee.

Bonzul bătea deja în retragere, dar nu avu timp să închidă uşa. Malko se strecură în spatele lui.

„Venerabilul" îl înfruntă, cu mâna pe cordonul soneriei, fulgerându-i pe Malko şi pe Swanee cu privirea ochilor mici şi negri.

— Cine sunteţi, strigă el pe un ton ascuţit. Cine v-a permis să intraţi aici?

Malko se înclină respectuos şi spuse în engleză:

— Sunt prinţul Malko. Presupun că dumneavoastră sunteţi venerabilul Rohanna Zahir.

Uşor liniştit de vocea demnă a lui Malko şi de aparenţa de gentleman, venerabilul coborî uşor vocea, dar o apostrofă violent pe Swanee în singaleză:

— Nu ştii că străinii, necredincioşii, nu au voie în templu? De ce l-ai adus aici? Ce vrea?

Malko privi peste umărul venerabilului Zahir şi zări micul Dagoba de aur aşezat pe masa mare din încăpere…

Îl ocoli calm pe bonz şi se îndreptă spre relicvă. Până să-şi dea seama venerabilul Zahir, o şi ridicase de pe perna din catifea.

— Frumos obiect, remarcă el. Ce reprezintă?

Cu roba fâlfâind, Venerabilul se repezi la Malko, apucându-l de haină cu mâinile subţiri. Ochii îi ieşiseră din orbite şi părea pradă unei crize de isterie.

— Nu puneţi mâna! vociferă el, nu atingeţi această sfântă relicvă.

Malko puse uşor dar ferm obiectul pe masă, dar nu se îndepărtă. În sinea lui, fremăta de bucurie. Nu putea fi altceva decât dintele, altfel venerabilul n-ar fi fost atât de înverşunat.

Deodată, o auzi pe Swanee strigând şi se întoarse.

Pe uşă intraseră trei bikku, masivi ca nişte luptători japonezi, în picioarele goale şi cu ţestele rase. Doi dintre ei aveau în mână pumnale.

Zahir strigă ceva în singaleză şi se întoarse spre Malko.

— Nu opuneţi rezistenţă, altfel dau ordin să fiţi ucis.

Malko îşi scoase calm ochelarii şi îl fixă pe Venerabilul Zahir. Acesta se gândi că ochii aurii erau aidoma micului Dagoba din aur masiv. Cu un gest elegant şi discret, de parcă ar fi căutat bricheta, Malko scoase de sub sacou pistolul lung şi plat. Până să-şi dea seama Venerabilul, ţeava acestuia era lipită de tâmpla lui dreaptă. Malko se dădu uşor înapoi, ca să poată întinde braţul. Mişcările erau atât de calme şi de

armonioase, de parcă ar fi fost vorba de un spectacol de balet.

— Spuneţi-le oamenilor dumneavoastră să nu mai înainteze, îi ordonă el pe un ton rece.

Prin privirea Venerabilului trecu o lucire de neîncredere, apoi bonzul păru să încremenească. Timp de mai multe secunde nu scoase un sunet. Călugării înaintau în continuare, unul dintre ei ajungând la doar câţiva metri de Swanee. Malko apăsă încă puţin arma în tâmpla bonzului, degetul alunecându-i un milimetru pe trăgaci.

— Fiţi atent, spuse el pe un ton amabil, altfel vă zbor creierii.

Venerabilul Rohanna Zahir avea multe defecte, dar nu-i lipsea intuiţia. Le ordonă celor trei ceva pe un ton sugrumat şi aceştia se opriră.

Tăcerea dură parcă o veşnicie, apoi Venerabilului îi reveni graiul.

— Sunteţi un criminal, spuse el cu o voce sfârşită.

Nu schiţă însă nici o mişcare. Swanee contempla îngrozită spectacolul. Tânăra tamilă nu-şi credea ochilor.

Atotputernicul venerabil Rohanna Zahir era ţinut la respect de ţeava unui pistol. Tremura şi părea răvăşit.

— Nu, sunt un gentleman, zise Malko rece, altfel v-aş fi zburat creierii. Sunteţi răspunzător de moartea unei persoane, iar unul dintre călugării dumneavoastră a încercat să mă ucidă.

— Malko!

Strigătul lui Swanee îl făcu să se uite spre uşa deschisă, prin care năvălea o mulţime de bonzi în robe de culoarea şofranului. Erau cel puţin cincizeci. Tăcuţi şi încruntaţi, păreau un zid impresionant şi de netrecut.

Toţi priveau ţintă la sacrilegiul care avea loc, vizibil hotărâţi să-l facă pe Malko bucăţi cu prima ocazie... Inima acestuia începu să bată nebuneşte. La cea mai mică mişcare greşită, el şi Swanee ar fi fost linşaţi...

Venerabilul Zahir spuse triumfător:

— Nu veţi ieşi vii de aici.

Malko surâse rece, apăsând şi mai mult pistolul în tâmpla zbârcita:

— În acest caz, veţi muri primul.

Unii dintre bikku vorbeau probabil engleza, căci în primele rânduri se auzi o rumoare. Malko se temu ca aceştia să nu atace, în ciuda ordinului primit de la şeful lor. La urma urmei, la cât era de sfânt, s-ar fi reîncarnat într-un animal nobil. Nu putea să lase situaţia să se deterioreze, altfel erau pierduţi.

— Swanee, îi spuse el calm, luaţi Dagoba.

Tânăra tamilă se supuse imediat. Luând perna, veni lângă Malko.

Totul se petrecuse atât de repede, încât nimeni nu reacţionă. Venerabilul scoase un geamăt straniu şi chipul i se îngălbeni. Malko crezu că avea să leşine. Într-o fracţiune de secundă, îi luă arma de la

tâmplă şi i-o puse în ceafă. Durase atât de puţin, încât călugării nu avură timp să schiţeze un gest.

Venerabilul Zahir, consternat şi răvăşit, nu mişcase nici măcar un deget.

— Spuneţi oamenilor dumneavoastră să părăsească încăperea şi să elibereze culoarul, îi ceru, mai degrabă îi ordonă Malko foarte calm. Apoi vom ieşi de aici toţi trei. Dacă totul merge bine, nu vă voi face nici un rău.

Venerabilul nu răspunse. Intuia oare că Malko nu era omul care să tragă cu sânge rece?

În secunda următoare, acesta îndepărtă ţeava armei cu câţiva centimetri şi apăsă pe trăgaci. Venerabilul tresări puternic. Flacăra detunăturii îi atinsese urechea. Glonţul se înfipse în zid, chiar deasupra grupului de bikku. Aceştia se îngrămădiră spre ieşire, apoi se năpustiră spre Malko. Strigătul lui îi opri:

— Atenţie!

Pistolul îşi reluase locul. Asurzit, venerabilul Zahir se clătina. Malko îi strigă în urechea dreaptă:

— Nu glumesc. Pistolul meu este adevărat, este încărcat, iar gloanţele lui sunt făcute să ucidă. Aveţi zece secunde ca să evacuaţi sala.

Malko începu să numere rar, cu voce tare.

— Unui doi, trei, patru, cinci, şase, şapte...

La şapte, venerabilul Zahir păru să se dezumfle. Cu o voce slabă, dădu un ordin călugărilor. La început, aceştia nu se mişcară. Şeful lor repetă ordinul pe un ton mai puternic şi primii se retraseră cu spatele spre uşă.

— Să mergem, spuse Malko.

Îi făcu semn să se mişte, apăsând ţeava mai tare în ceafă şi venerabilul se supuse docil.

La trei metri în faţa lui, primii trei bonzi, echipa de şoc, înaintau cu spatele, fără să-l scape din ochii. Swanee încheia cortegiul, purtând în braţe Dagoba. Malko spera ca focul de armă să nu fi alertat pe nimeni. Dacă poliţia aştepta jos, îl păşteau ani buni într-o închisoare ceyloneză şi perspectiva nu-i surâdea.

Ajunse la uşă în momentul în care ultimii bikku se răspândeau în tăcere pe cele două coridoare. Accesul spre scară era liber. Venerabilul continua să înainteze ca un automat, cu mâinile pe lângă corp. Încordat ca o strună, Malko îşi împinse ostaticul în faţă.

— Repede.

Coborî aproape în fugă scara, cu Swanee aproape lipită de el. Venerabilul alerga de parcă avea douăzeci de ani...

Călugărul-portar, încremenit şi mut de frică, aştepta după uşă. Nu schiţă nici o mişcare, atunci când Malko, Swanee şi ostaticul lor ieşiră.

Împrejurimile mănăstirii erau pustii. În sinea lui, Malko, mulţumea Cerului. Ce fusese mai greu trecuse. Se întoarse spre poartă. Capul unui bonz apăru şi dispăru imediat. Nici măcar în cele mai rele coşmaruri, călugării nu şi-ar fi imaginat o asemenea ofensă.

Malko ocolise deja zidul. Mercedesul era la locul lui, încălzit de soare. Swanee se strecură la volan, punând preţiosul Dagoba lângă ea. Malko şi venerabilul se aşezară în spate.

— Unde mă duceţi?

Vocea venerabilului era subţire ca o aţă. Malko nu lăsase pistolul din mână.

— La ieşirea din oraş, spuse el amabil.

Aveau nevoie de cinci minute pentru a traversa Kandy. Mercedesul opri la unicul semafor, aflat în faţa Hotelului Queens'. Un poliţist cu un aer blajin dirija circulaţia.

Venerabilul Zahir îl fixă cu privirea prin geamul maşinii, de parcă voia să-l hipnotizeze, dar ceylonezul nu dădu nici o atenţie Mercedesului.

— Sunt dezolat că trebuie să vă las să vă întoarceţi pe jos, se scuză Malko, dar n-aş vrea să apară complicaţii…

Venerabilul se sufoca de furie şi de indignare.

— Sunteţi un hoţ, mormăi el. Aţi comis un sacrilegiu.

Malko nu dădu atenţie spuselor sale.

— Ce v-au cerut ruşii în schimbul acestei relicve?

Chipul Venerabilului se transformă într-o mască de ceară. Păru dintr-o dată mai gârbovit. Nu auzea şi parcă nici nu era acolo. Malko îşi dădu seama că atinsese un subiect interzis şi că nu avea să scoată nimic de la el. Avea totuşi dintele şi asta era cel mai important.

— Opriţi, îi ceru lui Swanee.

Mercedesul se opri pe marginea drumului într-o serpentină. De o parte şi de alta a şoselei erau plantaţii de ceai. Malko fu primul care coborî şi îl ajută politicos pe venerabil să iasă din maşină. Ca hipnotizat, acesta privea fix Dagoba de pe bancheta de lângă Swanee.

— Ce aveţi de gând să faceţi cu el? bolborosi acesta.

— Îl vom folosi aşa cum trebuie.

Malko se urcă în faţă. Ochii venerabilului îl priveau cu o intensitate extraordinară. În momentul în care maşina porni, murmură o frază în singaleză.

— Ce a spus?

— Ne-a blestemat.

Fata părea răvăşită. Malko se simţea ceva mai bine.

— Nu fiţi superstiţioasă, până acum aţi fost minunată.

Drumul cobora în serpentine printre colinele acoperite cu plantaţii de ceai. Tinere tamile pline de graţie stăteau pe marginea şoselei oferind coşuri pline cu nuci de cocos. Malko se simţea sleit. Era

bucuros că Swanee conducea. Dacă venerabilul ar fi depus plângere, CIA nu i-ar fi luat apărarea. Ar fi fost tratat ca un aventurier oarecare. Ceea ce făcuse era însă singura cale de a ieşi din impas. Bonzii nu mai aveau acum nici un motiv să-i ajute pe ruşi.

Trebuia să facă mai mult, să-l scoată definitiv din joc pe venerabilul Zahir. Lui Malko îi veni o idee şi surâse în sinea lui.

— Opriţi, îi spuse lui Swanee..

Ea se supuse. Drumul era pustiu. Fără să iasă din maşină, Malko scoase pistolul şi îl sprijini de portieră. Ochi cu grijă vârful unui stâlp telegrafic şi trase.

Izolatorul de porţelan al unui fir telefonic se făcu ţăndări.

Cu patru gloanţe, problema fu rezolvată. Legăturile telefonice cu Colombo erau întrerupte.

— Asta în cazul în care venerabilul s-ar duce la poliţie, explică el.

Se urcă la volan. Până la Colombo mai erau 72 de kilometri. Cunoscând indolenţa ceylonezilor, liniile telefonice aveau să fie reparate doar a doua zi.

Dagoba de aur se afla între ei. Malko îl atinse. Ajunsese exact la timp.

*

* *

Un sat şi un pod apărură în zare. Malko rula cu viteză. Swanee urlă din toate puterile.

— Malko!

Doi lilieci, zburând foarte jos, traversau drumul, chiar prin faţa Mercedesului.

— E semn rău, bolborosi Swanee.

Timp de o clipă, Malko fu neliniştit. Ce căutau acolo liliecii, în plină zi? Zburau greoi în jurul maşinii şi Swanee îşi acoperi ochii cu mâinile. Malko zări brusc un puşti aşezat pe balustrada podului, chiar în momentul în care trăgea un al doilea glonţ în direcţia copacului unde poposiseră liliecii... Un alt stol se ridică.

Malko izbucni în râs.

— Sunteţi prea superstiţioasă.

Swanee văzu şi ea copilul şi surâse crispată.

Capitolul XVII

Ivan Gontcharoff strecură o rupie în mâna puştiului care îl condusese până la bârlogul lui Raj. Fără el, nu s-ar fi descurcat pe străduţele din Pettah. Privi cu neîncredere culoarul negru şi slinos, mirosind a putreziciune şi înaintă.

Nu dormise toată noaptea. Diana nu-i dăduse nici o veste. De când îi ordonase să se ocupe de execuţia lui Swanee. Trimisese deja un mesager la Raj, dar omul se întorsese cu coada între picioare. Ce se întâmplase?

Unde era nebuna de Diana?

Pe palier erau doar două uşi. Rusul bătu la întâmplare în cea din dreapta şi aşteptă.

Nu răspunse nimeni şi atunci se duse la cealaltă. Uşa se deschise imediat.

Kavita, prostituata tamilă, îl privi stupefiată pe Gontcharoff. De obicei, clienţii ei nu purtau sacou şi nici cravată. Cu atât mai puţin pălărie... Trebuia să fie o greşeală. Ridicând din umeri, dădu să împingă uşa. Imediat, rusul, la fel de surprins ca ea, o opri.

— Raj, îl cunoaşteţi pe Raj Buthpitya?

Ivan Gontcharoff nu mai înţelegea nimic. Cine era tipa cu dinţii roşii de betel?

Kavita înţelese numele lui Raj şi dădu din cap:

— Raj, mort.

Unul dintre puţinele cuvinte englezeşti pe care le cunoştea. Toată lumea din Pettah ştia că Raj Buthpitya fusese muşcat în ajun de cobra lui Swanee... *Ceylon Time* nu scrisese nimic despre asta, dar ziarele singaleze semnalaseră faptul.

Ivan Gontcharoff simţi că i se face rău. Îndreptă degetul spre Kavita şi repetă:

— Raj, mort?

Încântată că fusese înţeleasă, prostituata aprobă, surâzând larg.

— Da, mort – mort.

Ceea ce în dialectul ei însemna „mort de-a binelea”.

— Diana? întrebă Gontcharoff arătând spre uşa lui Raj.

Acolo lucrurile se încurcară. Kavita nu mai înţelegea nimic.

Clătină din cap fără să răspundă şi pentru că Gontcharoff insista, întinse mâna aşteptând. Rusul îi întinse o hârtie de zece rupii şi ea se grăbi să închidă uşa uimită de aşa chilipir.

Ivan Gontcharoff aşteptă câteva secunde apoi coborî. Croindu-şi drum printre tarabele cu mango, pepeni uriaşi şi peşte, încerca să-şi ţină firea. Dacă Raj murise, unde era Diana? Ideea că s-ar fi dus după Serge la mănăstire îl făcu să-ngheţe. Era singura explicaţie... Diana

era căutată de CIA şi bănuită de poliţia ceyloneză pentru moartea lui James Kent. De una singură, nu se putea ascunde în Colombo. Spera să nu-i fi venit pur şi simplu ideea să se ducă acasă. Rusul dădu peste o vânzătoare de coliere şi îşi ceru scuze. Ajunse în sfârşit pe Sea Street. Nu voia să rişte o vizită acasă la Diana: avea să trimită pe cineva de la ambasadă. Pentru asta trebuia să se întoarcă la biroul Aeroflot.

*

* *

Ca de obicei, intră pe uşa din spate. Şiroia de transpiraţie. Ca să nu se facă remarcat, venise pe jos din Sea Street. De abia se aşeză la birou că adjunctul bătu şi băgă capul pe uşă.

— Tovarăşe Gontcharoff, vă aşteaptă un bonz de o oră. Vine din partea „Venerabilului" Zahir şi spune că este foarte important...

Imediat uită de Diana. Ce se mai întâmplase? Venerabilul ar fi trebuit să-şi admire relicva...

— Poftiţi-l, spuse Ivan Gontcharoff. Îşi puse sacoul.

*

* *

Ambasadorul Statelor Unite se ridică, dând de înţeles că întâlnirea se terminase. Malko îl imită. El şi diplomatul se simpatizaseră din primul moment. Ambasadorul era un uriaş de 1,95 m, cu ochi foarte albaştri şi cu o manieră de exprimare directă, aproape brutală. Era un om hotărât care nu ezita să-şi asume responsabilităţile.

În plus, sugestia lui Malko îl interesase foarte tare.

Îi strânse cu putere mâna vizitatorului.

— Păcat că nu v-aţi orientat spre Langley, spuse el. Avem nevoie de oameni ca dumneavoastră în diplomaţie...

Malko surâse flatat. Se abţinu să-i spună că CIA nu avea prea multe Alteţe Serenissime autentice şi că era cu siguranţă singurul prinţ înscris în statele secrete ale Agenţiei de Informaţii Americane.

Înainte de a pleca mai aruncă o privire spre micul Dagoba de aur masiv de pe biroul ambasadorului. Acum era în siguranţă.

Ca semn de deosebită onoare, diplomatul îl conduse până la capătul culoarului. Înainte de a se despărţi se încruntă brusc:

— Spuneţi-mi totuşi, întrebă el, chiar sunteţi prinţ?

Ardea de nerăbdare să-i pună această întrebare de când îl întâlnise pe Malko.

Acesta se înclină uşor:

— La ordinele dumneavoastră, Excelenţă. Strămoşii mei au servit Casa de Austria timp de câteva secole. Nu am făcut altceva decât să schimb Casa...

Cucerit, ambasadorul îi întinse mâna:

— Dacă mai rămâneţi în Ceylon, vă invit la mine acasă să cinăm…

Privi gânditor eleganta siluetă a lui Malko dispărând în grădină.

*

* *

La volanul Mercedesului, Swanee îşi mesteca ţigara de nerăbdare. Era cel mai scump şofer din Colombo…

— Ei?

— Totul este în regulă, o asigură Malko. Să aşteptăm până mâine. Acum trebuie s-o găsim pe Diana cu orice preţ. Cu siguranţă că ştie toate dedesubturile acestei afaceri.

Swanee schimbă viteza.

— Pitti-Pitti a răpit-o şi a ascuns-o în Pettah, fără să-i cer nimic. Doar pentru că a pus pe cineva să mă ucidă.

— Ce mai aşteptăm, atunci să mergem după ea.

Se întoarseră pe Galle Road. Vânzătorii de zmee începuseră să-şi înalţe marfa pe Galle Green. Pentru prima oară de la începutul acelei istorii, Malko se simţea optimist.

*

* *

Pitti-Pitti părea că o ignoră pe Swanee. Aproape terminase cu împărţirea copiilor. Swanee îi şopti lui Malko.

— Nu înţeleg, se comportă straniu…

— Dumnezeule, sper că nu a ucis-o, suspină el. Trebuie să ştie atâtea…

— Nu văd de ce ar fi făcut-o, zise Swanee, dar o să-mi spună. Pe mine nu mă minte.

Aşteptară ca Pitti-Pitti să termine. Închirie ultima fetiţă unei tamile cu figură bovină şi începu să-şi numere rupiile. Nici atunci nu ridică privirea spre Swanee. Aceasta se aşeză pe vine lângă el.

Cu voce joasă, începu o discuţie pe care Malko nu o înţelese. Ce putu să priceapă e că ologul nega cu înverşunare din cap.

Ceva nu era în regulă. Swanee ridică vocea şi mutilatul coborî privirea, murmurând ceva de neînţeles.

Swanee se ridică:

— Gata, ne conduce la ea.

— Pity, pity!

Ologul se puse în mişcare cu veşnica şi strania lui implorare, cu toate că în mizerabilul Pettah nu putea spera la nici o pomană… Se deplasa atât de repede, că Malko şi Swanee de abia se ţineau după el. În anumite momente părea că trece direct printre picioarele trecătorilor!

Ajunseră din nou în labirintul sordid de străduţe. Din cauza costumului de alpaca neagră, Malko avea impresia că era în baia de

aburi.

Pătrunseră pe o ulicioară împodobită multicolor: sute de coliere de flori din plastic erau agăţate peste tot.

Pitti-Pitti coti la dreapta, pe o străduţă şi mai îngustă. Malko simţi cum îl cuprinde greaţa. Mirosea fad şi sufocant a ulei rânced. Zeci de femei se învârteau în jurul unor mormane negre. Apropiindu-se, îşi dădu seama că era vorba de păr, mai precis de cosiţe împletite.

Sute şi sute de cosiţe negre făcute grămadă. Semăna cu un lagăr de concentrare din timpul războiului. Senzaţia era oribilă şi greţoasă.

— Tamilii adoră meşele, explică Swanee. Aceste cosiţe sunt din bumbac acoperit cu păr veritabil, pentru că aşa costă mai puţin.

Pitti-Pitti intră într-o dugheană minusculă, ocupată în întregime de şiraguri de meşe de trei metri înălţime şi dispăru în spatele unei perdele. Malko şi Swanee îmbrânciră cumetrele tamile şi-l urmară.

În spatele prăvăliei era o a doua cameră luminată de o ferestruică. Un maldăr imens de meşe ocupa aproape tot spaţiul. Pitti-Pitti discută cu un tamil fioros, cu albeaţă la un ochi, aşezat pe vine.

— Unde este Diana? întrebă Malko.

— Mi-a spus că e aici… spuse Swanee.

Începu o nouă discuţie cu ologul, ridicând din ce în ce mai tare tonul. În final îl apostrofă şi tamilul răspunse pe un ton slab.

Apoi arătă cu mâna spre maldărul de meşe…

Swanee scoase o exclamaţie sugrumată şi se întoarse spre Malko.

— Este dedesubt!

— Ce?

Fata începu să-l întrebe pe tamil ceva pe un ton violent, traducându-i lui Malko.

— Spune că a vrut să fugă, să cheme poliţia şi a început să strige. Ca să o facă să tacă i-a astupat gura cu o meşă. N-a vrut s-o ucidă. S-a sufocat şi atunci i-au ascuns corpul… Pitti-Pitti ştia, dar nu a avut curaj să mărturisească.

Malko privi cu groază la maldărul de meşe. Nu era posibil.

— Vreau să o văd, spuse el.

Swanee traduse ordinul. Fără prea mare tragere de inimă, tamilul voinic începu să dea la o parte meşele aruncându-le în dreptul perdelelor. Pitti-Pitti îl ajuta trăgând din toate puterile.

Foarte repede apăru un picior de femeie umflat şi desculţ. Malko începu să scormonească şi el cu ambele mâini în masa lipicioasă şi fetidă. Degajă piciorul şi coapsa, continuând să sape. Zări o bucată de ţesătură albă, pe care o trase cu precauţie: era un slip de femeie.

Grămada scădea. Cu un mormăit, Pitti-Pitti deplasă un pachet enorm de meşe descoperind cadavrul până la piept. Corpul era gol. Rochia se ridicase şi se strânsese în jurul taliei. La vederea pântecului plin de vânătăi. Malko întoarse privirea. Indiferent, ologul continua să

o degajeze pe Diana. Apăru mai întâi un sân, prin deschizătura rochiei sfâşiate la umăr, apoi chipul.

Priveliştea era atroce.

Îi înfundaseră cu forţa o meşă în gură, una dintre buze era enormă, gâtul era plin de vânătăi iar chipul umflat era înspăimântător.

Swanee îşi muşcă buzele. Pitti-Pitti se gârbovi şi celălalt tamil coborî privirea, ursuz şi îmbufnat. Cu ochii plini de lacrimi, Swanee îi spuse câteva cuvinte apoi se întoarse spre Malko.

— Au violat-o. Cei doi prieteni ai lui Pitti-Pitti. Pentru că se apăra, i-au astupat gura.

Mirosul cadavrului se amesteca cu cel al meşelor. Malko simţi cum îl cuprinde descurajarea. Pentru moment, ancheta lui se oprea acolo. Singura lui dorinţă era să părăsească acel loc oribil. Nu mai putea face nimic pentru Diana.

— Ce se va întâmpla cu ea?

Swanee traduse în ambele direcţii:

— O vor arunca în mare cu pietre legate de picioare, spuse ea cu o voce tremurătoare. Se tem pentru că e o străină, dar era prea frumoasă ca să nu o violeze.

Malko ridică perdeaua. Tamilii pipăiau meşele, încercându-le. Pitti-Pitti acoperi corpul Dianei. Ieşi şi aerul fetid al străduţei i se păru pur după oroarea pe care o trăise. Swanee îl ajunse după câteva secunde. Ologul rămase înăuntru.

Consternaţi, merseră câţiva metri în tăcere. Malko se gândea că în parte era responsabil de moartea îngrozitoare a Dianei. O găsise, aşa cum cereau ordinele CIA, dar nu ştia despre ea mai multe decât la început.

Din acest punct de vedere, ancheta era închisă. Mai rămânea misteriosul amant al tinerei sud-africane: Serge.

Capitolul XVIII

Manşeta ziarului ocupa toată pagina întâi din Ceylon Time. În ciuda calităţii proaste a hârtiei, Malko îl recunoscu pe noul lui prieten, ambasadorul Statelor Unite, strângând mâna venerabilului Bandarakitta, eminenţa cenuşie a budiştilor acreditaţi la guvernul ceylonez. Într-un discurs mişcător, acesta mulţumise Statelor Unite ale Americii în numele tuturor budiştilor pentru darul făcut: Sfântul Dinte al lui Buddha.

„Vom sublinia cu fiecare ocazie că această preţioasă relicvă s-a întors în leagănul budismului datorită înţelegerii Marelui Popor American.”

După ce fusese din belşug fotografiat de reporterii ceylonezi, Dagoba de aur poposise în seiful Băncii Ceylonului, în aşteptarea construirii unui templu demn de el. În orice caz, nu avea să mai încapă în mâna venerabilului Rohanna Zahir şi a călugărilor lui de şoc…

Ambasadorul urma să primească o decoraţie cu nume imposibil de pronunţat şi de o valoare egală cu zero, un ornament în plus pentru locuinţa sa. La Washington, oficialii din Departamentul de Stat îşi frecau mâinile de bucurie. Reuşiseră să plătească ruşilor cu aceeaşi monedă. Cu un an înainte, SUA trimiseseră trei cargouri cu orez în Birmania. Un funcţionar al Ambasadei Ruse petrecuse o noapte pe chei, imprimând pe fiecare sac, în *birmaneză:* „Orez oferit de Rusia”. Americanii scriseseră şi ei „oferit de SUA” dar în engleză…

Malko împături Ceylon Time. Era mulţumit de el. Cel puţin pe acest plan reuşise. Mai rămânea să afle motivul pentru care ruşii declanşaseră operaţiunea „Dintele lui Buddha” şi acesta era lucrul cel mai important. Nu şi-ar fi închipuit niciodată că venind în Ceylon să facă o anchetă despre frumoasa Diana, avea să dea peste o asemenea poveste.

Prin fereastra barului, inspectă dana perpendiculară pe hotel. Nava rusească *Apscheron* era în continuare la chei, cufundată cu mai mult de cinci picioare sub linia de plutire. După uşoara agitaţie de la bord, părea că se pregăteşte de plecare. Malko se ridică şi lăsă zece rupii pe masă. De îndată ce vaporul pleca, avea să se îndrepte şi el spre nord, pentru a-şi verifica supoziţia.

Ancheta lui era departe de a fi terminată.

Se întreba cum reacţionaseră ruşii. Cu condiţia să nu fi achiziţionat toţi dinţii lui Buddha, ceea ce era puţin probabil, situaţia pentru ei era catastrofală. Bonzii nu mai aveau nici un motiv să-i ajute. Simplul fapt că venerabilul Zahir nu îl acuzase oficial pe Malko de furtul dintelui, era semnificativ.

Pactul lui cu ruşii privea nişte activităţi total ilegale…

Trebuia să se întoarcă în nord-est, acolo unde Andrew Carmer fusese ucis pentru că descoperise adevărul.

Swanee insistase să facă parte din expediţie şi el acceptase. Niciodată până atunci nu mai găsise o aliată atât de eficace şi de dezinteresată… Uneori se întreba dacă frica pe care ea o afişa faţă de amantul ei era justificată, sau îl refuza pur şi simplu din orgoliu. Pudoarea ceylonezilor era stupefiantă. Swanee îi povestise că la balurile publice bărbaţii aşteptau să plece femeile ca să danseze între ei…

Cu procentajul de homosexuali de pe insulă, era o minune că populaţia creştea…

Portarul de la *Taprobane* vru să-i cheme un taxi, dar Malko îi făcu semn că nu avea nevoie. Avea chef să meargă pe jos. Încă nu era prea cald.

Malko îşi puse ochelarii negrii şi porni fără grabă pe Church Street. Până la podul peste râu avea să meargă pe jos, iar de acolo intenţiona să ia un taxi spre casa lui Swanee unde era invitat la prânz.

*

* *

Ivan Gontcharoff avea un nod în gât.. Adjunctul său îi ocolise privirea atunci când îi adusese telexul Direcţiei Generale a Aeroflot de la Moscova. Oficial, directorul adjunct al agenţiei ceyloneze era mutat la Taşkent şi trebuia să se întoarcă imediat în Rusia.

În conformitate cu normele GRU, Ivan Gontcharoff ştia ce însemna asta. Avea să-şi petreacă restul zilelor într-un birou obscur clasând fişe, fără posibilitatea de a mai părăsi vreodată ţara.

Totul din cauza blestematului acela de agent CIA şi a aliatei lui…

Deschise sertarul biroului pentru a-şi lua ţigările şi dădu cu ochii de pistolul automat Tokarev, arma lui de ofiţer. Gânditor rusul o cântări în palmă. Nu mai trăsese de mult cu ea. Brusc îi veni o idee.

Dacă tot trebuia să se întâmple, n-avea să cadă singur. Nimeni nu-l văzu ieşind din agenţie. Opri un taxi pe York Street şi se trânti pe bancheta murdară:

— La *Galle Face.*

*

* *

Malko se opri pe trotuarul străzii Sea. O maşinărie extraordinară urca strada: cu cincisprezece kilometri la oră, într-un vacarm asurzitor de fiare, văzu venind o locomotivă antediluviană, model Cucerirea Vestului, dar nu pe şine ci pe cauciucuri. Îi fusese sudat un soi de tender care o transformase în camion.

Ceylonezii nici măcar nu dădeau atenţie maşinăriei, dar pentru un

străin era ceva surprinzător.

Una dintre rarele curiozităţi din Colombo, oraş urât şi lipsit de farmec, cu arhitectură dezordonată, dominat de tabla ondulată şi cimentul de proastă calitate. Pe trotuarul celălalt se afla un templu hindus împodobit cu plăci de ceramică multicoloră. Malko se hotărî să-l admire mai de aproape. Era oricum mai interesant decât acele Dagoba în formă de clopot, chiar dacă adăposteau relicve.

Se opri la bordură ca să lase să treacă o căruţă trasă de un bivol, încărcată peste măsură cu tulpini de bambus tăiate.

*

* *

Ivan Gontcharoff îmbrâncea trecătorii de pe Sea Street fără să-i pese. Pe cinci sute de metri nu mai vedea decât un singur lucru: spatele lui Malko îmbrăcat în costumul negru de alpaca, îl ratase cu puţin la *Galle Face,* ajungând acolo chiar în momentul în care acesta se urca într-un taxi.

Îl aşteptase răbdător să-şi termine micul dejun la *Taprobane.* Comportamentul lui Malko îl intriga. De ce se dusese la barul de la etajul patru când putea să mănânce în grădina de la Galle Face? Nu mai prezenta importanţă însă. După telegrama de la Moscova, Ivan Gontcharoff încetase să se mai ocupe de activităţile lui Malko.

Oficial…

Câteva secunde îl scăpă din priviri pe Malko şi grăbi pasul. Pistolul Tokarev îi atârna greu la brâu şi era obligat să ţină sacoul închis. Arma avea un glonţ pe ţeavă şi piedica ridicată, dar Ivan Gontcharoff nu găsise încă momentul favorabil. Mulţimea era atât de compactă, încât risca să ucidă unul sau doi ceylonezi în acelaşi timp cu Malko.

Ar fi fost linşat imediat…

Aştepta, rugându-se ca cel pe care îl urmărea să se urce într-un taxi sau să se oprească într-un loc izolat.

Inima îi bătu mai repede: bărbatul blond stătea la marginea trotuarului, ezitând să traverseze. Ivan Gontcharoff era atât de încordat, încât nu auzi în spatele lui scârţâitul căruciorului lui Pitti-Pitti.

*

* *

Pitti-Pitti cerşea la colţul Hotelului *Taprobane* aşa cum făcea deseori. Îl văzu pe Ivan Gontcharoff şi remarcă umflătura din dreptul taliei, înţelegând că rusul era înarmat. Cât timp acesta fumase ţigară de la ţigară în holul hotelului, îl ţinuse sub observaţie. Rusul era nervos şi neliniştit, privind fără încetare spre ascensor.

Malko ieşise douăzeci de minute mai târziu. Imediat, rusul o luase pe urmele lui. Pitti-Pitti, nu ezitase prea mult. Ştia cine era Ivan Gontcharoff şi că Malko era prietenul lui Swanee. Era de ajuns ca să-i

sară în ajutor, fie şi pentru a se scuza de moartea Dianei.

Ologul porni în urmărirea celor doi. Din fericire, Malko nu mergea prea repede. Pitti-Pitti nu-şi dădea seama ce putea să facă: nu avea armă, nu putea să se bată şi nu zărea în jur nici un prieten.

Îl văzu pe Malko aşteptând la marginea trotuarului. Rusul se apropia venind din spatele lui. Cei doi erau la doar câţiva metri distanţă unul de altul. Rusul duse mâna la brâu şi Pitti-Pitti văzu greoiul pistol automat. Ivan Gontcharoff se pregătea să-l împuşte în spate pe prietenul lui Swanee în timp ce acesta traversa strada, putându-se apoi pierde uşor în mulţime.

Pitti stătu pe gânduri doar o clipă. Urlând din toate puterile „Pity, Pity" o luă la goană spre cel care se pregătea să tragă. Fiarele de călcat scoteau scântei la contactul cu trotuarul, îmbrânci o fetiţă care căzu văicărindu-se.

Ologul striga în continuare sperând ca Malko să-l audă, să se întoarcă şi să vadă pericolul.

Gălăgia făcută de locomotivă acoperea însă toate zgomotele străzii.

Pitti-Pitti văzu braţul înarmat cu pistolul Tokarev înălţându-se la orizontală. Malko tocmai traversa strada. Ologul o luă la goană şi mai tare, năpustindu-se spre rusul rămas nemişcat la marginea trotuarului.

Căruciorul lui Pitti-Pitti cosi picioarele rusului în momentul în care acesta apăsa pe trăgaci. Lovitura porni dar fu deviată. Rusul căzu pe o parte şi mai trase o dată. Glonţul făcu ţăndări plăcile de ceramică ale templului hindus.

Izbindu-se de trotuar, dădu drumul armei care alunecă într-o rigolă.

Din inerţie, Pitti-Pitti se răsturnă din cărucior şi se rostogoli pe carosabil. Ameţit, văzu prea târziu enorma locomotivă care venea spre el. Încercă să se caţere ca să scape, dar bara îi agăţă hainele. Cu un urlet neomenesc, dispăru sub roata din faţă.

*

* *

Malko se întoarse dintr-o singură mişcare la auzul primei detunături, apoi totul se petrecu atât de repede încât avu timp doar să alerge spre locomotivă.

Ivan Gontcharoff se ridicase şi o luase la fugă, abandonând pistolul. Lumea striga şi alerga în toate părţile. Doi puşti văzură căruciorul abandonat, îl înhăţară şi fugiră cu el.

Locomotiva se opri în sfârşit. Malko îşi croi drum prin mulţimea de gură cască. În locul în care Pitti-Pitti se rostogolise sub maşinărie asfaltul fierbinte era impregnat cu sânge. Din olog nu mai rămăsese decât un morman sângerând înţepenit sub roţile din stânga. Unul dintre fiarele de călcat rămăsese în mijlocul drumului, patetic şi necuviincios. Doi poliţişti, în şort şi cu căşti coloniale, apărură

alergând. Tamilul care conducea locomotiva sări din cabină. Disperat, îşi trecea fără încetare mâinile prin părul uleios. Risca să-şi piardă slujba.

Lui Malko îi răsuna încă în urechi strigătul ologului. „Pity, Pity…” Se întoarse şi îşi croi drum prin mulţime pentru a ajunge pe trotuar. Nimeni nu-i dădu atenţie. Ivan Gontcharoff dispăruse iar cineva furase pistolul căzut în rigolă. Pe Sea Street nu se mai aflau decât locomotiva pe pneuri şi corpul zdrobit al lui Pitti-Pitti.

Capitolul XIX

— Acum ar fi mulţumit, e şi el om întreg, murmură Swanee.

Îmbălsămătorii făcuseră minuni. Nu numai că îi remodelaseră pieptul zdrobit, dar îi refăcuseră şi picioarele.

Membrele de ceară fuseseră îmbrăcate într-un pantalon şi purtau mocasini negri. Pentru prima oară după douăzeci de ani, Pitti-Pitti semăna cu un om normal. Îmbălsămătorul nu înţelesese de ce atâta osteneală pentru un cerşetor olog. Voia să-l îngroape într-un sicriu de copil, crezându-l potrivit, dar Malko se înfuriase şi ceruse un sicriu adevărat, pentru un om întreg, în ochii frumoşi şi negri ai lui Swanee străluceau lacrimi. Mângâie obrazul rece al lui Pitti-Pitti înainte de a fi pus în coşciug.

Ieşi împreună cu Malko din magazinul de pe Reclamation Road. Pentru Pitti-Pitti nu se mai putea face nimic. Malko se uită la ceas. Nu mai aveau prea mult timp. Vasul *Apscheron* avea să ridice ancora în zori.

— Să mergem, spuse el.

Swanee se urcă la volanul Mercedesului şi Malko se aşeză alături. Pe bancheta din spate erau două puşti Winchester 30/30, cu destulă muniţie ca să scufunde un portavion.

*

* *

Legănarea elefantului îi dădu lui Malko un soi de rău de mare. Lângă el, Swanee părea să se simtă perfect. Pe spatele pachidermului fusese construit un adevărat eşafodaj, un fel de palanchin cu acoperiş din frunze de bananier şi cu pereţi mobili din rulouri de bambus, care se puteau ridica şi coborî în funcţie de vreme sau de dorinţă.

O adevărată căsuţă.

Malko pusese la picioare cele două arme. „Navigau” de aproape trei ore. Elefantul este un animal lent. Mercedesul rămăsese în satul de unde închiriaseră elefantul şi cornacul acestuia pentru 2000 de rupii. Din cauza prezenţei lui Swanee, proprietarul nu pusese întrebări în legătură cu strania expediţie.

Malko se aplecă şi dădu la o parte perdeaua de liane:

— Iată mănăstirea.

Inima începu să-i bată mai repede. Avea să afle în, sfârşit adevărul. Dagoba cenuşie se înălţa printre ierburi. Mulţumită elefantului, nu folosiseră poteca obişnuită şi ajunseseră chiar pe platou.

Malko luă una dintre puşti şi o armă. Fiecare glonţ era un mic obuz. Putea să facă o gaură imensă în pielea unui elefant. De această dată erau asiguraţi, fără a mai pune la socoteală surpriza pe care i-o pregătiseră misteriosului Serge.

— Priviţi, zise el arătând spre marea de culoare violetă.

O navă mare şi albă era ancorată de-a lungul coastei, în golf. Malko luă binoclul, îl reglă nerăbdător şi îl îndreptă spre vas.

— El este, *Apscheron!*

Îl recunoscuse după linia de plutire coborâtă cu doi metri sub nivelul apei…

— Ce vom face? întrebă Swanee.

— Spuneţi-i cornacului să se îndrepte spre mănăstire. Culcaţi-vă pe banchetă.

Ea strigă un ordin şi cornacul se supuse. Malko se instală mai bine, gata să tragă. Clătinându-se, elefantul mergea din ce în ce mai repede. După cinci minute se aflau la mai puţin de o sută de metri de clădire. Părea pustie. Jos în golf, *Apscheron* nu făcuse nici o mişcare.

Elefantul se apropie şi mai mult.

Malko era nervos. Liniştea din jur i se părea extrem se suspectă. Mănăstirea părea abandonată.

— Să-i dăm ocol.

Swanee transmise ordinul.

Înconjurară Dagoba şi clădirile de locuit. Nu-şi făcuse nimeni apariţia, cu toate că elefantul, fiind pe teren plat, putea fi observat uşor… Malko opri din nou pachidermul, luă binoclul şi cercetă clădirile mănăstirii, centimetru cu centimetru.

La un moment dat zări ceva neobişnuit. Un bloc negru şi cubic, pus pe o platformă protejată de un acoperiş din lemn, în partea dreaptă a mănăstirii. Platforma se afla cam la un metru de sol, susţinută de patru stâlpi înfipţi în pământ. Intrigat, Malko reglă binoclul.

Zări astfel. Nişte antene subţiri şi lungi de vreo douăzeci de centimetri, ieşind din latura întoarsă spre marea, a obiectului. Cu siguranţă că nu aparţinea cultului budist…

— Vedeţi ceva?

Îi întinse binoclul lui Swanee care privi şi ea. Pentru că elefantul se oprise în plin soare, căldura din palanchin era infernală.

— Ce este? întrebă Swanee.

Malko ridică din umeri:

— Nu ştiu. Probabil un fel de aparatură electronică. Curios mi se pare că se află încă aici…

— Să mergem să vedem.

— Mă tem să nu fie o capcană. Aşteptaţi. Am să cobor.

Swanee îi strigă cornacului să facă elefantul să îngenuncheze. Cu binoclul agăţat de gât şi cu Winchester-ul în mână, Malko sări. Se ghemui şi îndreptă binoclul spre misteriosul obiect.

La început, nu văzu nimic nou, apoi distinse o protuberanţă pe platformă. Se apropie cu câţiva metri şi privi din nou. În afara bâzâitului insectelor, în jur era linişte. Mănăstirea părea cu adevărat

pustie. Călugării se întorseseră probabil la Kandy sau la Trincomalee, dar unde era Serge? Curios că lăsase un asemenea obiect acolo, mai ales că ştia cu siguranţă că Malko avea să vină…

Prin binoclu, văzu clar ceva maroniu ce părea lipit de platformă, semănând cu un cuib de termite…

La un moment dat, dinspre *Apscheron* pâlpâi de mai multe ori o lumină, ca un semnal.

În secunda următoare, Malko înţelese. Obiectul maroniu era o pâine explozivă declanşabilă prin telecomandă. Serge sau altcineva era ascuns undeva în jur şi aştepta ca el să se apropie de obiect pentru a-l arunca în aer. Perfect vizibil din poziţia în care se afla, Malko era probabil supravegheat de pe *Apscheron.*

Capcana perfectă, în care Malko nu avea intenţia să cadă. Exista o singură soluţie.

Se culcă pe burtă, lipi arma de umăr, ochi atent platforma şi apăsă pe trăgaci.

Detunătura sperie un stol de păsări galbene şi albastre, care îşi luară zborul. Recul ul fusese atât de puternic, încât simţi că i se dislocase umărul. Vibraţia puternică îi mai răsuna încă dureros în urechi. Elefantul mugi şi se ridică. Malko trăsese prea jos şi glonţul nu-şi atinsese ţinta.

Îşi dădu seama că elefantul era prea aproape.

— Îndepărtaţi-vă, îi strigă el lui Swanee. Repede.

Aşteptă ca animalul să ajungă, la liziera ierburilor înalte şi trase a doua oară.

De această dată, glonţul se înfipse în cutia neagră. Antenele vibrară, dar nu se auzi nici o explozie.

Malko îşi şterse fruntea invadată de sudoare, temându-se să nu fie la rândul lui ţinta lui Serge. Ridică încă o dată carabina grea, viză platforma, îşi ţinu răsuflarea şi apăsă pe trăgaci.

Cu toate că se aştepta, explozia fu atât de puternică încât îl luă prin surprindere. Doborât de suflu, acoperit de resturi şi complet asurzit, rămase întins pe burtă câteva secunde.

Ridicând capul, văzu că obiectul negru şi platforma dispăruseră, în locul lor fiind doar un crater fumegând. Din explozie, lângă Malko se înfipsese în pământ o aşchie de stâlp groasă cât o ţepuşă de vânătoare, care îl ratase cu puţin, altfel ar fi fost mort…

Mâna stângă îi sângera. Se ridică prudent, strângând bine Winchester-ul şi se apropie de crater. Era exact cum bănuise. Aparatului îi fusese ataşat un exploziv şi în aer se mai simţea încă mirosul înţepător.

În trei minute dădu ocol mănăstirii. Nu se zărea nici ţipenie de om. Întorcându-se, văzu înfipte în pământ rămăşiţele misteriosului obiect. Metalul era încă fierbinte. Partea cu antenele era aproape intactă. Zări

butoanele de reglaj, cablurile smulse şi circuitele imprimate. Era nevoie de un expert pentru a afla destinaţia acelui obiect.

Se uită la ceas: în câteva minute, elicopterul ataşatului militar al SUA avea să fie acolo, aducându-i pe înlocuitorul lui James Kent şi pe ataşatul naval. Trebuia să o liniştească pe Swanee.

*

* *

Tânăra singaleză aştepta în spatele elefantului îngenunchiat. Avea părul plin de praf.

— Am crezut că a venit sfârşitul lumii, spuse ea.

— Dacă ne-am fi apropiat, asta ne aştepta, spuse Malko... *Apscheron* era în acelaşi loc. Malko privi uşor ironic nava albă... Probabil că ruşii erau furioşi şi neliniştiţi.

Dinspre vest se auzi un zumzet care creştea în intensitate. Malko ridică privirea, văzând un punct care zbura la rasul junglei.

— Ne-au venit întăriri, spuse el vesel.

*

* *

Ataşatul naval examină atent un circuit imprimat şi îl puse apoi în servieta de piele.

— Un material ultramodern, spuse el. O combinaţie de baliză goniometrică şi staţie de bruiaj. Asta explică de ce n-am înregistrat nici o transmisiune venind din această zonă şi explică şi motivul pentru care nu voiau să ne apropiem de mănăstire...

Din elicopterul închiriat căutătorilor de petrol coborâseră patru persoane. Cei doi ataşaţi militari exultau. Ataşatul naval se întoarse spre Malko.

— Care este ipoteza dumneavoastră, prinţe?

Dacă un membru al *U.S. Navy* i se adresa astfel, înseamnă că era extrem de impresionat...

— Sub această faleză se află probabil grote naturale, explică Malko. Ruşii le-au transformat în bază pentru submarine. Acestea aveau însă nevoie de un ghidaj radio pentru a pătrunde acolo noaptea, iată de ce au instalat baza aici, având nevoie de complicitatea bonzilor: pentru a închide ochii la prezenţa submarinelor şi a se îngriji de funcţionarea balizei radio...

Arătă spre Apscheron:

— Sunt sigur că această navă alimentează submarinele. Din acest motiv linia ei de plutire este atât de coborâtă. Mi-a dat de bănuit pentru că am văzut-o la Colombo.

— Am văzut-o şi eu, îl întrerupse ataşatul naval şi cred că aveţi dreptate. Credeam însă că doar Oceanul Indian e plin de submarine ruseşti...

Ataşatul militar suspină.

— Ei bine, am fi intrat într-o mare încurcătură... Ne-aţi făcut un serviciu imens.

Malko surâse modest. Castelul lui putea să aibă acum un acoperiş nou.

Ataşatul naval nu-şi mai găsea locul.

— Să mergem să vedem grotele.

Pilotul elicopterului mormăi neliniştit:

— Dacă trag în noi?

— În ăsta?

Ofiţerul arătă spre literele enorme pictate cu alb pe elicopter: „WILLIAMS BROTHERS. Prospecţiuni petroliere."

— Dacă trag într-un elicopter civil, spuse el cu emfază, începe al treilea război mondial...

— Asta ne-ar mai lipsi, mormăi pilotul, dar se urcă totuşi în cabină.

*

* *

Elicopterul coborî ca o piatră spre faleza roşie. Era impresionant. Malko îşi simţi stomacul în gât şi se bucură că o lăsase pe Swanee lângă mănăstire.

Pilotul redresă aparatul la nivelul apei, urmărind conturul stâncilor.

La început nu zăriră nimic. Marea clipocea uşor pe pietrele roşii. Aşa cum bănuise Malko, fluxul era minim. *Apscheron* se afla în spatele lor, la o jumătate de milă.

Malko văzu buzele ataşatului naval mişcându-se. Gesticula frenetic, arătând spre un punct al falezei. Din cauza zgomotului rotorului, cuvintele nu i se auzeau, dar Malko zări şi el deschizătura întunecată, chiar la nivelul mării. Era îndeajuns de mare ca un elicopter să treacă prin ea... Pilotul se apropie şi mai mult şi opri aparatul în aer.

Ar fi trebuit să intre în grotă cu barca dar se putea ghici că era enormă. Lărgimea ei permitea trecerea fără probleme a unuia sau a două submarine. Un refugiu genial. În cazul unui conflict internaţional, mai multe submarine puteau fi ascunse acolo, aşteptând la adăpost un atac atomic.

Malko nu-şi putea desprinde privirea de pe deschizătura întunecată. Se dumirise acum pentru ce ruşii investiseră atât în dintele lui Buddha... Merita din plin. Ceilalţi pasageri ai elicopterului erau la fel de fascinaţi. Cu siguranţă că în grotă se aflau unul sau mai multe submarine; prezenţa vasului *Apscheron* stătea mărturie.

Ataşatul naval îl bătu pe umăr pe pilot. Elicopterul urcă aidoma unui ascensor de-a lungul falezei. După treizeci de secunde ateriza în faţa mănăstirii. După ce motorul se opri, toată lumea începu să vorbească în acelaşi timp. Ataşatul naval îl bătea atât de tare pe Malko pe umăr de parcă ar fi vrut Să-i facă un cucui.

— Formidabil! Aţi avut dreptate.

Ataşatul militar clătină din cap puţin trist.

— Ce păcat că nu avem câteva grenade submarine să tragem în ei.

— La fel de ironic ca întotdeauna.

Ancheta se terminase. Malko îi întinse mâna ataşatului naval.

— Acum trebuie să plecăm, dacă vrem să ajungem înainte de căderea nopţii. Nu ne mişcăm la fel de repede ca dumneavoastră.

Se îndepărtă, lăsându-i pe americani să caute resturile misterioasei cutii negre. *Apscheron* nu se mişcase din loc. În situaţia în care se aflau, ruşii nu mai aveau prea multe de ascuns. Existau puţine şanse să-şi mai recupereze submarinele.

*

* *

Legănatul lent şi cadenţat al elefantului îl adormea pe Malko. Din când în când, o creangă lovea palanchinul, făcându-l să tresară. Mai aveau cel puţin două ore de mers până în sat.

Aşezată lângă el, Swanee părea absentă. La un moment dat se întinse, reliefându-şi pieptul pe care se mula sari-ul roz.

— Nu prea mai sunt şanse ca ruşii să se întoarcă, spuse ea.

— Mulţumită dumneavoastră, remarcă Malko.

Tânăra singaleză surâse uşor întristată.

— Nu-l uitaţi pe Pitti-Pitti.

Picături mari de ploaie începură să cadă pe acoperişul de frunze. Swanee coborî imediat cele patru perdele de bambus. Amândoi se aflau la adăpost de privirile cornacului.

Privirile li se încrucişară. Ploaia se porni brusc, ropotele ei făcând un zgomot asurzitor.

În jurul lor, nu era nimic altceva decât junglă.

Swanee se lipi brusc de Malko.

— Vreau să fac dragoste cu dumneavoastră, murmură ea.

El surâse.

— Mi se pare cam dificil.

— Credeţi?

Vocea lui Swanee era zeflemitoare.

Începu să-şi descheie calmă boleroul, eliberând sânii plini şi tari. Malko se abţinu să-i atingă: o mai păţise o dată…

Swanee remarcă:

— Vechii maharadjahi luau cu ei întotdeauna mai multe curtezane în lungile partide de vânătoare. Din acest motiv palanchinele sunt atât de confortabile…

Fără să aştepte un răspuns, îşi desfăcu cele opt falduri ale sari-ului şi rămase complet goală, cu excepţia brăţărilor şi a unei centuri de aur care servea drept cordon. Pielea ei mată era netedă şi satinată. Descheie cu gingăşie cămaşa lui Malko, strecurându-şi mâinile pe sub

ea.

Veni apoi rândul centurii militare. În sfârşit, se aşeză pe genunchii lui cu faţa spre el, încolăcindu-l cu picioarele, lipsită de pudoare ca o maimuţică. Elefantul îi legăna din ce în ce mai tare şi fu nevoită să se agaţe de gâtul lui Malko pentru a nu cădea pe spate.

Îşi înnodă mâinile după ceafa lui, fixând cu intensitate ochii aurii.

— Voiam de mult să fac asta, spuse ea visătoare.

Cambrată, cu sexul lipit de pântecul lui Malko, cu capul dat pe spate şi cu ochii închişi, îşi freca încetişor sânii minunaţi de pieptul lui.

— De ce nu aţi vrut mai devreme?

Swanee întredeschise ochii:

— V-am spus. Amantul meu ştie tot ce fac în Colombo. Are spioni peste tot…

Tăcu şi se aplecă să-l îmbrăţişeze.

Malko îşi strecură mâinile pe sub şalele fetei, mângâind pielea netedă. O dorea îngrozitor de tare pe Swanee, în ciuda ineditului situaţiei.

Mişcarea lui fu aceea care îi uni. Swanee începu să se mişte în contratimp cu legănarea elefantului, accentuând tangajul, făcându-l pe Malko să o pătrundă din ce în ce mai adânc.

Uşor, uşor, gesturile ei gingaşe şi delicate se transformară într-o cavalcadă furioasă. Agăţată de ceafa lui Malko, cu unghiile înfipte în carne, ea bolborosea cuvinte fără şir, tremurând ca o apucată. Palanchinul se zgâlţâia şi el.

Cuprins şi el de frenezie, Malko îşi prinse bine partenera de şale, pătrunzând-o cu o mişcare feroce.

Elefantul părea să tremure.

Swanee urlă cu gura larg deschisă. În ochi îi luci o undă de nebunie şi îl zgârie cu unghiile pe Malko smulgându-i bucăţele de piele.

Cu trupul încă scuturat de spasme, se abandonă pe umărul lui.

Ploaia se înteţise şi începea să pătrundă în palanchin. Swanee se smulse brusc şi dădu la o parte perdeaua din stânga. Complet goală, se aplecă în afară, cu chipul ridicat spre cer şi cu sânii semeţi, fără să-i pese de prezenţa cornacului.

Când intră la loc, trupul îi şiroia de apă. Se înfăşură în sari, care i se lipi imediat de piele. Acest spectacol îi fu de ajuns lui Malko pentru a-i creşte din nou plăcerea. O trase spre el, mângâind-o prin mătasea umedă. Ea ridică privirea şi îl sărută. Avea limba ca un mic animal de catifea, declanşându-i unde de plăcere în tot corpul…

Rămaseră aşa minute în şir, încă ameţiţi de plăcere. Malko se gândi la cornacul aflat la doi metri de ei. Swanee nu părea jenată de prezenţa acestuia.

Tânăra se lăsă să alunece până când ajunse cu capul pe coapsa lui Malko. Foarte repede, acesta uită că se afla pe un elefant. Vremurile

de mult apuse ale maharadjahilor avuseseră şi părţi bune.

Capitolul XX

În ciuda sacoului de alpaca extrem de uşor. Malko murea de căldură. Asfaltul de pe York Street părea că i se lipeşte de tălpi. Copleşiţi de soare, cerşetorii nu mai aveau putere nici să întindă mâna.

Pentru prima oară de când o cunoştea, Swanee schimbase sari-ul cu o rochie scurtă după moda europeană, care îi punea în valoare picioarele lungi şi cafenii. Şocaţi, bărbaţii întorceau capul după ea. Malko îi văzuse pe unii chiar scuipând-o. Pudoarea afectată a oamenilor din Ceylon o considera o insultă mută la adresa tradiţiilor.

Fericită ca un copil, ţinea biletul de avion în mână.

— Diseară vom fi la Roma, spuse ea. E minunat. Sunt atât de fericită că plec din Ceylon, chiar dacă voi fi nevoită să mă întorc.

Ca o consecinţă a plimbării pe elefant, Swanee se hotărâse să-şi petreacă vacanţa în Europa, plecând cu acelaşi zbor cu Malko.

La Roma aveau să se despartă. El se îndrepta spre Viena, unde îl aştepta Alexandra.

Puteau face la Roma un popas de o zi sau două. Malko simţi un val de plăcere. Swanee era dulce şi frumoasă, odihnitoare ca o grădină de iarnă. O luă de braţ şi o apropie de. El.

— Voi rămâne cu o amintire minunată din Ceylon, spuse el.

La un moment dat fură obligaţi să ocolească un grup de tamili care blocau trotuarul. Malko fu nevoit să dea drumul braţului lui Swanee. După ce trecură de obstacol, o căută cu privirea.

Rămăsese nemişcată în locul în care o lăsase, cu gura deschisă, ca lovită de trăsnet.

— Swanee!

Fata întoarse capul foarte lent, de parcă mişcarea o durea, făcu un pas spre el, apoi căzu în genunchi. Malko se repezi spre ea. De-abia atunci zări pata enormă de sânge de pe rochie, pată care se mărea în continuare. Privi în jur. Tamilii se pierduseră în mulţime. Nu văzuse pe nimeni lovind-o. Doar câţiva guri casă se înghesuiau în jurul corpului întins la marginea trotuarului.

Tânăra era culcată pe o parte, cu gura deschisă şi mâinile crispate pe rană.

Malko îi îndepărtă degetele năclăite de sânge ca să vadă lovitura. Swanee se agăţă de încheietura lui.

— Nu mă părăsi, murmură ea.

Malko nu ştia unde s-ar fi putut duce. Nici măcar nu-l văzuse pe asasin. Probabil că acesta îi urmărise şi profitase de busculadă pentru a o lovi fulgerător pe Swanee.

Tânăra avea nările lipite şi respira greu.

— N-avea grijă, spuse Malko.

În jurul lor, grupul curioşilor creştea. Malko ridică privirea şi strigă:

— Chemaţi un doctor. Ajutor, ajutor…

Nimeni nu se mişcă. Cei din jur păreau paralizaţi. Sângele lui Swanee se prelingea pe asfaltul încins. Balta de sub corpul ei se întindea şi mai mult.

Totul se petrecea în plin centrul oraşului Colombo, la unsprezece ziua…

Malko văzu că Swanee strângea în continuare în mâna dreaptă biletul de avion mânjit de sânge. O ridică şi îi puse capul pe genunchi. Pe chipul ei trecu o grimasă de durere.

— Mă doare.

Malko se aplecă spre ea:

— Cine te-a lovit?

Fata clătină încetişor din cap:

— Cineva plătit de Siri. Ţi-am spus că află tot. A crezut că plecam definitiv.

Dând la o parte mulţimea, apăru un poliţist în şort.

— Ce s-a întâmplat?

— Repede o ambulanţă, îl imploră Malko, altfel moare.

Poliţistul dispăru în fugă.

Swanee ridică privirea:

— Am să mor, spuse ea, ştiu asta.

Mirosul fad de sânge îi făcu greaţă lui Malko. Ar fi dat orice să o poată salva pe Swanee.

— Nu, n-ai să mori, spuse el. Îţi jur. Te vor salva. Nu mai sângerezi atât de tare…

Luă batista din care făcu un tampon pentru rană. În câteva clipe, ţesătura fu complet îmbibată. Probabil că fusese secţionată o arteră.

Curioşii erau din ce în ce mai numeroşi. Nu aveau în fiecare zi norocul să vadă murind pe York Street o femeie frumoasă. Mulţi nu se uitau decât la picioarele lungi descoperite de rochia ridicată până sus pe coapse.

— Mi-e frig, murmură Swanee.

Malko strânse din dinţi ca să nu înjure. Afară erau 40°. Swanee murea şi el nu putea face nimic. Îşi scoase sacoul de alpaca şi îl puse peste picioarele fetei.

Swanee îi strânse de mână. Sângele de pe trotuar devenise o masă lipicioasă care ajunsese până la bordură. Un câine vagabond se apropie şi adulmecă.

Swanee deschise încă puţin gura. Ridică spre Malko mâna dreaptă în care ţinea biletul de avion şi încercă să vorbească.

Malko se aplecă spre ea:

— O să fie bine, repetă el.

Îi strânse cu putere mâna, dar degetele ei nu-i răspunseră.

Sirena unei ambulanţe venind dinspre port acoperi rumoarea mulţimii.

Malko strângea în continuare mâna lui Swanee. Ochii mari şi negri priveau în înaltul cerului fără să vadă soarele. Sângele de-abia mai curgea din rană. Scrâşnind din frâne, ambulanţa opri la bordură.

Cei doi infirmieri ce purtau targa se opriră intimidaţi de prezenţa acelui străin nemişcat şi mut, care ţinea pe braţe capul unei fete moarte, de o ireală frumuseţe.

Niciodată Malko nu mai fusese atât de bucuros că poartă ochelari negri.

— A murit, spuse el.

Chipurile prost bărbierite ale infirmierilor nu exprimau nici o emoţie şi brusc, Malko începu să urască acea ţară însorită şi plină de cruzime. Fără un cuvânt, infirmierii rostogoliră corpul pe targă, ducându-l în ambulanţă.

După ce plecară, Malko simţi cum ceva se rupe în el. Lucrurile se terminaseră nedrept şi prosteşte.

N-avea să se mai întoarcă niciodată în Ceylon.

Cuprins

Capitolul I.....5
Capitolul II.....11
Capitolul III.....16
Capitolul IV.....26
Capitolul V.....32
Capitolul VI.....44
Capitolul VII.....50
Capitolul VIII.....57
Capitolul IX.....65
Capitolul X.....76
Capitolul XI.....87
Capitolul XII.....98
Capitolul XIII.....110
Capitolul XIV.....120
Capitolul XV.....130
Capitolul XVI.....137
Capitolul XVII.....147
Capitolul XVIII.....153
Capitolul XIX.....158
Capitolul XX.....166
Cuprins.....169

Se auzi scrâșnetul pașilor pe pietriș și poarta închizându-se. Malko avea o senzație stranie. Cu două zile înainte era în Statele Unite, iar acum se găsea în plină noapte în compania unei fermecătoare și provocatoare necunoscute. În vila lui James Kent îl așteptau bagajele celui mort în junglă. Care era motivul pentru care oficialul CIA plecase atât de repede ?

La editura TINERAMA
au apărut în seria SAS:

- Capcana Cecenă
- Scrisoare pentru Clinton
- Teroarea Khmerilor Roșii
- La vest de Ierusalim
- Operațiunea Lucifer
- Hong-Kong Express
- Teroriștii din Bruxelles
- Lovitură de stat la Tripoli
- Complot împotriva lui Gorbaciov
- Îngerul negru din Montevideo
- Un agent CIA în Congo
- Numele de cod: „El Diablo"
- Yggdrasil - manipulare satanică
- Răzbunarea lui Saddam Hussein
- Moarte în Jamaica
- Escală la Gibraltar
- Viză pentru Cuba
- Dans macabru la Belgrad
- Ciuma neagră din Bagdad
- Aurul de pe râul Kwai
- Spânzurații din Bagdad
- Sirena diabolică
- De veghe în Israel
- Misterul din Pago-Pago
- Pantera de la Hollywood
- Bali, paradis mortal
- Balul contesei Adler

PREȚ **9 000 Lei**

ISBN 973-9138-64-0